

BROJ 100

JUBILARNI

CENA 40 DINARA

NINJA

3,5 DEM 12 FF, 2 USD, 3 ŠFR, 25 ASCH, 12 ŠKR, 300 GRD



SMRT NE BIRA

DEREK FINEGAN

SMRT NE BIRA



Derek Finegan
SMRT NE BIRA

Izdavač:
NIP »Dečje novine«
Gornji Milanovac

Za izdavača:
Miroslav Petrović,
generalni direktor

Glavni i odgovorni urednik:
Mirjana Šterijevski

Urednik:
Borivoje Lošić

Lektor:
Mirjana Jakovljević

Korektor:
Nada Maksimović



1991. DEN PRERSS

NINDA 100 — SEPTEMBAR 1991. GODINE

Izdaje NIP »Dečje novine«, Tihomira Matijevića 4, 32300 Gornji Milanovac. Telefoni: (032) 712-246, lokal 28, uredništvo, (032) 714-250 prodaja i (032) 710-529 pretplata. Telex: 13731, Broj tekućeg računa kod SDK u Gornjem Milanovcu 61320-603-1263. Devizni račun kod Beobanke u Beogradu: 60311-623-16-527310-03292. Štampa: »Litopapir«, Čačak.

Derek Finegan

SMRT NE BIRA

Miris uginule ribe pomešan sa mirisom truleži i lučkog đubreta širio se kroz noć. Daleko od glavnih dokova i gradske vreve, tamo gde svetlost velikog grada nije dosegala, vladala je neka čudna, zlokobna tišina. Ništa se nije pomeralo u mrklom mraku osim lenjih talasa koji su stizali sa pučine gubeći usput snagu. Ovde, u najzabitijem delu istočnog San Franciska, kao da nije bilo žive duše. Ipak, nije bilo tako.

Četvorica Kineza i jedan belac, naslonjeni na drveni zid barake koja je nekada služila kao magacin, čutke su zurili prema pučini koja se kupala u

mraku. Tek povremeni sjaj meseca koji je izranjao na kratko iza oblaka dozvoljavao im je da pogledom potraže mali ribarski brod koji su čekali već puna dva sata.

Kada jedan od Kineza konačno ugleda zeleno i crveno svetlo na pramcu broda, on bez reči povuče belca za rukav sakoa i pokaza mu rukom u tom pravcu.

— Najzad! Zbog čega im je trebalo toliko vremena. Podmornica je javila da će biti na samoj granici od pet milja. No, hvala Bogu, ipak su uspešli — prošaputa belac, a onda iz džepa izvadi pozlaćenu tabakeru i zapali cigaretu.

Plamen upaljača za tren obasja njegovo blede lice i sitne oči.

Sa pramena ribarskog brodića neko dade ugovoreni signal džepnom lampom. Jednom... dva puta... tri puta. U skoro do ljudi u mraku dopre i jedva čujno brektanje dizel-motora.

— U redu, ljudi, idemo — naredi belac.

Tog trenutka, kao da se stvorila iz vazduha ili izronila iz zemlje, kraj njegovog ramena izroni visoka silueta. Belac shvati da nešto nije u redu jer su Kinezi već krenuli ka obali. Znači... ovaj nije njihov.

On pokuša da vikne i opomene svoje ljude, ali za to više nije bilo vremena. Jedva vidljivi pokret ruke, blesak čelika na mesečini — i to je bilo sve.

Momak sitnih očiju oseti u trenu prvo hladnoću sečiva, a odmah potom vrelinu krvi koja mu preli šaku kojom je krenuo prema rani. Pokuša nešto da kaže, ali vazduh iz njegovih pluća uzalud je tražio glas-

ne žice. Oštro sečivo presekllo je i njih i vrat sve do vratnog pršljena.

Tamna silueta više nije bila kraj njega.

Nečujno kao tigar bacila se na dvojicu najbližih Kineza. Pogođen u teme oštrim sečivom prvi Kinez pade bez glasa. Drugi, pogođen bridom šake po vratu, prosto začu kako mu puca vratni pršljen, a onda pade preko neke polutrule kante.

Dvojica Kineza, koji su odmakli korak-dva, okrenuše se istovremeno.

— Li... Čeng... gde ste... hej!..!!

Uzalud. Odgovor nisu dobili. Njihovih prijatelja nije bilo na vidiku. Bezuspešno su se osvrtni pokušavajući da pogledom prodru kroz mrak.

— Šta, do đavola, rade...

Govornik izusti samo te tri reči, a onda oseti kako ga neko ili nešto povlači za noge i on uplašeno vrisnu. Sledećeg trenu oseti kako mu se oko vrata stežu nečije noge. Bacakao se na sve strane uzalud poku-

šavajući da dođe do vazduha i izmigolji iz smrtonosnog zagrljaja.

Tog trenutka mesec izroni iza oblaka i osvetli teren.

Poslednji iz grupe shvati da je neko napao njegovog drugu i, vičan lučkim tučama, bez razmišljanja se baci prema živom klupku na pesku. Međutim, još dok je leteo kroz vazduh, shvati besmislenost svog gesta. Ruka bezlične siluete naglo se ispruži i momak u bleđom svetlucanju čelika prepoznađe smrtonosno oružje. Oštrica mu prodre do srca gotovo mu ne nanoseći bol. Kada je njegovo telo dodirnulo zemlju, već je bio mrtav. Uostalom kao i njegov drug čija je glava ležala groteskno iskrivljena.

Ljudi sa broda ništa nisu slušili. Pošto je prestao da se kreće, brod dade još jednom signal, a onda sa njegove palube u vodu pljusnu mali gumeni čamac.

Silueta koja je za tren oka načinila pravi pokolj sada poprimi ljudski oblik. Ispod kapuljače, koja je na volšeban

način nekud nestala, izroni pri vlačno muško lice. Oštar pogled njegovih kao čelik hladnih i isto tako obojenih očiju bez teškoća je prebrojavao ljude na brodu.

— Petorica... i onaj u čamcu šesti — kao da nekom objašnjava prošaputa momak, a onda krete ka gumenom čamcu.

— Hej, gde je Vili... gde su ostali? — upita ga bradati mornar.

— Momak samo pokaza rukom preko svog ramena, a onda bez reči uskoči u čamac.

— Oni sa podmornice javljaju da je roba stigla u Bejrut. Možete da javite... već znaš gde — javi se bradati pošto su dobro odmakli od obale.

Nije bilo nikakvog komentara.

Bradati, kao da je nešto sumnjao, nekoliko puta pokuša da vidi lice svog putnika. Kad u tome ne uspe, on iz džepa izvadi baterijsku lampu. Uspeo je za tren da vidi čeličnoplave oči — i u njima pročita svoju smrtnu presudu.

— Hej. pa ti nisi... ko si ti?!

— Ja sam tvoja smrt — dopre do njegovih ušiju hladan, odlučan glas.

Bradati neverovatnom brzinom poteže iz pojasa veliki, krivi korzikanski nož. Zamahnu snažno, a onda sa neopisivim čuđenjem ugleda sopstvenu ruku kako preko ivice gumenog čamca pada u vodu i nestaje. Sledećeg trena do moga mu dopre oštar bol, ali za krik nije više bilo vremena.

Katana u ruci nepoznatog napadača načini još jedan potez i glava bradatog mornara krete za odsečenom rukom.

— Ljudi, nešto tamo nije u redu! Ne vidim Breda, a i čamac se čudno ponaša — uzbuni dežurni posmatrač ostale članove posade ribarskog broda.

Zapovednik ribarskog brodića priđe ogradi broda i kad ugleda prazan gumeni čamac, brzo naredi pokret.

Dizel motor primi gas i voda proključa ispod krme koja je pod uglom od devedeset ste-

peni terala brod na drugu stranu.

Posada je očigledno bila dobro uvežbana i spremna na ovakva naređenja. Niko nije primetio momka u crnom kostimu kako se jednom rukom okadio za gumeni odbojnik na levoj strani broda i sada je glatko klizio površinom vode. Ta vožnja potrajala je tek nekoliko trenutaka, a onda se snažno telo jednim zamahom nađe na drvenoj ogradi brodića.

Kada je stao čvrsto na obe noge, nepoznati je ponovo bio samo bezlična silueta. U desnoj ruci opuštenoj niz nogu povremeno bi zasvetlucalo seči vo ubojitog samurajskog mača — katana.

Brod je u međuvremenu sve brže grabio ka pučini.

— Šta je moglo da se desi tamo na obali? — upita osmatrač zapovednika broda.

— Bilo šta da se desilo, nije bilo planirano. Znaite naređenje: na prvi sumnjiv znak — bežimo.

— Šta li je sa Bredom? — nastavi osmatrač.

— To što mu se desilo njegova je stvar. On je, kao i mi svi, spreman da reskira vrat. U ovom poslu smrt ne bira. Sad dosta priče. Vrat ćemo robu na podmornicu i sačekati nova naređenja — okonča zapovednik broda svaki dalji razgovor.

Lesli Eldridž, jer on je bio nepoznati napadač, krete nečujno duž ograde broda. Stigavši do prozora kabine ugleda trojicu mornara kako odlazu oružje na široku policu. Za njih je uzbuna bila završena. Ninđa odluči da napadne odmah. Bez najave. Onako kako su njegova braća po oružju radila nekada davno...

Pošto laktovima probi staklo na prozoru, ninđa ulete u kabinu kao topovsko đule. Ljudi se još nisu ni snašli, a katama već poseće dvojicu. Treći mornar jednostavno nije mogao ni da se pomeri. Otvarao je usta — ali nije uspeo ni glas da izusti. Ninđa spusti ruku s ubitačnim mačem, a onda okrete leđa preplašenom čoveku. Tog trena ovaj se povрати i hte-

de da iskoristi iznenadnu priliku. Čovek s mačem bio mu je okrenut leđima i spremao se da napusti kabinu. Mornar brzo dohvati jedan od uzija s police, otkoči ga i naceri se siguran da će ubiti nepoznatog napadača. Zato valjda nije ni video kako vitki smrtonosni mač zazvižda prema njemu jednostavno ga zakuca za zid kabine. U jednom skoku ninđa se nađe kraj njega, uhvati dršku mača i povuče ga uvis. Istog trena sadržina stomaka pokulja prema podu kabine.

Prasak razbijenog stakla opomenu zapovednika broda da je zlo stiglo na palubu njegovog broda. Nije mnogo razmišljao. Pohita u svoju kabinu, dograbí paket uvijen u nepromočivo platno, strpa ga u nedra, a onda ponovo istrča na palubu. Pre nego što je skočio u vodu ugleda tamnu siluetu kako uzmahuje nečim prema osmatraču, a onda shvati da je telo njegovog čoveka jednostavno presečeno na dvoje.

Bez razmišljanja, zapovednik skoči preko ograde broda i is-

tog trena zaroni duboko pod vodu. Bio je odličan plivač i još bolji ronilac. Ma ko da je na onom ukletom brodu, neće ga stići, mislio je dok je snažnim zamasima ronio što dalje od brodića.

Kada je posle gotovo dva minuta plivanja pod vodom izronio na površinu i žudno udahnuo toliko potreban vazduh — površina vode oko njega bila je mirna. Brod se nalazio desno od njega i dalje je plovio punom brzinom.

Zapovednik se nasmeja.

— Ovo ispade još bolje nego što sam mislio. Sada je ceo paket moj. Svi će misliti da sam i ja stradao. Ha, ha, ha... kad prodam robu u Njujorku, biću bogat... **BOGAT!**

Njegov radosni povik iznenada umuknu. Osetio je kako ga nešto snažno poteže za noge i povlači u dubinu. Jedva je uspeo da udahne koliko-toliko vazduha pre no što mu glava nestade pod vodom.

Prva misao bila mu je da ga je napala ajkula. Da je bilo tako, ko zna, možda bi i imao

šanse da prežive. Međutim, na njegovu nesreću, ovaj protivnik bio je mnogo opasniji i od same ajkule.

Bio je to ninda.

Čvrsto držeći mornara za obe noge, Lesli zaroni gotovo vertikalno. Zapovednik broda pokuša da se savije i rukama dohvati nevidljivog napadača, ali mu šake samo kliznuše niz glatku površinu svilenog kostima. Vazduha u njegovim plućima bilo je sve manje a nepoznata sila i dalje ga je vukla sve dublje. Najzad užasno saznanje stiže do zapovedničkog mozga.

»Ja se... davim... davim...«

S tom mišlju on širom otvori usta kao da je želeo da krikne. Poslednji klobuk vazduha napusti njegova pluća, a otužna, slana voda jurnu u njegovo grlo i pluća. Trznuo se nekoliko puta, a onda se njegovo beživotno telo opusti.

Ninda popusti svoj smrtonosni stisak, gurnu nogom beživotno telo još dublje u vodu, a onda snažnim zamahom krete ka površini.

Kada je nekoliko minuta kasnije doplivao do obale, na horizontu je blago rumenilo najavljivao novi dan. Sunce će uskoro čitavu okolinu preplaviti svojom životvornošću. Nestaju sve sile mraka. Čak će i prljava luka izgledati lepša nego što jeste.

Ninja izađe iz vode i brzo se uputi do drvene barake kraj koje je te noći u zasedi čekao još jednu grupu prodavaca kokaina. Skide svileni crni kostim, a zatim ga, zajedno sa katanom, strpa u duguljastu crnu torbu.

Pre no što je, sada obučen u farmerke i tamnoplavu košulju, krenuo ka mestu na kome je ostavio automobil, Lesli baci još jedan pogled prema pučini.

Ribarskog brodića nije bilo na vidiku.

Tamo daleko, na najudaljenijoj liniji horizonta sada se već nazirao gornji deo velike crveno-žute sunčeve lopte.

Ninja duboko uzdahnu, a on da krete na počinak.

Isto to sunce, koje će za petnaestak minuta obasjati San Francisko, nekoliko sati ranije i nekih pet-šest hiljada kilometara dalje, prema istoku, bilo je svedok jednog drugog događaja. Događaja koji će i Leslija Eldridža odvući u novu avanturu.

Nebo nad istočnim mediteranom bilo je plavo, bez ijednog oblaka. Srebrnastoplavom površinom mora moćni nosač aviona »Enterprajz« lagano je plovio uobičajenom maršrutom. Uredno poređani mlaznjaci »F-15« bili su spremni da polete na prvi znak. Oko njih su se muvali mehaničari i piloti veselo čavrljajući.

Na drugom kraju ogromne palube stajao je helikopter spreman da uzleti i krene u uobičajeno patroliranje.

Kapetan avijacije, Ajk Stjuart, izađe na pistu u pratnji crnopusog poručnika Dvajta

Valera i dvojice mladih oficira koji su tek odnedavno postali članovi njegove posade. Jedan od njih bio je Tom Skofild, sin pukovnika Pola Skofilda, a drugi, visoki Teksašanin, Dag Hamsted.

— Pa, momci, imaćemo bar lepo vreme za šetnju. Hajdemo da stari ne počne da gundā.

»Stari« je bio kapetan fregate, Džon Makmilan, sada zapovednik na »Enterprajzu«.

Uzleteli su bez problema i počeli da kruže iznad nosača aviona hvatajući visinu.

Tog trena dole, u sobi radio-telegrafiste, začu se poznati poziv za pomoć. Dežurni radista brzo podesi talasnu dužinu, a odmah potom kroz uključen zvučnik do svih prisutnih dopre poznati poziv.

— Mejdej... mejdej... gori-mo... Molim vas, pomozite ako nas neko čuje. Mejdej... mejdej... mejdej...

Glas koji je dopirao iz zvučnika svedočio je o velikom strahu.

— Kapetan Džons, ser, imamo poziv za pomoć — brzo je

reagovao radista obaveštavajući svog starešinu o upravo primljenom pozivu.

— U redu je, Džek, i ja sam ga čuo. Pojačaj malo ton i očisti ga — naredi kapetan.

Momak posluša.

— Mejdej... naš tanker je u plamenu... pomozite... da li nas neko čuje... mejdej — ponavljao je usplahireni glas.

— U redu. Obavestite naše momke u helikopteru. Daj im koordinate i neka izvide šta se dešava — naredi kapetan Džons.

Nekoliko trenutaka kasnije posada helikoptera polete prema datim koordinatama.

Mladi Skofild dohvati dogled i počeo da osmatra sa svoje strane. Isto to radio je i Dag Hamsted.

— Ser, eno, tamo, dvadeset pet stepeni prema istoku... dim... našli smo ih — viknu Tom Skofild pokušavajući da nadjača buku koju je stvarala snažna mašina helikoptera.

Ajk Stjuart povuče palicu i helikopter se naglo obruši na

stranu na koju je pokazivao Tom Skofild.

— Ovde patrola »Delfin«... Vidim ih... sredina broda gorila. To je tanker o kome ste javili. Šta dalje? Prijem.

Pilot helikoptera sačeka da mu komandant izda novo naređenje.

Uskoro kabinom helikoptera odjeknu novo naređenje.

— Pridite bliže i osmotrite. Javlja ju nam da ima i ranjenika... čak petorica... Ipak, budite pažljivi.

Ajk Stjuart ispravi letelicu, a onda pohita još bliže zapaljenom tankeru. Jasno je mogao da vidi uspaničene mornare kako trče preko palube izvlačeći ranjene drugove.

— Pazite se... javlja ju da su imali eksploziju... Možda pukne još koji put... budite krajnje oprezni — dopre do pilota novo obaveštenje sa nošača aviona.

— O.K. Prilazimo im s leve strane. Sada smo iza dimne zavese. Idemo bliže. Dajte nam dozvolu da sletimo i po-

mognemo im — javi pilot helikoptera.

— U redu, imate dozvolu.

Kada je spustio letelicu gotovo uz sam bok tankera, Ajk Stjuart naredi Skofildu da preko megafona obavesti posadu o skorom sletanju na palubu tankera.

— Nenaoružani smo. Ovo su međunarodne vode. Dolazimo da vam pomognemo. Raščistite palubu — glasno je govorio Tom Skofild.

Nešto zbog buke helikoptera, nešto zbog toga što su svu pažnju usredsredili na tanker, članovi posade helikoptera nisu videli gliser snažnih motora koji se približavao tankeru baš sa njihove strane. Na krovu glisera dominirao je teški mitraljez za protivavionsku odbranu.

Bez opomene, strelac za mitraljezom otvori vatru na helikopter. Već prvi rafal zakači crnopuslog Dvajta po grudima i na mestu ga ubi.

Tom Skofild, koji se sada prvi put susreo sa smrću, gotovo kriknu.

— Kapetane... Dvajt je pogodan... mrtav... krvari... Izvlačite nas odavde... brzo!

Ajtk Stjuart bio je iskusan pilot. O letenju je znao sve, a zanat je usavršio u Vijetnamu. Brzo pokuša da odmakne letelicu od tankera i okrene se uvis.

Taj manevar osujeti nova kiša kuršuma. Letelica se zanesa, a nekoliko trenutaka kasnije tresnu na palubu tankera.

— Ovde Jenki Bravo... javite se... kapetane Stjuart... ovde Jenki Bravo... javite se — uzalud je pokušavao radista da dozove pilota helikoptera.

— Ser, nema odgovora — obavesti radista kapetana Džonsa, iako je ovaj stajao tik uz njega.

Pet minuta kasnije Džons je stajao ispred radnog stola komandanta nosača aviona.

— Sačekaćemo odgovor iz Pentagona. Znao da bez njih ne smemo ništa da preduzmemo. Voljno! — bio je odlučan komandant.

Kapetan Džons uzdahnu, salutira i napusti kabinu.

Piloti koji su poznavali Ajka Stjuarta željno su čekali da im se da znak da polete, ali, kad ugledaše smrknuto lice kapetana Džonsa, shvatiše da od toga nema ništa.

Džons se zagleda ka horizontu na kome je još uvek lelujaio trag dima sa zapaljenog tankera.

Ko je pucao na helikopter? Da li je sve to bila samo zamka? Šta je tanker prevezio kad patrola nije smela to da otkrije?

Bilo je mnogo pitanja, ali ne i odgovora.

*

* *

U jednoj manjoj luci na istočnom mediteranu, iz jedne sporedne ulice naglo izjuri američki kamionet »dodž« i uz škripu kočnica nastavi prema starom utvrđenju kraj same obale. Petorica Arapa nešto su žučno raspravljali. Jedan od njih, koji se isticao visinom, ošamari čoveka kraj sebe.

— Ko ti je dozvolio da pucaš na helikopter?! Ko?! Govori!

— Džamil... samo sam mislio...

— Nisi ti ništa radio, a najmanje si mislio! — siktao je visoki Arapin, očigledno vođa. — Malo ti je bilo što si pucao u helikopter, nego si ovamo doveo i one Amerikance.

Dok su se raspravljali kamionet stade i oni poskakati na betonsko dvorište.

— Brzo tovarite kamion. Brzo, brzo! — psovao je usput Džamil.

Zatim se naglo okrete i ustrča uz strme stepenice. Onaj ošamareni je i dalje pokušavao nešto da mu objasni, ali ga Džamil nije slušao.

Ajk Stjuart, Tom Skofild i Dag Hamsted sedeli su na sredini mračne prostorije. Oko njih su bili nepoznatiji tamnopusuti otmičari, naoružani automatima i pištoljima.

— Kapetane, gde smo... i ko su ovi? — upita Skofild.

Istog trena jedan od Arapa mu priskoči i snažno ga ošamari preko usta.

Mladić pokuša da skoči sa stolice, ali kako su mu i ruke i noge bile vezane; samo se prevrnu na pod. Arapin počeo da ga šutira nogama psujući nešto što momak nije razumeo.

— Kopile prljavo, ostavi ga na miru! — vrisnu kapetan Stjuart.

— Tako je... mi smo za vas samo »prljava kopilad«... za vas smo mi obično đubre, zar ne... kapetane — začu Ajk glas iza svojih leđa.

Džamil Aziz pljunu prema kapetanu. Oči su mu gorele ludačkim sjajem. On je bio komandant jedne od grupe samozvanih revolucionarnih jedinica koje su se međusobno borile u »ime naroda« i za oslobođenje. Njegova grupa pripadala je onim fundamentalistima kojima je džihat bio jedini razlog života. Sve što nije bilo muslimansko i nije se poklapalo s njihovim viđenjem sveta — moralo je da nestane sa lica zemlje. Sve one nevine žrtve koje su us-

put padale bile su »volja Alaha«.

Amerikanci su im, svojim načinom života i neprekidnim mešanjem u međusobne obračune arapskih zemalja i Izraela, bili najljući neprijatelji.

Sada su ovde pred njim, nemotni, preplašeni.

Znao je da ga se plaše i to je pothranjivalo njegovu sujetu velikog vođe. Nije odobravao postupak svog čoveka koji je pucao na helikopter i doveo zarobljenike najviše zbog toga što će sada morati da napusti ovako dobro sklonište. Zato, pošto je neko vreme besno odmeravao zarobljenike, naredi jednom dežmenkastom otmičaru.

— Otarasi ih se!

Ovo naređenje značilo je samo jedno: pobij ih!

Dežmenkasti skoči sa stola na kome je sedeo i nasmeja se pokazujući dva reda požutelih, ružnih zubi. Gegajući se priđe stolici na kojoj je sedeo kapetan Stjuart. Lagano izvuče pištolj iz futrole, a onda ga hladnokrvno primače kapeta-

novoj slepoočnici i ispalj me- tak.

Zrno teškog pištolja prosto raznese glavu nesrećnog Sjuarta, a delići mozga i parčići kože sa kosom poprskase paralizanog Toma Skofilda.

Mladić kriknu i snažno cimnu i rukama i nogama. Veze popucaše i on od siline naleta pade na pod. Istog časa pištolj po drugi put grunu, ali Skofild se otkotrlja u stranu.

I Teksašanim potraži svoju šansu. Nije uspeo da pokida veze na rukama i nogama kao Skofild, ali je uspeo, onako jak, da se zajedno sa stolicom baci na najbližeg Arapina i sruši ga na zemlju.

Njihov hrabri napad svaka- ko bi bio kažnjen smrću da se tog trenutka nije dogodilo nešto što niko nije očekivao.

Petorica do zuba naoružanih momaka iznenada banu u tamnu prostoriju. Još dvojica doleteše nekud s plafona prekriveni prašinom. Oružje u njihovim rukama snabdeveno prigušivačima počeo da sike. Iznenadni Arapi počeo da pa-

daju kao zrele kruške, a onda preživeli počеше da uzvraćaju vatru.

Obračun u maloj prostoriji nije trajao ni čitav minut. Kada se dim od baruta malo slegao — na nogama su stajali samo iznenadni napadači.

— Čisto?

Ovu jednu jedinu reč izgovori jedan od momaka s kapuljačama na glavi. Očigledno je komandovao malom grupom.

— Sve čisto — uzvрати momak kraj njega.

Istog časa, spazivši jednog od ranjenika kako pokušava da podigne automat i zapuca, on se poput zmiје izvi i zasu ranjenika snopom vrelog olova.

— Sada je definitivno sve čisto — javi se momak ponovo skidajući usput kapuljaču s glave.

Crnpurasto oblo lice i krupne smeđe oči delovali bi simpatično da u mladićevim očima nije bilo neke sirove hladnoće.

Dag Hamsted sedeo je ne verujući sopstvenim očima. Ovi momci bili su dobri... pakleno

dobri. I, što je najvažnije, govorili su engleski.

— O.K. da vidimo šta imamo ovde. Čarli, proveri momke — naredi vođa.

Čarli brzo prošeta kroz sobu.

— Deni, ovi su gotovi. Imamo dva momka za prenos. Treći je gotov.

— U redu, spremni za pokret! — naredi vođa, a onda primače ustima mikrofona koji je na čeličnoj opruzi stajao zakačen preko njegove glave.

— Ovde grupa »Karma«... spremni za pokret... Šezdeset sekundi? O. K. bićemo tamo — uzvрати pošto je dobio odgovor od nepoznatog sagovornika.

Brzo, kako priliči dobro uvežbanjoj ekipi, momci napustiše sobu pažljivo se osvrćući na sve strane.

Poluminutna pucnjava ipak nije ostala nezapažena. Arapi koji su tovarili kamion brzo su dograbili oružje i pojurili prema mestu obračuna.

— Pazite, tamo je i Džamill! — dreknu jedan od »revolucionara«, povijajući se pod te-

retom teškog mitraljeza koji je nosio u rukama.

Džamil je, istog trena kada su nepoznati upali u prostoriju sa zarobljenicima, iskočio kroz jedna uzama, gotovo skrivena vrata i sakrio se u tamnom hodniku. Od oružja nije imao ništa kod sebe i nije mogao da napadne. Zato odlučio da sačeka bolju priliku. Čvrsto zatvori vrata i pritaji se.

Kada je grupa koju je vođa nazvao »Karma« stigla u drugu, veću prostoriju, dočeka je ubitačna paljba sa prozora i skrivenih balkona.

Momej uzvraća i brzo se povukoše nazad.

— Majku im, .. ima ih mnogo. Povlačite se i... oprezno — naredi vođa, a onda ponovo progovori u mikrofoni. — Ovde je ozbiljno. Ima neočekivanih momenata. Polazak odložen... javiću se... Uklonite se.

Kroz buku koju je očigledno stvarala elisa helikoptera do njega dopre odgovor:

— Nemate mnogo vremena... uskoro će da svane... požurite...

— A, šta si ti mislio, da ćemo ovde da letujemo?

Kada su se vratili u predašnju prostoriju, Čarli otkri vrata kroz koja je nestao Džamil. Bez reči im priđe i proba da ih otvori. Pošto mu to nije pošlo za rukom, on pusti automat da visi o kaišu a s ramena skide pušku velikog kalibra. Snažan pucanj grunu i vrata se jednostavno raspadoše.

— Ovamo ljudi, imamo prolaz — povika veselo i pojuri dalje.

Ostali kretuše za njim.

Nekoliko koraka dalje Čarli ugleda zid prekriven rešetkama. Tik uz njih ugleda polugolo telo. Priđe mu i podiže ga. Činilo se da je nepoznati dobro sređen, jer mu je čelo bilo raskrvavljeno, a potočić krvi slivao mu se na grudi.

— Ko si ti, mamu ti garavu? — prosi Čarli.

Nepoznati počeo brzo da govori nešto na arapskom.

— Uzalud ti je to, sinko. Ništa ne razumem. Najbolje da te sredim. Sa vama se nikad ne zna. A, nešto mi govori da zaslужuješ metak — reče Čarli podiže automat.

— Čarli... ne! Stani. Momak kaže da je egipatski mornar — javi se jedan od maskiranih iz grupe »Karma«.

— Pa šta, svi su oni isti — uzvratí Čarli kome se zarobljenik nimalo nije svideo.

— Čarli... naređujem ti... ostavi momka. Džeb, slikaj ga za svaki slučaj.

Džeb Dalton, koji je uz ostale obaveze imao zadatak da slika mesta na kojima je grupa delovala, kao i neprijatelja bez obzira da li je ovaj bio živ ili mrtav, priđe i njegova foto-kamera sa infracrvenim zraci ma začas ovekoveči »egipatskog mornara« — Džamila Aziza.

Sin pustinje brzo se snašao kada je odjeknula detonacija kojoj je Čarli provalio vrata. Istoog trena stigao je sa sebe vojničku bluzu koju je uvek nosio preko golog tela, a zatim

udario čelom u zid kraj sebe. Nije osetio bol, a znao je da će rana obilno da krvari. Tako je uspeo da obmane nepoznate na padače.

— U redu, kopile, ovog puta si se izvukao — dobaci mu Čarli i šutnu ga nogom.

Nekoliko minuta lutanja po mraku i hodnicima starog lučkog utvrđenja, a onda grupa najzad ugleda dvorište.

— O.K. Čarli, čuvaj leđa naredi vođa grupe, a onda ponovo pozva helikopter.

— Idemo, ljudi, naši stižu za dva minuta — obavesti grupu vođa, a onda oprezno kretose u dvorište.

Dika Hamsteda je jedan od momaka držao oko struka pomazući mu da ide, a drugi vojnik se saže kako bi ponovo podigao na ramena ošamućenog Toma Sikofilda.

— U redu je... sada mogu i sam — javi se Sikofild pokušavajući da razazna crte lica svog spasioca, ali bezuspešno. Momak je čitavo lice namazao nekom crnom pomadom.

Začuse buku helikoptera i radosno povikaše. Ali, radost je kratko trajala. Iza dva grubodbrana od betona dva skrivena strelca, snabdevena uređaji ma za noćno gađanje, zasuše ih vatrom.

— Do đavola! — povika Čarli raspali prema strelcima, ali njegova zrna samo fjuknuše kao besni stršljeni odbijajući se od kamena.

— Deni, ovo je posao za »Šilju« — reče Čarli vođi.

— Šiljo... Šiljo... imamo posao za tebe. Gore na zidu imaš dva snajpera.

Nekoliko trenutaka kasnije »Šilja« se oglasi.

— Ne vidim ništa... Prelazim na termoesmatranje... Sačekajte — javi se skriveni strelac.

»Šilja« je bio specijalista za tešku pušku s protivtenkovskim zrnima. Njegov termonišan začas otkri skrivene strelce koji su na staklu snajpera figurirali kao crvenkasto-ljubičaste siluete.

Strelac zaustavi vazduh, a zatim brzo opali dva puta po-

meriviš teško oružje tek za koji centimetar.

Razorno zrno jednostavno probi debeli zid i oduva skrivene snajperiste.

— U redu je, vođo. Čisto je — raportira kratko, a zatim pohita prema grupi.

Helikopter se već ljuljao na nekih petnaestak metara iznad betonskog dvorišta kad grupa potrča preko brisanog prostora. Poslednji u koloni trenutno je bio mladi Skofild. Tada se ponovo odnekud oglasiše nevidljivi strelci. »Karma« uzvratí vatru ne zaustavljajući se. Tom potrča brže, ali ga tada s leđa zakači jedno zrno po glavi i on se bez svesti sruši na beton.

— Deni... izgubili smo jednog momka — javi se Čarli i htjede da se vrati, ali ga vođa zaustavi.

— Kasno... reskiramo ostale i mašinu... momak je, izgleda, gotov! — povika Deni.

Trenutak kasnije, pod žestokom vatrom, maskirani usko-

čiše u helikopter i snažna mašina naglo povuče uvis.

Pet minuta kasnije već su bezbedno leteli nad morem koje je počelo da se nazire pod nagoveštajima izlazećeg sunca.

Članovi grupe »Karma« ćutke su sedeli na svojim mestima. Niko od njih nije zadobio ni ogrebotinu. Uspeli su da spašu i jednog zarobljenika i moglo se reći da je misija uspela.

— Momci... hteo bih da vam zahvalim — javi se posle duge pauze Dag Hemsted.

— Kome da zahvališ? Nisi nas ni video. Mi ne postojimo, momče. Jasno? — uzvрати vođa grupe Deni Keli.

Dag ućuta. Čuo je da postoje specijalne jedinice o kojima se nigde zvanično ne govori. Bili su obučeni da u vazduhu, na kopnu i moru obavljaju poslove koje nije smela da obavlja armija.

— Ipak hvala... ako vas nikada nisam sreo — osmehnu se Dag, a onda prihvati zapaljenу cigaretu koju mu Čarli pruži.



Lesli Eldridž oseti kako se uz njega privija toplo, nago telo devojkе. Njena gusta i duga crna kosa, kao najlepša i nijfinija svila, kliznu preko nje govih bedara. Oseti kako ga bockaju bradavice njenih bujnih ali čvrstih i fantastično oblikovanih grudi dok je usnama po ko zna koji put u toku poslednjih dva sata istraživala svakj centimetar njegovog snažnog tela.

— Ti... bestidnice... Zar ti nikada nije dosta? Ja sam čovek u godinama i ne smem mnogo da se uzbuđujem — prošaputa Lesli obuhvatajući joj glavu svojim snažnim šakama.

Sumiko se razdragano nasmeja.

— Mislila sam da spavaš. A to što se godina tiče... pa ne bi se reklo prema onome što se vidi ispod čaršava. Šta misliš da proverim u kakvom si stanju?

Trenutak kasnije već je bila na njemu njišući se lagano

dok su joj kukovi pravili nepravilne krugove i elipse. Zastvorenih očiju prepustila se uživanju.

Ovu igru njih dvoje su igrali bezbroj puta, ali svaki novi nalet strasti kao da im je otkrivao ponešto novo, neki nedoživljeni trenutak.

Dahtanje iz devojčinih grudi postajalo je sve glasnije, a pokreti njenih kukova i poskakivanje lepo zaobljene zadnjice sve brže. Leslie se jedva pomerao. Zapravo, njegovo telo reagovalo je taman toliko da još više raspali voljenu ženu.

— Ah... ti pokvareni... »starče«. Poludeću... više... ne... moguuuuu — gotovo kriknu devojka dostigavši vrhunac strasti.

Njeno telo prevali se preko Leslija, a usne mu utisnuše istovremeno nežan i strastan poljubac na njene grudi.

Nekoliko minuta kasnije, dok je Sumiko poslovala po maloj ali funkcionalnoj kuhinji, Leslie se osvežavao u kupatilu. Hladan tuš vraćao mu je snagu i svežinu telu.

Posle kupanja na red su došle vežbe disanja i meditacija. Bile su to stvari koje je ninda radio svakodnevno i bile su deo njegovog svakodnevnog života. Bio je to, u stvari njegov način života.

Čitav sat potrajao je njegov ritual, a onda se pojavio u kuhinji. Sumiko ga pogleda s bezgraničnom ljubavlju. Nije ga pitala ni gde je bio. Nije zapitkivala, čak i onda kad je bila zabrinuta. Leslie bi osetio njenu brigu i uvek bi joj sve i otvoreno ispričao.

— Les, imaš li nekakav plan za danas? — upita Sumiko, a onda brzo dodade: — Pitaj je zvao. Danas sprema svoj čuveni roštilj. Šta kažeš?

— Idemo, šta drugo da kažem. Ako ne odemo, onaj plavokosi medved bi bio u stanju da dojuri ovamo i pod miškom nas odvuče u svoju jazbinu...

Još neko vreme su čavrljali o svemu i svačemu.

Sumiko, jednog trenu uključila TV-aparat da bi proverila vremensku prognozu, ali umesto toga spiker je upravo govo-

rio o krvavim obračunima šit-skih jedinica i jedne od revolucionarnih grupa za oslobođenje Libana.

Slike koje su pratile tekst zaista su bile strašne. Porušene kuće, spaljena i prevrnutna vozila duž ulica, unakažena tela izginulih civila...

— Kao i obično, tokom dana ovde vlada mir — javljao je izveštač — ali taj mir je varljiv. Povremeno odnekud doleti poneka granata ili raketa, kojih ima sve više. Bilo bi pravo otkriće kada bi se saznalo gde su izvori snabdevanja zaraćenih strana ovim oružjem...

— E, moj prijatelju, odgovor ti je veoma jednostavan. Izvor je ovde negde — procedi Lesli.

— Ti... nešto... znaš? — upita Sumiko.

— Nije to teško znati. Rake-te su danas vredne čistog zlata. Šta misliš kolike su naše zalihe tog oružja, ha?

Sumiko samo sleže ramenima.

Lesli priđe aparatu i isključi ga.

— Hajde, devojko, idemo u šetnju, a potom na taj čuveni roštilj. Biće nam zabavno sa Pitom, znaš ti njega!

Oboje su obožavali Pita koji ih je smatrao svojom jedinom porodicom. Taj plavokosi i dugokosi div bio je spreman da svakog trena bez razmišljanja stavi život na kocku kada je neko od njih dvoje u opasnosti. Bezbroj puta ljutio se na Leslija što ga ne vodi sa sobom u svaku akciju, no Lesli ga je smirivao govoreći mu da je najveća pomoć to što zna da neko brine za bezbednost Sumiko.

Pit bi se uglavnom zadovoljio takvim odgovorima, ili je bar tako izgledalo. Znao je da je Lesli smrtonosno oružje, da je malo ljudi na ovom svetu koji bi mogli da ga savladaju — pa, ipak, brinuo se. Uz sva ta moderna oružja, uz sve te fanatičke koji su prezirali smrt opasnost po nindžu — njegovog najboljeg prijatelja, iz dana u dan postajala je sve veća.

Zato je urliknuo kao prerijski bizon kada je tog popodneva u svom domu ugledao Leslija i Sumiko.

— Došli ste... baš fino... he, he. Meso će začas biti gotovo. Dođi, devojko, i poljubi ovog usamljenog momka koji je već dve noći proveo sam samcijat na svetu... Dođi i ti, ortak — radosno je govorio stežući Sumiko jednom rukom i odigavši je od zemlje, dok je drugom zagrio Leslija oko ramena.

Sve do kasno uveče sedeli su njih troje uživajući u prvoklasnoj hrani, piću, tihoj muzici i prijateljskom razgovoru.

Jednog trenutka Pit pomenu događaje na Bliskom istoku, događaje koji su kad-tad morali da dovedu do međunarodnog sukoba većih razmera. Upoznati sa mnogim stvarima kada je reč o trgovcima oružjem, Lesli i Pit sumnjali su da neki ljudi u SAD i sada ne prezaju da najmodernije oružje, pre svega rakete za ručno lansiranje, pa i one veće, prodaju

muslimanskim fundamentalistima i teroristima.

Iako ničim nije želeo da pokvari dotadašnje raspoloženje, a najmanje pričama o zločinu, Pit se prevari i ispriča Lesliju šta je slučajno čuo u rekreativnom armijskom klubu.

— Ti znaš onu crvenokosu Brendu, da onu što je sa mnom provela dva meseca. E pa, Brenda radi u rekreativnom klubu »Arlington«, gore na brdu, i zvala me je pre nekoliko dana da je posetim. Napomenula je kako joj je dosadno, kako u to vreme, oko deset uveče, u klubu nema posetilaca. I ja sam odlučio da je posetim. Bilo je izvanredno, bajno, ali... hm, nije za uši naše devojčice. Uostalom, nisam to mi hteo da ti kažem.

Brenda mi je ponudila da isprobamo njihovo novo parno kupatilo. Od pare se gotovo ništa nije videlo. Taman sam hteo da izađem kad je ušla Brenda i opet smo se dohvatili... ali, prekinuli su nas nezvani gosti. E, to je ono što hoću da ti ispričam. Imena ni-

sam čuo, bar ne njihova, ali očigledno su bili momci koji ili rade za CIA ili za obavestajnu službu. Uglavnom, počeli su da da pričaju o Bejrutu, o raketama i o nekim glavonjama iz Vašingtona. Najčešće su pominjali senatora iz Severne Dakote, Tomasa Džeralda Linka. Po njima, on upravlja raspodelom i prodajom armijskog naoružanja kome je rok ispravnosti pri kraju. Čini se da dobar deo toga radi za sopstveni račun i, što je najgore, prodaje ga zaraćenim Arapima. Eto, dokle smo dogurali. A, isti taj senator digao je čitavu frku pred TV-kamerama kada je usvajao budžet za vojsku. Bio je protiv — zaključio Pit svoju priču.

Lesli je ćutao. Pogled mu je bio uperen u jednu tačku negde gore na rumenom nebu, ko je je iz trenutka u trenutak postajalo sve tamnije.

— Do đavola, ja i moja velika usta. Baš sam morao...

— U redu je, Pite. Morao si to da kažeš. Slutio sam da raketne sa ovih obala stižu do

Bliskog istoka, ali nisam bio siguran. Ko zna, možda će taj podatak u nečemu i da pomogne — umiri ga ninda.

I pored svih napora da povrate dobro raspoloženje, troje ljudi nije u tome uspelo. Zato se posle zvesnog vremena rastadoše.

Veče je već bilo poodmaklo kada Lesli saopšti Sumiko da ima neka posla u gradu. Navikla na njegove iznenadne odlaske i neobjašnjive poslove, devojka samo klimnu glavom.

Lesli okrete ključ i njegov naoko stari »ford« gromko zabruja, a onda krete gotovo iz mesta. Posle vožnje od oko četrdesetak minuta »ford« se zaustavi stotinak metara od table na kojoj je pisalo »Arlington« — Vojno-rekreativni centar San Francisko.

Na trotoaru gotovo da nije bilo žive duše. Bar ne na pedesetak metara uz i niz ulicu. Lesli izađe iz kola, a onda nehajno krete sporednom ulicom. Zgrada centra za rekreaciju nije bila oivičena zidom i Lesli bez imalo muke prođe kroz ži-

vu ogradu gotovo ne pomeraju-
fi grane rastinja. Brzo je obi-
šao tri strane zgrade, a zatim
odabrao sebi prolaz.

Hodnik kojim je krenuo bio
je polumračan. Natpisi na vra-
tima obavestavali su posetioce
gde koja od njih vode. Leslie
dođe do onih na kojima je pi-
salo »parno kupatilo« i pritis-
nu kvaku. Vrata se otvoriše
već pri prvom pokušaju. Ninja
kliznu kroz otvor i brzo ih za-
tvori. Oči mu se gotovo istog
trena privikoše na mrak. Pro-
storija je bila prazna. Iako je
ušao bez nekog određenog cilja,
Leslie je predosećao da će baš
tu nešto otkriti. Instinkt ninde
nikada nije zakazao.

Kao da je neko hteo da po-
tvrdi njegovo predosećanje,
istog časa prostoriju preplavi
blago plavičasto-zeleno svetlo,
a iz rupa u zidovima i podu
pokulja topla vodena para. Je-
dnim skokom Leslie se nađe na
drugom kraju prostorije i sa-
kri se iza paravana.

Nekoliko minuta kasnije vra-
ta se otvoriše i u prostoriju uđe
crnoputa devojkica zanosne le-

pote. Jednim potezom smače
kratki mantil s ramena i nje-
no golo telo blesnu svom le-
potom. Boja njene kože, kao i
duga crna kosa, govorili su i o
njenom poreklu — Jamajka.
Očigledno su njena lepota i bo-
ja kože bili plod mešanja ge-
neracija belaca i crnih robova
iz Afrike.

Devojkica gracioznim korakom
pređe rastojanje do prvog dr-
venog ležaja, opruži se na nje-
mu i prepusti svoje telo blago-
tvornom dejstvu tople mirisne
pare.

Ninja se brzo svuče i zaro-
ni u oblak pare. Nije želeo da
preplaši devojkicu, a, opet, že-
leo je da joj priđe i porazgo-
vara s njom. Te devojkice su u-
vek bile pune raznih podataka.

Kada je bio na korak-dva od
nje, on zazvižda jedru poznatu
pesmu koja se baš tih dana ne-
prekidno vrtela na svim radio
i TV talasima.

Devojkica uplašeno skoči sa
svog mesta.

— Ko je to... kako ste ušli?
— brzo upita prijatnim bar-
šumastim glasom.

— Oh, izvinite ako sam pogrešio, rekli su mi da je ovo naš klub i da mogu da koristim njegove usluge. Ja sam major Dikson iz VI korpusa, a ušao sam kroz vrata. Da li ste zadovoljni? — završi Lesli svoje predstavljanje nasmešivši se.

Devojka se iz sve snage upinjala da razazna lik nepoznatog muškarca, ali je mogla samo da nasluti njegovu siluetu. Ninđa je, međutim, nju video sasvim lepo. Ovako izbliza bila je još lepša.

— Ja... mislila sam da više niko neće dolaziti... Sigurna sam da sam zaključala vrata... ili možda ne... sasvim ste me zbunili — nastavi devojka.

— Ako vam je neprijatno, mogu i da odem. Samo recite. Poslednje što želim je da tako lepoj devojci bude neprijatno zbog mene — nastavi Lesli svoju igru.

— Ma ne... ne morate... kad ste već tu. A, kako znate da li sam lepa ili ne — upita devojka koketno.

— Pa, po onome što moje oči vide, vi ste čak izuzetno lepi

— uzvрати Lesli »nevinim« glason.

— Kako... vidite me dobro? A ja vas samo nazirem?

— Stvar vežbe i prakse, draga devojčice.

Nekoliko trenutaka vladala je tišina. Devojka je uzalud pogledom tražila neku krpu kojom bi pokrila svoju golotinju, a onda odjednom kao da je donela drugu odluku. Njeno izazovno telo zauze još izazovniji položaj. Noge, savijene u kolenima, počese polako da se šire. Butine ovlažene toplom parom kao da su pozivale. Tren kasnije Lesli ugleda pravi grm gustih crnih dlačica na dnu glatkog stomaka kao izlivenog od abonovine. Podrhtavao je u sve jačem grču.

Čekala je da major nešto preduzme. Ako je stvarno mogao da je jasno vidi kroz oblak pare, onda je mogao da vidi i šta mu nudi. Osetila je neodoljivu želju da se poda. Nije znala da li je kraj nje mlad ili star čovek, lep ili ružan. Bilo joj je svejedno. Svideo joj se njegov

glas, pa je ocenila da ni čovek ne može da bude ružan.

— Dakle... majore?

Nije čula odgovor, ali je istog trenu osetila kraj sebe čvrsto telo muškarca. Krete svojim dugim iskusnim prstima prvo od struka ka vratu. Uzdahnu strastveno kad pod prstima ose ti čvrst splet mišića. Ruka joj potom krete naniže. Kada je našla ono što je tražila, ona skoro vrisnu od radosti.

— Oh... ovo je... to je nešto... — mrmrljala je dok je ustima i jezikom žurila da neznaničevu muškost dovede u željeno stanje.

Lesli se predade nenadanom uživanju. Pustio je devojkicu da se naslađuje njegovim muškim odličjem čekajući trenutak kada će i sama doći do one tačke koja vodi samo u jednom pravcu.

— Uzmi me... sad... odmah... ili ću da te zadavim... brzo — čas je molila čas pretila dok je pokušavala da ga navuče na sebe.

Lesli je uze odjednom, silinom koju nikako nije očekiva-

la. Ne, nije to bio grub nasrta. Bio je to samo potez muškarca koji uzima ono što mu pripada.

Krik koji polete iz njenih grudi on uguši poljupcem, a zatim sistematično počeo da vodi ljubav sa prelepom neznankom. Pokazivao joj je stvari o kojima nije imala pojma.

Posle trećeg uzastopnog orgazma devojkica klonu. Nije ništa govorila, a Lesliju je to odgovaralo. Mrzeo je sve one otrcane fraze kao što su »ti si najbolji, niko to ne radi kao ti, ovo će biti moja najdraža uspomena« — i šta sve ne.

Nekoliko minuta kasnije, kada je došla sebi, ona pruži ruku da pomiluje neznanca, ali njega više nije bilo kraj nje. I oblak pare davno se razlazio. Devojkica skoči sa ležaja.

— Hej... majore! Gde si? Nisi valjda tek tako otišao, ti kućkin sine?! — povika besno.

— Kućkin sin nije pobegao. Evo me, samo se oblačim — javi se Lesli izlazeći iza paravana.

Kada ga je ugledala, devojka zinu od oduševljenja. Takvog momka nikada ranije nije videla — a sada... da, pre nekoliko minuta ga je imala. Krete prema njemu šireći ruke. Lesli sačeka da mu priđe, a onda je ogrnu velikim plavim peškirom. Tek onda je zagrlio.

— Sada bih voleo da znam kako se zoveš. Znaš, posle onoga što smo doživeli maločas stvarno bih voleo da znam kako se zoveš.

— Demire... čudno ime, ali u starom kraju je veoma često.

— Demire... Zvuči stvarno neobično... neobično lepo i tajanstveno — reče Lesli.

— A tvoje ime? Svakako ne želiš da te oslovljavam sa »majore«?

— Džerald... za prijatelje Džeri — uzvрати ninđa osmehujući se.

— O. K. Džeri. Ja sam završila posao. Ako želiš, možemo do mené na večeru i piće... a posle ćemo videti — reče mazno a onda, kao da se nečeg setila, dodade. — Jasno, ako ne žuriš kući ženi i deci?

— Na žalost nemam ni jedno ni drugo. Ja sam usamljenik. Pravi »lobo«. Tvoj sam...

*
* *

Komotno zavaljen na gomilu jastuka koje mu je Demire prostrla uz prostrani kauč, Lesli je slušao prijatnu muziku sa stereofonskih zvučnika ispijajući blago crveno vino.

— Kako ono reče za sebe? Pomenuo si neko ime: »lodo«, »lopo«?

— »Lobo«, devojko. Usamljeni vuk, vuk izganik, vuk koji nikome ne treba — objasni Lesli. — Zašto pitaš?

— Čula sam to ime pre nekoliko dana, gore u klubu, ali tada su pominjali neke specijalne jedinice, komandose. Eto, otuda mi je reč poznata.

— Kakve jedinice?

— Momci su objašnjavali nekom tipu da je osnovana još jedna specijalna grupa. Samo, za razliku od sličnih, u ovoj deluju pojedinci — usamljeni-

ci. Da, baš tako je jedan rekao. Sada mi je jasno i zašto ih tako zovu.

Ostatak noći proveli su gotovo ne izmenivši više nijednu reč. Nisu ni mogli, jer između silnih poljubaca, zagrljaja i uzdahâ za reči nije bilo mesta.

*
*

Pukovnik Pol Skolfild sedeo je čvrsto zagnjurenâ glave u šake. Njegova proseda kosa bila je razbarušena. Uvek uredno zakopčana košulja bila je razdrljena, a mašna je visila olabavljena. Krupni čovek teško uzdahnu, a onda još jednom, po ko zna koji put, prelete pogledom preko teleksa koji je na njegov sto stigao pre jednog sata.

»Poručnik Tom Skofild stradao u akciji na istočnom Mediteranu. Bliže podatke potražite u komandi mornaričke pešadije Sektor 1a«.

Pukovnik pritisnu dugme na interfonu i s druge strane odmah se javi dežurni.

— Naredniče, dajte mi Sektor 1a — naredi kratko.

Sačeka nekoliko trenutaka, a onda, kad crvena lampica na aparatu zatrepta nekoliko puta, diže slušalicu.

— Kapetan Džemilom na liniji, pukovniče. Šta mogu da učinim za vas, ser?

— Dajte mi pukovnika Jansena!

— Žao mi je, gospodine. Pukovnik Jansen je na važnom sastanku. Pozvaćemo vas čim se vrati.

— Gde je na sastanku, do đavola?! — viknu Skofild.

— Kod generala Dodža, ser.

Pukovnik tresnu slušalicu, a onda, pošto je namestio košulju i kravatu, on napusti kancelariju. Dežurni narednik, koji je inače vozio pukovnika, brzo potrča za njim.

— U komandu momče i nagazi! — naredi kratko.

Narednik samo salutira, a on da stvarno nagazi na papučicu za gas. Džip pojuri kao metak.

Pola sata kasnije pukovnik Skofild stajao je kraj pisaćeg

stola svog druga iz Vest Pointa — pukovnika Jansena.

— Frede, neću više da slušam ta sranja o podacima koji su tajni, ili nedostupni, ili šta ti ja znam. Reč je o mom sinu. Hoću tačne podatke: gde je stradao, kako je stradao i — da li je... sigurno... mrtav. Ostalo me ne zanima.

Pukovnik Jansen, koji je takođe imao sina, uzdahnu i sruči se u fotelju.

— Pole, znamo se već čitavu večnost. Ovo što ću ti reći stvarno je samo za tvoje uši. Momci su krenuli u rutinsku patrolu kad je na nosaču primljen poziv u pomoć. Letelica je požurila u pomoć. Kažu da je tanker bio zapaljen. Taman su hteli da se spuste kada je na njih neki čamac otvorio vatru iz teškog mitraljeza. Helikopter je pao na nosač.

— Znači... tako je skončao moj Tom...?

Jensen odmahnu glavom.

— Tako su glasile prvobitne vesti, ali kasnije smo od naših ljudi saznali da su napadači po kupili Toma, kapetana Stjuarta,

Daga Hamsteda i Dvajta Vajlera i odveli ih u nepoznatom pravcu. Napad je usledio iz straha. Arapi su na tankeru imali tovar ručnih raketa koje, na žalost, vode poreklo iz naših arsenala. Tako se stvar još više zapetljala.

— Možeš li da saznaš gde je moj dečak?

Umesto odgovora Jansen diže slušalicu crvenog telefona i, pošto začu glas sa druge strane, samo klimnu glavom. Lice mu se smrači, a sitne kapi hladnog znoja orosiše mu čelo.

— Govori šta si čuo — gotovo šapatom reče Skofild.

— Pole — počeo Jensen ustajući sa svog mesta. — Pole, moraš... biti jak...

— Tom... moj dečko...

— Sada su mi javili. Naši specijalci sa Kipra su intervenisali čim su saznali gde se Tom i ostali nalaze. Na žalost, akcija nije sasvim uspela. Arapi su ubili kapetana Stjuarta, a Tom je pogođen kod samog helikoptera...

— Ubijen?

— Naši ljudi nisu apsolutno sigurni... Nisu imali vremena da proveravaju. Uleteli su u unakrsnu vatru. Reskirali bi živote čitavog tima i posadu, zajedno sa helikopterom...

Pol Skofild je neko vreme stajao naslonjen na debelo staklo na prozoru. U kancelariji je vladala mrtva tišina. Konačno, posle gotovo deset minuta, on se okrete starom prijatelju.

— Frede, neću se smiriti dok ne budem sasvim siguran da moj dečko nije živ. Seti se Koreje? Svi su mislili da si ti ubijen, a ipak nije bilo tako.

— Da, Pole, sećam se. Svi su verovali da sam gotov, svi osim tebe. Veruj mi pokrenuću sve veze u obaveštajnoj službi, sve naše ljude na Bliskom istoku. Ako je mali živ, saznaćemo to sasvim pouzdano.

Dvojica starih ratnika nemo stisnuše jedan drugom ruku.

*
* *

Noć provedena sa prelepom Demire nije samo puna eroti-

ke i seksa. Mlada meleskinja je bila pravi rudnik podataka. Lesli je, nešto uz pomoć šarma, nešto uz pomoć snažne sugestije došao do mnogih podataka. Tako je dobio potvrdu o Pitovoj priči koja se odnosila na senatora Tomasa Džeralda Linka, a uzgred je saznao i za napad arapskih ratnika na helikopter kapetana Stjuarta. Kada je čuo i ime Toma Skofilda u sećanju mu se pojavi još jedan Skofild. Pol Skofild, čovek koga je upoznao pre desetak godina pod čudnim okolnostima.

Da li je u pitanju ista porodica? Pol Skofild je imao sina, onda je to bio dečkić od desetak godina. Kako je bio jedinač, Lesli je bio sasvim siguran da je Pol Skofild svog naslednika poveo stazom kojom je i sam išao. Imao je pukovnikov telefon negde u kompjuteru i reši da čim stigne kući proveri ono što ga je interesovalo.

Sumiko je još spavala kad je stigao. On uključi terminal i ukuca pitanje, a onda počne da se svlači. Kada je ponovo pri-

šao terminalu, na ekranu je zelenim slovima bio ispisan telefon Pola Skofilda, i onaj u komandi i onaj kod kuće.

Nekoliko trenutaka kasnije zvuk u slušalici pokazivao je da je linija slobodna. Ipak, prošlo je neko vreme pre nego što je začuo glas svog sagovornika. Već po samom glasu Leslie shvatio da je pukovnik Skofild veoma utučen i zabrinut.

— Ovde Leslie Eldridž... sećate me se, zar ne — upita Leslie.

Nekoliko trenutaka vladala je tišina, a onda pukovnik promeni raspoloženje i gotovo razdragano povika.

— Leslie... kako da se ne sećam! U ovom trenutku je tvoj glas pravi dar s neba, momče. Gde si? Ovde u DC Vašingtonu? Sada bi mi dobro došao...

— Zato zovem. Čuo sam šta se desilo Tomu i njegovim drugovima.

— Čuo si? Kako, od koga? To je još uvek tajni podatak!

— Kao što vidite, za mene nema tajni — reče Leslie polu-

šaljivim tonom. — Kada ćemo se videti? Kod vas, naravno. Sutra. U redu.

Razgovor je bio završen. Ničim osećaj kada i kako da reaguje ni ovog puta nije zatajio. Svim svojim bićem osećao je da je ovo akcija za njega. Odlučio da ostatak dana provede odmarajući se. Tek uveče obavesti Sumiko o svojoj nameri da otputuje u Vašington.

— Javićeš mi se?

— Svakako, devojčice — i nemoj da se usudiš da negde odskitaš. Uostalom, zamoliću Pita da ti pravi društvo.



General Dodže je nervozno povlačio dim za dimom iz debele »Havana« cigare. Daga Mansteda, koji je u stavu mirno stajao pred njim već deset minuta, kao da nije ni primećivao. Saslušao je njegovu priču i učutao. Najzad skide noge sa stola i ustade.

— Poručniče... tu priču ste sada poslednji put ispričali. Sa da vam naređujem da je zaboravite, Vaši drugovi su nestali u akciji, a one momke koji su vas izvukli nikada niste videli. Oni ne postoje! Jasno?

— Da, gospodine. To su mi i oni rekli — uzvratil Dag.

— Koji oni?! — viknu general.

— Niko, gospodine. Izvinite.

— U redu je, poručniče. Voljno.

Dag salutira i izađe iz generalovog ureda.

— Nestali... Lako je tebi, guzonjo, tako da kažeš. Ti nisi bio tamo, nisi gledao kako ubijaju kapetana Stjuarta, nisi video okrvavljeno telo Dvajta Vajlera. Nestali u akciju, dupe moje — mrmljao je ozlojeđeni poručnik Dag Hamsted.

»A šta li je sa Tomom Skofildom?«, pitao se dok je napuštao zgradu komande. Video je kako Tom pada, ali je smeo da se zakune da je mladić napravio nekoliko pokreta rukom

kao da je želeo da im da znak da je još živ.

Možda mu se samo učinilo. Ipak, bio je mrak, pa ona pucnjava. Ko zna, u stvari, šta se sve tamo zbilo.

U isto vreme dok je Dag lutao ulicom tražeći neki bar u kome bi utopio tugu i mračne misli, pukovnik Fred Jansen je uspostavio radio-vezu sa bazom na Kipru. Znao je da mnogo reskira, ali Pol Skofild bi isto to učinio za njega. Poruka koju je poslao svom čoveku bila je kratka: »Pokreni naše ljude u Bejrutu. Neka saznaju šta je sa zarobljenim američkim poručnikom. Odgovor pošalji isključivo meni lično«.

Tako je pukovnik Jansen učinio sve što je bilo u njegovoj moći. Ostalo je zavisilo od Božje pomoći.

Tako je čitava mašinerija pokrenuta kako bi se saznalo da li je Tom Skofild zarobljen i živ, ili je ipak ubijen u skrovištu Džamila Aziza na obali istočnog Mediterana, u nekoj beznačajnoj staroj luci.

*
* *

Lesli Eldridž se progura kroz gomilu na vašingtonskom aerodromu, a onda potraži slobodan taksi. Za divno čudo, već pri prvom pokušaju uspeo je da uskoči u jedan, i naredi vozaču da ga odveze do centra grada. Nije želeo odmah da krene na poznatu adresu. Pošto je potom još dva puta menjao taksi i uverio se da ga niko ne prati, on kreće ka kući pukovnika Skofilda. Bila je to omanja prizemna zgrada.

Pukovnik je bio kod kuće. Srdačno je pozdravio čoveka koga nije video čitavu deceniju. Ono što je taj čovek učinio za njega onog letnjeg dana pre deset godina nikada nije mogao da zaboravi.

Pošto je ponudio gosta osvežavajućim pićem, stari ratnik mu ispriča sve što je do tog jutra saznao.

— Zvanično, moj dečak i ostali iz patrole nestali su u akciji »negde na istočnom Mediteranu«. Dakle od zvaničnih vlasti drugo ništa meću ni saznati. Čak ni ja. To ti je politika. Sada mi ostaje da će-

kam i vidim da li će nešto moći da uradi moj prijatelj Fred, preko svojih ljudi na Kipru. Ostaje mi to i nada da je moj Tom ipak živ...

Lesli je ćutao. U ovakvim trenucima ćutanje je bilo najkorisnije. Nije želeo ni da podgreva lažnu nadu, ako je bila lažna, a nije želeo ni da uništi ni poslednji tračak nade očišćujućoj duši.

— Koliko će vremena trebati pukovniku Jansenu? — upita.

Skofild samo sleže ramenima. Do podataka iz onog kraja sveta nekad se dolazilo brzo, za sat, dan... a ponekad nikad.

Ovog puta, međutim, bilo je drukčije.

Predveče se Jansen javio. Došao je lično, obučen u civilno odelo. Malo se trgao kada je ugledao Leslija, ali ga Skofild brzo umirio.

— Pole, tvoj dečak je živ i u Bejrutu je. To je sve. Koja ga grupa drži i gde — to moji nisu uspeali da saznaju. Žao mi je, ali više nisam mogao da pomognem.

— Hvala ti, Bože... hvala — promuća Skofild dižući oči

ka nebu. Hvala i tebi, stari
druže. Ostalo je moj posao.
Idem odmah tamo...

— To zaboravi. General Do-
dže je, izgleda, sve predvideo.
Samo je pitanje kada će te
pozvati. Ja idem da me slučaj-
no ne zateknu ovde. Znaš, i
njemu će verovatno javiti istu
vest kao i meni.

Samo pola sata pošto je Jen-
sen otišao, pred kućom Pola
Skofilda zaustavi se vozilo voj-
ne policije i jedan kapetan za-
kuca na vrata.

— Šta da radim? — zapita
Skofild Leslija.

— Pođite. Drugo vam ništa
ne preostaje. Ostalo prepustite
meni. I, još nešto... Ja ne po-
stojim.

Pukovnik steže Leslijevu de-
snicu, a onda ode do vrata.
Pet minuta kasnije napustio je
kuću u pratnji vojne policije,
ostavljajući Leslija samog u
kući.

Iste večeri Lesli je prvim
avionom odleteo za Evropu.
Tačnije za Atinu. Pošao je go-
tovo bez prtljaga. Imao je do-
voljno novca i nekoliko kredit-
nih kartica, tako da mu prtljag
i nije bio neophodan. Sa aero-

droma je obavestio Sumiko da
će posao zbog kojeg je otišao
potrajati nekoliko dana.

Iz Atine je, dan kasnije, na-
stavio put za Bejrut. Smestio
se u hotelu na istočnoj strani
grada koja je još bila neumište-
na i relativno pošteđena sva-
kodnevnih obračuna raznih rat-
ničkih grupa.

Leila Džons, dvadesetsedmo-
godišnja novinarka, kći Libanke
i engleskog trgovačkog pred-
stavnika u Bejrutu, dugo je se-
dela nad praznim papirom uvu-
čenim u pisaću mašinu. Tre-
balo je da nađe nov ugao u
pisanju o svakodnevnim obra-
čunima šidske milicije sa os-
talim grupama pobunjenika i
boraca za slobodu. Njeno liban-
sko poreklo pomagalo joj je da
razume muslimane bar donekle,
iako nije opravdavala ono što
rade. Engleska krv njenog oca
terala je da bude racionalna do
krajnosti i metodična u poslu.
Dešavalo se, međutim, da se
ponekad te dve krvi izmešane
u njenim venama sukobe i blo-
kiraju je.

Nikako nije mogla da shvati da su verski sukobi ne samo u današnje vreme nego kroz čitavu ljudsku civilizaciju uvek bili najsuroviji, najkrvaviji i da su imali najkrvoločnije borbe. Učili su je nekada, majka pre svih, da je muslimanska vera jedna od najtolerantnijih. Kako je, onda, moglo da se desi da su muslimanski fundamentalisti najsuroviji i najbezobzirniji u ratu koji već godinama traje u sada polurazrušenom Bejrutu. I još nešto. Činilo se da tom ratu nema kraja. Možda, ako se jedna od strana obrati za pomoć nekoj stranoj sili. Međutim, to se bar za sada graničilo sa nemogućim.

Devojka besno istrže papir iz mašine i odluči da se bar za taj dan okane bilo kakvog pisanja.

Pet minuta kasnije bila je na ulici. Neko vreme stajala je ispred vile nedaleko od morskog obale, kao da se premišljala na koju bi stranu krenula. Dole, u zapadnom delu grada, na nekoliko mesta podizali su se tamni stubovi dima.

Ostaci noćasnijih okršaja? Po dmetnuta bomba? Tragovi ra-

keta koje su odskora počele sve češće da padaju na gradske kvartove?

Kao da je neko naslutio nje ne misli i želeo da joj da odgovor, ona ugleda na nebu tanaak trag rakete koja je velikom brzinom letela prema nepoznatom cilju.

— Moram da saznam odakle stižu ove rakete — procedi devojka kroz gotovo stisnute usne.

Imala je svoje izvore informacija i među borcima, i među političarima. Umela je da se ubaci na svako mesto na kome je ponešto moglo da se sazna, čuje, vidi.

Sa druge strane, uvek se čvrsto držala novinarskog kodeksa da ne oda svoje izvore informacija i zbog toga je baš i imala »vizu« za sva mesta u glavnom nedostupna drugim izveštačima.

Raketa koja je u međuvremenu pala u već gotovo razrušeni kvart Bejruta opredeli je da pođe do svog čoveka i sazna nešto više i o raketama, i o onome što će se zbivati u narednih nekoliko dana.

Abdul Karim Hafiz, bogati bejrutski trgovac već odavno nije obavljao svoj pravi posao. Neprekidne ratne operacije pretile su da ga sasvim unište. Zato je odlučio da se okrene drugom, za sada mnogo unosnijim i izvesnijim poslovima.

Prvo je svoje usluge stavio na stranu Džamila Aziza i njegovih sve brojnijih sledbenika. Međutim, kako Aziz nije imao nepresušne izvore finansiranja, Abdul Karim se okrenuo mnogo bogatijem poslodavcu.

Lako je našao ljude iz CIA i veoma brzo postao jedan od najbolje plaćenih agenata iz Bejruta. Njegove trgovačke veze, zatim dobro čuvana dosijea o mnogim »džentlmenima« iz diplomatskih krugova u Bejrutu, koje je snabdevao i lepim devojkama i »snežnim prahom« — bili su mu »verni« i nikada nisu odbijali da mu daju tražene informacije.

Bio je to debeljko male, crne, brižljivo negovane bradice, ufitiljenih brkova i poluduge kose koja je neprekidno sijala od velike količine ulja za kosu.

Nosio je klasično odelo bo-

gataša s Istoka. Oko vrata, uvek prebačen preko svilene košulje, isticao se veliki, debeli, zlatni lanac na čijem kraju se klatio smaragd veličine oraha.

Bilo je to njegovo porodično blago i znamenje.

Svima koji su se čudili toj slobodi koja se graničila sa izazovom govorio je:

— Dok sam na ulici niko ne sme da se usudi ni da mi priđe ako ga sam ne pozovem. Sve radoznalce i nevaspitane sređuju moji pratioci. U kući sam kao u tvrđavi. A, najzad, ako bi neko i ukrado ovo moje »dette«, mogao bi to da uradi samo sa mene mrtvog. U tom slučaju ništa nije važno.

Abdul Karim nije imao naslednika. Ženio se nekoliko puta, ali dece nije imao.

Kada su mu tog prepodneva, pošto je izašao iz velikog kupatila osvežen i namirisano uljima, najavili posetu novinarke Lejle Džons, on se vidno obrađova.

Brzo otpusti mladu Arapkinju s kojom je proveo noć, a zatim požuri pred dragu gošću.

Ni sam nije umeo da odredi svoja osećanja prema ovoj de-

vojci nedokučivih očiju i izuzetne lepote. Čas je žarko želeo kao ljubavnicu, a onda bi otkrio da je ta njegova ljubav više očinska, zaštitnička. Poznavao je i njenog oca sa kojim je pre nekoliko godina imao veoma uspešne poslovne kontakte. Nju je znao još dok je bila devojčica.

Devojka je sedela u širokoj kožnoj fotelji presvučenoj kamiljom kožom i čupkala crveno-crni grozd na kome su se još uvek videle kapi sveže vode.

— Lejla, najlepši cvete Istoka. Raju mojih starih, umornih očiju, pesmo mojih ušiju i radosti moje duše — počeo on tonom i rečnikom svojih predaka. — Alah me još nije zabravio čim te bar ponekad šalje u moj skromni dom. Kaži šta mogu da uradim za tebe? — govorio je debeli pedesetpetogodišnjak žureći preko mernog poda da što pre zagrlj novinariku.

Lejli je ovaj debeljko bio nekako drag. Smetalo joj je to što ni ona sama nije mogla da sa tačnošću kaže šta je to što on pokazuje prema njoj, ali

kako je sve ono što je osećao, a što se njoj ne bi svidelo — vešto skrivao i nikada nije pokazivao, ona je bila mirna.

— Ah, Karim, ni sama ne znam šta da tražim. Možda taj lepi smaragd. Ili lanac na kome visi... ili novi »mercedes«...

Debeljko se nakašlja, začkili kao noć crnim očima, a onda brzo odgovori.

— Pa, ovo moje »dete« — reče i opipa rukom zeleni kamen bi jedino tebi i moglo da pripadne kad ja odem pred Alaha. Zato se malo stripi. A, što se tiče zlata ili »mercedesa«, samo kaži kad i dobićeš!

Govorio je s ushićenjem stiskajući devojčinu šaku. Onda, kao da se postideo tog izliva nežnosti, ustuknu.

— Šalim se, Karim. Ne treba meni ni kamen, ni zlato, ni auto. Ti si moj prijatelj i to mi je najveći poklon.

Dok se debeljko sav ozaren smeškao devojka napravi pauzu, a onda začu njeno pitanje koje ga je pogodilo kao grom iz vedra neba.

— Reci, Karim, odakle doleću one rakete?

Karim jedva uspe da proguta oveće zmo grožđa, a onda počeo da zamuckuje.

— Odakle? Šta ja znam... negde sa položaja van grada... ili, možda, s krova neke zgra...
— Karim!!!

Znao je zašto ga je prekinula.

— Devojčice, bolje za tebe da ne znaš. Ima toliko drugih stvari o kojima možeš da pišeš. Ostavi rakete. Suviše su opasne i vruće. Hajdemo u baštu. Sad je tamo najlepše. Zar ne čuješ slavu.

Devojka skoči sa svog mesta.

— Ne, Karim, ne čujem ih! Smeta mi zvuk raketa i njihove eksplozije. Uostalom, ako nećeš ti da mi kažeš, poći ću do Aziza ili nekog od njegovih komandira.

Debeljko počeo da odmahuje glavom.

— Ne... ne kod Aziza... on je... lud. Znaš to i sama.

— Lud? Od kada to? Ranije si radio sa njim. SAMO SA NJIM!

— Da, bilo je to ranije, ali sada je lud. Počeo je da se petlja sa Amerikancima i raketama... a pre nekoliko dana...

Kao da je već rekao isuviše, u svakom slučaju više no što je nameravao, Abdul Karim učuta.

Novinarski instinkt naglo se probudi. Izgleda da je pogodila pravo u centar. Trenutno bledilo na Karimovom licu svedočilo je da informacija koju ima ne da je »vruća«, nego usijana.

Priđe mu i zagrli ga oko ramena.

— U redu, idemo u baštu. Mogla bih da popijem kafu i čus od pomorandže sa dosta leda.

Debeljko vidno odahnu. Međutim, još uvek nije bio siguran da li će devojka da odustane od daljeg ispitivanja.

— Da... da poslužiće te. Samo, zašto se ne odrekneš kafe? To piće nije zdravo. Eto, tvoj otac... nek mu Allah podari večni mir... pio je celog života čaj, kao i ja. Hladan čaj je najbolji... dobro, dobro neću da navaljujem.

Pljesnu rukama i jedna devojka pojavi se na vratima kao da je sve vreme stajala iza svetlene zavese. Karim naruči osveženje, a onda neko vreme na-

staviše razgovor o svemu i svačemu.

Posle čitavog sata Lejla se vrati onome zbog čega je i došla.

— Znači naš prijatelj je počeo da kupuje rakete od onih koje iznad svega mrzi? Hm... da ne poveruješ...

— Ma taj bi i rođenu majku prodao samo da dobije dobro oružje. Da, kupio je rakete, ali umalo da ne...

Debeljko se opet ujede za jezik. Sada je, međutim, znao da mora da kaže ono što je krio. I to iz dva razloga. Prvo, znao je da devojka sada sigurno neće odustati od ispitivanja. Drugo, tajna koju je samo on znao, osim nekolicine Azizovih poverljivih ljudi, pretila je da ga uguši.

Lejla je jasno videla kako se lomi. Nije insistirala. Odšetala je do male fontane i pustila da joj vodene kapi prskaju ruke.

— Dođi bliže, devojko, ono što ću ti reći ne sme da stigne dalje od tvojih ušiju — pozva je Karim sasvim izmenjenim glasom i smrtno ozbiljnog lica.

Znala je da je vest koja sledi prava bomba.

— Rekao sam da je Aziz lud, ili je poludeo, svejedno. Dakle, malo mu je što je počeo da petlja sa Amerikancima i raketama, nego je napao i američki helikopter...

Lejla iznenađeno zviznu. Tu naviku nasledila je od oca.

— Aziz... napao američki helikopter. Gde?

— Na otvorenom. Premosio je rakete na jednom tankeru. Ko zna kako, pre nego što su njegovi ljudi stigli motornim čamcem da preuzmu sanduke s raketama, na tankeru je izbio požar. Posada je zatražila pomoć i sa jednog nosača doleteo je helikopter. Da li su se Azizovi ljudi uplašili, ili su hteli da se pokažu, tek otvorili su vatru iz teškog mitraljeza i oborili helikopter.

Zadihan od navale reči i uzbuđenja, Karim napravi pauzu. Lejla je neprimetno uzdrhtala. Ovo nije bila samo vest. To je bila bomba, i to tempirana. Amerikanci sigurno neće preći preko ovog incidenta tek tako.

— E, vidiš. To što su oborili helikopter nije im bilo dosta. Pokupili su preživjele vojnike i povelili ih u skrovište...

Devojka skoči sa svog mesta, ali nije stigla ništa da kaže.

— Međutim, ko se vatrom igra i vuče đavola za rep, izvrši u vatri. Amerikanci koji sve saznaju saznali su i za ovaj događaj i za Azizovo sklonište. Odmah se pojavila grupa komandos a i napala. Spasili su nekoliko vojnika, izgubili dvadesetoricu boraca i skrovište, ali se Aziz spasao. Spasao je i rakete.

— Je l' to sve?

— Na žalost, nije. Jednog ranjenog američkog vojnika po veo je sa sobom i krije ga ovde u Bejrutu, Eto, sad znaš sve ono što sam samo ja znao.

Lejla je ćutala.

Jedno je sigurno. Ovu vest svakako neće moći da objavi, jer bi to istovremeno bio i kraj njene karijere na ovom području. Drugo je bilo pitanje šta će se dalje zbivati.

Da li Amerikanci znaju da im je jedan čovek zarobljen i da se nalazi ovde, u Bejrutu?

To pitanje postavila je i Karimu.

— To trenutno niko ne zna. Moji ljudi još nisu primetili nikakvo komešanje, ni raspitivanje.

— A tvoj poslodavac? — peca nu ga Lejla.

Abdul Karim nije voleo da mu se glasno govori o saradnji sa CIA, pa zato na tren pogleda devojku mrkim pogledom. Ipak popusti.

— Ne, niko iz direkcije nije me još ništa pitao. Mislim da bar za sada nemaju pojma o zarobljenom momku.

Bio je to kraj razgovora.

Devojka se ubrzo oprostila od svog domaćina i požuri u dopisništvo. Na samoj kapiji Abdul Karim je opomenu.

— Zaboravi da smo se danas videli, a pre svega zaboravi da smo razgovarali o Azizu... raketama... helikopteru... i zarobljeniku.

Devojka mu se osmehnu.

— Zar smo o tome pričali? Ja sam sigurna da smo pričali o poeziji, pesmi slavu i vremenu — kao što to obično činimo. Neka ti Alah podari još jedan u nizu bezbrižnih dana

koje ti želim do kraja života — slobodi imitirajući ga, a onda zamače iza velike kapije od debelog tikovog drveta.

*
* *

Lesli je i pored nekoliko snažnih detonacija i čestih puškaranja. Čije je eho dosežalo i do sobe hotela u kome je boravio, spavao kao jagnje, ali opet na oprezu. Bila je to davno naučena veština. Kada je haragei mirovao, kada je bio u stanju meditacije ili mu je san bio neophodan, mogao je u trenu da zaspi i prepusti se okrepjujućem snu.

Prvi zraci sunca zatekli su ga pod tušem.

Posle toga usledile su vežbe za razgibavanje i samo njemu znane vežbe i »fingiranje« udatacama.

Sat kasnije sedeo je u loto-sovom položaju, opuštene glave i zatvorenih očiju.

Na redu su bile najteže vežbe. Vežbe uma, telepatije i magije koje mu je tako davno, pod drvećem rascvetalih trešanja otkrivao sedokosi učitelj duge brade, Tanaka.

— Sine moj, najveća magija je čovek. Sve ono što je u prirodi nalazi se u njemu. On je priroda. Na žalost, samo mali broj uspe tokom ovozemaljskog života da otkrije tu tajnu. Ti si jedan od retkih. Zato koristi prirodu. Služi se svim čulima. Očima najmanje. Prepusti da priroda i energija koja je oko nas uđe u tebe. Utopi se u prirodu. To će biti tvoje najjače oružje. Sve veštine: kung fu, aikido, buducu kendo, džiu džicu, karate... sve to je samo oružje. Tvoj um stopljen s prirodom je ono glavno. Ki-to je osnova svega — govorio je stari učitelj.

Godinama je ta, uz ostale mudrosti starog učitelja, uko-renjena u nindinom mozgu. Postala je deo njegovog bića. Godinama se usavršavao dok nije postao ono što je jeste: živo oružje sposobno da razrešava najteže situacije, da vidi ono što drugi ne vide, čuje ono što se ne čuje i oseti svet oko sebe.

Posle dva sata vežbi, Lesli se još jednom istušira, obuče lake pantalone i svilenu košulju i kreće u šetnju.

Još nije imao nikakav plan. Želeo je da obiđe grad, oslušne tu i tamo šta se priča i pokuša da nađe prave ljude koji će ga odvesti na pravo mesto.

Miris mora ga zapahnu. To ga podseti na San Francisko. Šta li rade Sumiko i Tabasko Pit? Sumiko sigurno brine. Osmehnu se pri pomisli na to krko, nežno stvorenje koje je postalo deo njega samog.

Brzo je napustio široki bulevar i krenuo poprečnim uličicama posmatrajući ljude oko sebe.

Bila je to šarolika gomila običnih ljudi, lopova, agenata, špijuna, trgovaca svim i svačim.

Znao je da jedino među njima može da sazna ono što ga interesuje. Ali, znao je još nešto. Tek pod okriljem noći iz svojih skrovišta izaći će oni pravi vladari podzemlja ovog ratom uništenog grada.

Sada je želeo da upozna teren, popamti sve one naoko beznačajne detalje koji će mu, kad to ustreba, pomoći da deluje brzo i efikasno.

Dok je prolazio najzabavitijim uličicama, osećao je na sebi po-

glede ljudi skrivenih po uglovima ili tamnim prolazima. Znao je da su to sitni lopovi koji se neće odvažiti da ga napadnu. Prvo, nije imao ništa u rukama ili na ramenu što bi privuklo njihovu pažnju, a, drugo, samo njegova pojava, snažni mišići koji su se kao čelične opruge ocrtavali ispod svilene košulje bili su dovoljna opomena za drznike.

Ponovo je izbio na široki bulevar i odšetao do malog kafea u senci umirinih palmi.

Seo je i naručio bokal đusa od pomorandže. Lagano je pijuckao osvežavajući sok tek iscedenog voća i posmatrao okolne zgrade. Tada ugleda i zgradu na čijim je vratima stajala tabla sa natpisom: »Dejli Tribjun« — dopisništvo Bejrut.

Novine! Možda bi i tu moglo nešto da se iščačka? Ko zna.

Preko ivice čaše ugleda crnokosu devojkicu koja je tog trenutka napuštala zgradu dopisništva. Odmah je primetio nje nu dugu crnu kosu, krupne tamne oči i stas koji nije mogao da prođe nezapažen.

Devojka se samo za trenutak dvoumila na koju će stranu, a

onda krete pravo prema bašti u kojoj je sedeo. Sela je ispod suncobrana u samom uglu bašte, nekoliko metara desno od Leslija i pozvala konobara. Pošto je naručila piće, ustade kao da je nešto zaboravila i ode u kafe. Lesli je neprimetno posmatrao. Nekom je telefonirala, a onda se vratila. Prošla je tik pored njega. Oseti njen primamljivi parfem i začu šuštanje svilene haljine.

Okrznula ga je pogledom, a zatim zauzela staro mesto.

Lesli odluči da joj priđe.

— Ako se ne varam, mi smo članovi iste porodice — počeo svojim prijatnim glasom, pa, pokazujući na stolicu pored nje i ne čekajući njenu reakciju, sede.

— Iste porodice? Ne znam o čemu to govorite gospodine?

— Maločas ste izašli iz dopisništva »Dejli Tribjuna«. Ako se ne varam, vi ste novinarka?

— Možda... jesam. Da dopisnik sam. Pa?

— Dozvolite da vam se sada predstavim. Na žalost, **nemam** kod sebe novinarsku legitimaciju, ali svejedno. Zovem se

Keli... Keli Vitmor i pišem za novine iz San Franciska.

— Koje, ako nije tajna?

— Ah, ne znam koliko će vam to ime značiti, nije to list poznat kao vaš »Dejli Tribjun«, ali i to su novine. Moj list se zove »San Francisko tajms«. Tek sam stigao ovde u potrazi za jednom vešću, ali... o tome još ne mogu da govorim — tobože počeo da se snebiva Lesli.

Lejla se zagleda u bistre nindine oči. Oseti kako je taj muževno lep čovek privlači. Gotovo da se naljutila na sebe zbog tog saznanja, ali stid ubrzo nestade i ona počeo da čavrlja o poslu, o novinama, o izveštavanju s ovog terena.

Nije ni primetila kako vreme leti.

Lesli je dobro pazio da ne spomene ono za čim je tragao.

Međutim, slučaj opet preokrete tok događaja.

Još jedna raketa tog dana zapara nebo i sruši se u zapadni deo grada.

— Gospode Bože, zar ono nije bila... raketa? — upita Lesli devojkicu.

Lejla samo klimnu glavom.

— Mislio sam da ih ovde ne ma. Kako li ih samo nabavljaju? Sigurno i sami znate da te »igračke« nisu jeftine i da ne mogu da se kupe na pijaci oružja.

— Na žalost, stigle su i ovde. Samo su one nedostajale ovom napaćenom narodu. Kako je krenulo, uskoro će se ovde ratovati i hemijskim sredstvima — uznujano dodade Lejla.

Razgovor je zamro. Lejla odlučila da ide i ustade.

— Nadam se da ovo nije naš poslednji susret. Zar ne bismo večeras mogli da odemo na večeru. Ko zna kada ćemo posle imati vremena. Posao... rat... Vi ste domaćin, a ja sam tek stigao, tako reći da sam gost. Hajde da proslavimo ovaj dan jednom večerom, a posle šta nam Bog da — pozva Lesli crnk.

Lejla prvo htela da ga odbije, ali se predomisli. Što da ne. Momak je pristojan, lepo izgleda, a ona ni tako nije znala kako da provede večer.

Dogovoriše se za sastanak, a onda krenuše svako na svoju stranu.

*
* *

Tog istog dana u bazi na Kipru članovi tima »Karma« odmarali su se kako je ko hteo. U stvari čekali su da se njihov vođa, Deni Keli, vrati sa sastanka kod pukovnika Bradforda. Tog nadobudnog oficira obaveštajne službe niko nije voleo. Čak ni njegovi pretpostavljeni. O ljudima iz »Karme« da i ne govorimo.

Deni Keli, visoki momak plave kose i plavih očiju, sedeo je za stolom oko kojeg su sedela još dva oficira i dva civila. Oficire je poznavao. Jedan je bio pukovnik Bradford, a drugi mornarički kapetan Hikok.

Iako civile nije poznavao, slutio je ko su. Nije se prevario. Ta dvojica bili su agenti CIA, bez čijeg znanja se maltene ništa nije dešavalo na ratištu Bliskog istoka.

— Poručniče Keli — obrati se ostrim glasom Bradford Deniju — čuli smo da ste na zadatku oslobađanja naših pilota otkrili rakete. Zašto o tome nema ni reči u vašem izveštaju?

— Nisam video nikakve rakete. Uostalom, naš posao je bio da oslobodimo taoce a ne da tražimo rakete — uzvрати poručnik Keli istim tonom.

— Poručniče, pripazite malo' na jezik — opomenu ga Bradford, a onda pogleda u agente CIA.

— Poručniče Keli, naši ljudi javljaju da su u pitanju NAŠE rakete. Morali ste da ih uništite — reče jedan od njih.

— Morali... morali... Morali ste i VI nama da kažete da nas tamo čeka stotinak dobro naoružanih ludaka, pa ni ste — gotovo viknu Keli.

Na ove reči Bradford skoči. Njegovi ljudi su dali obaveštenje o zarobljenoj posadi helikoptera i ova primedba bila je upućena njemu direktno.

— Pa šta ako niste znali koliko vas protivnika tamo čeka! Vi ste članovi grupe »Karma«... i znate šta vam je posao. Ako ne, da vas podsetim. Hoćete?! — vikao je Bradford.

Zavideo je ovim hrabrim momcima, ali ih je istovremeno mrzeo zbog toga — i zbog sopstvenog kukavičluka.

— Vi NE POSTOJITE, po-

ručniče Keli! Ni vi, ni vaši ljudi. Prema tome, i kada ginete ne postojite. Na to ste pristali i šta se sada bunite?! — zapenušao je pukovnik Bradford.

Stariji od dvojice agenata CIA, očigledno neki od budža, podiže ruku i umiri ih.

— Džentlmeni, svađa nikud ne vodi. Sedite, Bradforde — naredi pukovnik, a zatim se okrete Keliju. — Poručniče, šta je bilo bilo je i o tome ne vredj pričati. Moji ljudi imaju za vas novu informaciju. Noćas treba da proverite jedan poluteretni brod na kome se, po našem saznanju, nalazi veća količina raketa »Sikejt«. Da, to su naše rakete i zanima nas kako su dospele na brod. Vaše je da ih nađete, uhvatite zarobljenike i dovedete ih nama. Rakete uništite. Kako, to je vaša stvar. Sastanak je završen.

Keli ustade i bez reči napusti prostoriju.

Bio je besan na pukovnika Bradforda, kao i na sve ostale kancelarijske pacove koji su iz bezbednih fotelja delili zadatke i lekcije.

Mučilo ga je i pitanje ko je od njegovih ljudi pominjao rakete i kome. Koliko se sećao, njemu niko o tome nije rekao ni reći.

Kada se vratio u kasarnu, besno se presvukao i potom opružio na krevetu. Sobu je delio sa Čarlijem Tejtom. Taj momak je za njega još uvek bio enigma. Od svih članova grupe »Karma«, on je jedini ubijao bez treptaja i griže savesti. Niko nije znao njegove razloge dolaska u tim specijalaca. Čas se činilo da mu nije stalo ni do jednog od njih, a čas bi sam Keli smeo da se zakune da je momak čak i preosetljiv.

Čarli iznenada banu u sobu. Bio je mokar i Keli zaključio da je opet bio u bazenu i vežbao ronjenje.

— Hej, Deni, što si se tako naoblaćio? — upita veselim glasom i zatrese mokrom glavom poprskavši i zid i Kelija.

Deni Keli ustade.

— Znaš da sam bio na sastanku sa onim guzicama iz komande. Dosta mi je samo da vidim Bradforda, pa da poludim — počeo Keli.

— To je bar lako. Pozovi ga u jednu akciju sa nama, i ja ću da ga sredim. Još nešto te muči?

Keli bi pomislio da se Čarli ludira da nije bilo onog hladnog, gotovo manijački hladnog pogleda u mladićevim očima.

»Gospode on to zaista i misli«, prođe Keliju kroz misli.

— Da, Čarli, ima još nešto. Ne znam kako, ali Bradford kaže da je od nekog od naših momaka saznao da smo tamo naleteli na rakete. Ja o tome ništa ne znam.

— Ja sam naleteo na nekoliko sanduka, ali nije bilo vremena ni da ih uništim, ni da ti o tome pričam.

— Ti?! Ti si ga obavestio?

— Ma ne. Pričao sam o tome u kantini. Ko zna ko je čuo.

— Prokleta budalo! — dreknuo Keli i uhvati Čarlija za mokru majicu. — Zar si morao da pričaš o tome?

Čarli se istrže i pogleda ga namršteno.

— Keli, ja nisam budala. To prvo, a drugo, zašto da ne kažem kad sam zaista video rakete. Ako treba, odvešću momke i tebe tamo, pa da ih sre-

dāmo. Ovde je ionako već dosadno — reče Čarli kao da je reč o nekakvom izletu, a ne opasnoj akciji.

Keli huknu i okrete mu leđa.

— Čarli, šta te muči. Očigledno da imaš nekih problema. Ti ili nemaš živce, ili si prokleti ludak. Šta je s tobom, čoveče? Ako nastaviš tako da misliš, postaćeš opasan za tim. Zar ne shvataš?

Čarli ga pogleda kao da nema pojma o čemu Keli priča.

— Uostalom, želja će ti se ispuniti. Noćas krećemo na posao. CIA ima podatke o nekom poluteretnom brodu. Kažu da nosi sanduke sa »skejt« raketama. Hajde, okupi momke da se dogovorimo — dodade na kraju.

Petnaestak minuta kasnije tim »Karma« bio je na okupu. Denj Keli im je u nekoliko rečenica objasnio šta treba da rade i momci požuriše da pripreme potrebnu opremu.



Lesli je, čekajući da padne mrak, obavio dva telefonska

razgovora — jedan sa Sumiko, a drugi sa Polom Skofildom. Obećao je i jednom i drugom ponovno javljanje.

— Lesli — obavestio ga je pukovnik Skofild — nešto se sprema. Izgleda da je negde procurila vest o prodaji »bebi-ca«. Jedna grupa momaka, koja je učestvovala u poslu na moru, izgleda da će uskoro opet imati posla. Nisam mogao da saznam ništa više.

Ninda je odlučio da sam iste noći dođe do više podataka. Znao je i gde će da ih potraži.

Lejla Džons pojavila se tačno na vreme. Obasjana svetlom mesečine velike neonske ulične lampe, ličila je na vilu iz bajke. Očigledno je uložila nešto napore da se svom kolegi iz San Franciska prikaže u najlepšem izdanju.

— Vama dopisnicima, izgleda, ovde i nije loše. Bar ne muškom delu kad ima prilike da vidi ovalo lepe devojkice — reče Lesli.

— Zar lepe devojkice nedostaju San Francisku? — upita devojkica uz vragolast osmeh.

— Ma ne, ima ih, ali mislio sam ovde... gde je rat — po-

će Lesli da zamuckuje, tobože zbunjnjen.

Veče je prolazilo u neobaveznom razgovoru. Ninđi nisu promakli sve sjajniji pogledi koje mu je lepa crnika upućivala. Nešto zbog dobrog vina, nešto zbog Leslijeve umešnosti, tek, bila je spremna da sa njim krene bilo kud. Bar te večeri.

— Hajdemo na more — predloži iznenada.

— Misliš u šetnju?

— Možda, a možda i da se okupamo. Veče je prijatno.

— Pa, ne znam. Nisam neki plivač, a nemam ni potrebnu garderobu za kupanje — nastavi Lesli da izigrava smetenjakovića, jer je bio siguran da se takav tip sviđa Lejli.

Devojka se nasmeja na ovu njegovu opasku. Ustade bez reči i pruži mu ruku.

Pola sata kasnije Lejla baci lake sandale i bosa potrča po još uvek toplom pesku. Sve više su odmicali od svetla širokog bulevara. Ninđa je znao da bar ove noći neće moći da uživa u Lejliinoj lepoti. Imao je daleko važnija posla. Žato odlučio da iskoristi svoju hipno-

tičku moć i okomča ovo veče.

Kada je sustigao devojku, ona mu se bez reči baci u zagrljaj i poljubi ga strasno, neobuzdano.

Lesli uzvрати poljubac, a onda je odmače od sebe. Gledao je ravno u zenice. Devojka oseti kako snaga polako čili iz nje. Očekivala je strast, a svoje stanje shvatila je kao posledicu dugog uzdržavanja od bilo kakve veze.

Klonulo devojčino telo nađe se u snažnim rukama ninđe. Nosio je kao dete. Zaustavio je prvi taksi i dao vozaču njenu adresu. Sat kasnije, potpuno naga, Lejla je ležala u krevetu. Lesli joj stavi pod nos malu crnu bočicu i devojka se samo strese.

— Spavaj, devojčice. Kad bu deš otvorila oči, sve će biti u redu — reče tiho i poljubi je.

Pola sata kasnije bio je u svom hotelu. Brzo se presvuкао. Ovog puta na sebi je imao tamne pantalone i crnu majicu. Kada je nešto kasnije krenuo polumračnim trotoarom, gotovo da je bio nevidljiv.

Ambasada SAD bila je ne-daleko od hotela. Stigao je ve-

ona brzo. Izdaleka je osmotrio glavni ulaz. Pored stražara ugledao je još jednog čoveka u uniformi. Ovaj drugi sedeo je u maloj kućici pored kapije.

Svi prozori na dvospratnoj zgradi ambasade bili su u mraku. Svetlo je gorelo samo u jednoj prostoriji na drugom spratu, gotovo pod samim krovom.

Lesli zađe sa zadnje strane zgrade i počeo da osmatra. Sve je bilo tiho. Začas se stvori kraj ograde, a onda u gotovo neverovatnom skoku, bez zaleta, prelete preko ograde visoke više od dva metra. Dočekao se meko, kao mačka. Samo nekoliko sekundi osluškivao je noćne šumove, a onda šmugnu do zida zgrade.

— Hej, Teri ja idem na spavanje ako nemaš ništa protiv. Mašina ionako radi sama. Da si pametan, i ti bi pošao da se odmoriš. Danas više neće biti nekih važnijih vesti — govorio je jedan od dvojice momaka koji su te noći dežurali u sobi u kojoj se nalazio teleks, telefaks i kompjuter.

— Samo ti idi, Džimi. Meni

se još ne spava. Uostalom, neko ipak mora da motri na ove sprave. Nikad se ne zna — uzvratila drugi momak. — Idem samo po piće, a onda se vraćam.

Džimi samo odmahnu rukom i ode. Minut-dva za njim prostoriju napusti i Teri.

Nijedan od dvojice službenika ambasade nije ni slutio da je njihov razgovor slušao čovek priljubljen ispod samog simsa na prozoru. Čim je prostorija ostala prazna, ninda se kao povetarac provuče ispod poluotvorenog prozora i kliznu po glatkom podu. Ne ostavljajući nikakav trag, otpuza ispod velikog stola u uglu i čučnu iza pregradne daske.

Učinio je to u zadnji čas jer se Teri vratio u sobu. U rukama je nosio sendviče i tri kenzerve koka-kole.

Ninda odlučila da sačeka pre nego što krene u akciju. Strpljenje je bilo jedno od najjačih oružja nindži.

Teniji pojede sendviče, popi malo koka-kole, a onda, osvrnuvši se prema vratima iza kojih je nestao Džimi, priđe jednoj od mašina u uglu. Oči-

gledno je nešto očekivao. Baci pogled na sat i vrati se na mesto.

Pet minuta kasnije karakteristični signal najavi da je aparat u uglu uključen i momak odmah skoči. Nekoliko trenutaka čekao je da mašina otkuca poruku i ugasi se, a onda se vrati na staro mesto. Spusti poruku na sto i iz džepa na bluzi izvadi komad papira. Onda, kao da želi da bude sto posto siguran da ga niko neće iznenaditi, odšeta do vrata i lagano ih otvori. Istog časa do Leslija dopre hrikanje spavača.

Momak se zatim vrati do stola i počeo da upoređuje poruku sa papirom koji je izvadio iz bluze.

— Do đavola, kako je mogla da propadne onolika pošiljka »praška«? Brodić je nestao, a podmornica nije dobila nikakvu poruku. Senator će pobesneti kad sazna za ovo. Ako se nešto desi i brodu sa tovarom raketa, onda baj-baj svima — šaptao je Teri.

Sklupčan tek dvadesetak centimetara od njegovih nogu, ninda je sasvim dobro čuo ove reči.

Istog trena shvati da je stigao na pravo mesto i odlučio da krene u akciju.

Brz kao misao izroni ispred zaprepašćenog momka. Dade mu znak da čuti, a onda preskoči sto i uhvati ga za vrat. Tek tog trena do službenikvog mozga stiže signal za opasnost i on pokuša da vilkne. Međutim, bilo je kasno. Ninda stisnu pravo mesto i umesto krika iz grla preplašenog čoveka samo izlete jedva čujni jecaj.

Iako je pritisak bio blag, gotovo nežan, onesposobio je čoveka za sledećih pola sata.

Tog časa na mašini u uglu ponovo odjeknu signal i Lesli požuri. I ova poruka bila je kratka. Lesli nije ništa dirao. Vрати se do »uspavanog« momka i podigao papir sa kodom za dešifrovanje.

»Paketi se nalaze na 'Al Ah-ramu', pozicija...« sledile su koordinate. Ima vesti da 'lovo-kradice' kreću. Obavestite naše čuvare«.

Istim putem kojim je došao, ninda se vrati u dvorište ambasade, a zatim na ulicu. Potrčao iz sve snage i za tili čas se na-

de ispred hotela. Umiri dah, a onda uđe. Od noćnog portira zatraži kartu područja, a malo zatim i ključeve od jednog motornog čamca.

— Idete u noćnu šetnju, ser? Veče, je lepo, samo pazite. Ovdje noću ništa nije sigurno — obaveštavao ga je portir.

Lesli samo klimnu glavom, a onda lagano išeta na obalu. Međutim, čim je zama'kao u senku on potrča.

Deset minuta kasnije motor ni čamac gonjen snažnim motorima »merkjuri« glatko i brzo sekao je morsku površinu.

Naučen da se snalazi u svim situacijama, a pre svega noću i u mrklom mraku, ninđa baci pogled na nebo. Ubrzo je prema položaju zvezda tačno znao gde treba da plovi.



Silueta velikog desantnog aviona pojavi se za trenutak u procepu između oblaka. Vrata na trupu bila su otvorena.

Silueta čoveka obučenog u crno odelo, sa kapuljačom na glavi za trenutak se pojavi na vratima. Kroz durbim sa infra-

crvenim zracima čovek je pomno pretraživao površinu mora nekoliko stotina stopa dole, ispod svojih nogu. Najzad ugle da ono što je tražio.

Brod srednje veličine sporo se kretao kroz noć.

— U redu, momci, Čilj je na vidiku. Krećemo — naredi Deni Keli, koji je sa svojim timom stigao na položaj.

Trenutak kasnije dva oveća paketa poleteše kroz vazduh, a odmah za njima i osmorica komandosa.

Kada su dodirnuli površinu i zaronili pod vodu, avion se izvi u stranu, napravi veliki luk i odlete u smeru iz kojeg je došao.

Istrenirani članovi tima »Kar ma« brzo se oslobodiše padobrana. Snažnim zamaskama brzo se nadoše na površini.

Čarli Tejt prvi dopliva do jednog od paketa i povuče malu ručicu sa strane. Istog časa, uz snažno šištanje, paket počeo da se otvara i širi. Kada je čamac bio napumpkan, četvorica komandosa uskočiše unutra. Posada drugog čamca takođe je bila na svom mestu.

Deni Keli pogleda prema silueti broda koji je od njih bio udaljen nekih dvesta metara. Naredi pokret.

Gotovo u isto vreme i Leslie Eldridž je ugledao siluetu broda. Baci sidro, ugasi motor i skide odeo. Njegovo snažno telo besumno kliznu u vodu, a trenutak kasnije snažnim zamasima ninda zapliva prema brodu.

Kada je doplovio do čeličnog trupa, začu tiho zapljuskivanje s druge strane. Oprezno dopliva do krme. Odmah je ugledao osam tamnih prilika kako se uz konopce penju na brod. Nje gove oštre oči, naviknute da vide ono što obični smrtnici ne vide, začas prepoznadoše oružje koje su maskirani nosili. Bila je to oprema komandosa. Znači da je obaveštenje koje je pukovnik Skofild imao bilo isti nito.

Ninda sačeka da se i poslednji komandos popne na brod, a zatim i sam kreće uz jedno od užadi.

Na brodu je sve bilo mirno. Jedino se čulo brektanje starih dizel-motora. Svetlo je gorelo jedino u komandnoj kabini i na

jarbolu. Skriven iza gomile užadi i nekakvih sanduka, ninda je posmatrao akciju momaka u crnom. Morao je da prizna da momci i te kako znaju svoj posao. Kretali su se kao senke uprkos naoružanju i mokroj odeći i obući.

Leslie odlučio da nađe bolji položaj i brzo se pope uz zid broda do kabine i baci pogled unutra. Osim krmanoša tamo su se nalazila još dva momaka.

Obojica su u rukama držali »uzi«, spremni da zapucaju na svaki sumnjivi pokret.

— Čarli — javi se Keli govoreći tiho u majušni mikrofoni koji mu se pričvršćen čeličnom oprugom nalazio ispred usana — kako je kod tebe?

Čarli pritisnu slušalicu koja mu je bila u ušnoj školjki.

— Sve je O. K... hej, čekaj... ovde... sranje... ovde je sve puno civila, Keli — javi se crnokosi momak.

— Samo nam je još to trebalo. Opet su oni naši jebeni obavestajci usrali stvar. U redu, obavesti Henka i Majka. Ja ću ostale. Oprezno, kontroliši taj tvoj nervozni prst na obaraču. Ako budeš imao »si-

tuaciju« reši je šakama — naredi Keli i krete dalje.

»Gde bi mogao da bude tovar sa raketama?«, razmišljao je momak? U trupu broda, u komandnoj kabini ili negde na palubi dobro prikriven?

Nije bilo druge nego da sve lepo pretresu. Keli izdade takvo naređenje i sam krete prema kapetanskom mostu.

Nindino od sunca preplanulo telo nije se razlikovalo od potamnelog zida kabine. Kroz otvorena vrata mogao je da čuje disanje trojice ljudi. Isto tako kroz zamazano staklo mogao je da posmatra najveći deo broda ispred sebe.

Tako je prvi ugledao tamnu senku kako je za trenutak izronila preko niske ograde, a potom krenula naviše.

Bio je to Deni Keli.

Na njegovu nesreću, primetio ga je i jedan od dvojice naoružanih ljudi iz kabine. Čovek nešto šapnu svom ortaku na arapskom jeziku, a onda kliznu iz kabine. Gotovo se očešao o nindū.

Njegovo lice iskezi se u jezivu grimasu kad je na tri metra ispod sebe ugledao silu-

etu čoveka koji mu je bio okrenut leđima. Podiže oružje i htede da povuče okidač, ali ga istog časa po vratu, na onom mestu na kome se glava spaja s kičmom, pogodi oštar paralizujući udarac. Niti je viknuo, niti je stigao da puca. Njegovo beživotno telo polete unazad, ali ga ninda dohvati i povuče u stranu. Sledećeg trenutka ninda bešumno uđe u kabinu. Udarcem desne šake polomi vrat naoružanom čoveku, a udarcem noge polomi rebra i rascepa bubreg krmanošu.

Čitava operacija trajala je manje od deset sekundi i ninda se povuče na krov kabine.

Deni Keli oprezno proviri u kabinu, a onda opsova.

»Ko je već stigao ovde? Mora da je onaj manijak Čarli«, pomisli, ali se odmah pokaja jer mu u slušalici odjeknu Čarlijev glas.

— Keli, mislim da sam otkrio tovar. Samo jedan momak muva se oko njega. Šta predlažeš?

Zbunjen Keli je nekoliko trenutaka posmatrao nepomična tela u kabini, ali se brzo pribrao.

— Likvidiraj ga i javi se.

Čarli krete, ali cev njegove puške zakači neku motku i ova s treskom udari po nekakvom buretu. Tresak u onoj tišini odjeknu kao prasak puške. Čarli opsova poluglasno — ali taman dovoljno da ga Arapin kraj san duka čuje. Istog časa pripadnik grupe Džamila Aziza krete da izvrši svoj zadatak.

A, taj zadatak je bio: odmah uništiti tovar na najmanji znak opasnosti.

Arapin uspe da pritisne dugme na tempiranoj bombi kad ga Čarli dokači oštrim nožem i gotovo mu preseče vrat.

Tipično »bip-bip« sata koji je otkucavao vreme do eksplozije odmah privuče Čarlijevu pažnju. Brzo otkri napravu, ali nije mogao ni da je isključí, ni skine sa tovara.

— Keli... bomba... tempirana... nema oznaka. Brišimo — povika.

Zapovednik grupe »Karma« nije oklevao. Istog trena naredi svojim momcima da skaču u more.

Njihovu žurbu primeti i Lesli. Skakanje u vodu bez reda i gotovo panično značilo je samo jedno. No i da nije to vi-

deo, ninđa je osetio opasnost. Već nekoliko trenutaka pre ove pometnje oglasio se haragei. Zato ni on nije više čekao. Dok je njegovo telo letelo preko ograde, na palubi se začu vika i zapomaganje civila — Arapa koji su se probudili iz sna.

Lesli je dugo ronio prema mestu na kome je stajao ukotvljen njegov čamac. Kada je izronio ugleda plamen na brodu, a potom začu i snažnu eksploziju.

Brod se razlete u paramparčad kada su eksplodirale raketke. Komadi gvožđa i iskomadana ljudska tela leteli su na sve strane.

Keli i njegova grupa takođe su dugo ronili. Sada su i oni sa bezbednog odstojanja posmatrali eksploziju broda.

— Pa, Keli, jesmo li obavili posao? — reče Čarli smejući se.

— Idi do đavola, Čarli — brecnu se Keli. — U svakom slučaju rakete neće stići do onih ludaka. Hajde da se javimo bazi. Žur je završen.

Blago rumenilo polako je potiskivalo bledu mesečinu tamo na zapadu i najavljivalo skoro

rađanje sunca. Lesli je vratio čamac, presvukao se, a onda požurio do kuće Lejle Džons.

Devojka je i dalje ležala u istom položaju u kome je ostavio pre nekoliko sati. Blagi osmeh na njenom usnulom licu govorio je o slatkim snovima u kojima je plovila.

Lesli se skide i leže pored nje. Odluči da odspava par sati dok se i ona ne probudi.

Telefon se oglosio i po treći put pre nego što je bunovna Lejla pružila nuku i dohvatila slušalicu.

Sa druge strane žice javljao se unezvereni glas Abdul Karima.

— Devojko... šta si uradila... zar se nismo dogovorili — gotovo je zapomagao debeljko.

Devojci poče polako da se bistri u glavi.

— Karim, je si li to ti? Šta se desilo? Kako gde sam bila. Pa ovde sam cele noći i... koliko je to sati... Bože, ala sam se uspavala... Šta kažeš? Ne ni sa kim nisam razgovarala o ONOME. Valjda mi veruješ. Ako treba zakleću se tatinim...

— Verujem ti, devojko... ali

tek sada ništa ne razumem. I-pak, dođi do mene popodne. Važi?

Lejla spusti slušalicu, a onda se okrete. Na jastuku kraj njenog uzglavlja mirno je spavao muškarac s kojim je provela onako lepo veče. Samo, iako je bila naga, kao uostalom i on — nije mogla da se seti da su vodili ljubav.

— Da li sam... Bože, pa zar je moguće da tako NEŠTO ne upamtim — gotovo glasno izgovori.

Trgla se kao oparena kada joj Lesli ne otvarajući oči reče:

— Ako se ne sećaš, lako ću te podsetiti. Hoćeš?

Bila je zbunjena, ali joj Lesli nije dao mnogo vremena. Zadržao je nestala u njegovom naručju, drhteći čitavim bićem pod pritiskom tog snažnog, mišićavog tela. Njeno iskustvo sa muškarcima nije bilo veliko. Ali, smela je da se zakune da ovakvih ima veoma malo. Na njemu bezgraničnu sreću baš takav čovek poveo je stazama kojima je hodala samo u snu.

Lesli je i nehotice uporedi sa svojom Sumiko. Bile su daleko

kao nebo i zemlja. Ne, Lejla je htela da se preda svim svojim bićem, ali je to radila nespretno, gotovo detinjasto.

Sva njegova smetenost i nespretnost od sinoć nestali su kao magijom. Ovaj čovek uopšte nije ličio na njenog kavaljera od prošle noći. Ovaj je bio siguran u sebe, silovit, neodoljiv, nedostižan...

Sve teže disanje isprekidano jecajima govorilo je u kakvom se stanju devojka nalazi. Gotovo je kriknula kada je došla vrhunac zadovoljstva. Prvi put ovako snažan i dug. Tresla se kao u groznici...

Dok su posle izvesnog vremena pili hladan sok od pomorandže pomešan sa džinom, Lejla nije skidala pogled sa Leslija. On se pravio da uopšte ne primećuje te poglede.

— Pa... mislim da bih danas mogao nešto i da pošaljem svojoj redakciji. Urednik me ne plaća da sedim. Samo da još odlučim o čemu da pišem — reče gotovo ravnodušno Lesli.

— Ah, pusti to. Lako ćemo. Uf, zamalo da zaboravim, pa i ja imam sastanak. Idemo za-

jedno. Mislim, ti me odvezi pa ćemo se posle naći ispred dopisništva. Dotle ću imati neku temu za tebe. Ipak sam ja ovde »kod kuće«. Važi?

Lesli pristade.

I te kako ga je zanimalo sa kim je Lejla razgovarala, odnosno ko je taj Karim koga je smirivala i klela se da »o onome« nikome nije rekla ni reč. Verovatno neki njen izvor informacija. Moraće da upozna tog čoveka. Izbliza — i nasamo.

I tako, pošto je ostavio devojkicu ispred raskošne vile Abdul Karima, Lesli krete nazad u grad. Viliu i njenu okolinu, kao i skrivene čuvare njegov um snimio je poput najboljeg foto-aparata.

Dok je on vozio prema svom hotelu, Lejla je s neskrivenim interesovanjem slušala reči svog glavnog informatora.

— Ko bi mogao da bude taj što je uništio brod? Jesi li siguran da nije posredi nesreća? — pitala je devojka.

— Ma kakva nesreća. Džamil kaže da su bili napadnuti. On je naredio svom čoveku da sve dignu u vazduh ako ih bi-

lo ko presretne ili napadne. Na žalost, niko nije ostao živ da bi mogao bilo šta da kaže o događaju. Džamil će sada da se osveti svima koji su protiv nje-ga.

— Možda je ipak vreme da ga posetim i saznam nešto po-bliže o svemu, šta misliš?

— Ne... ne... ni govora. On sada nije uračunljiv. Čak ni ja ne smem pred njega pre nego što saznam bilo šta. Ako samo nasluti da su se Ameri-kamci umešali u ovo oko bro-da... za kožu onog zarobljenog vojnika ne dajem ni pet para — dodade Karim kao za sebe.

Lejla pokuša da iskoristi pri liku. Iako nije znala ko je za-robljenik, nije bila ravnodušna prema sudbini najverovatnije nedužnog mladića.

— Znači, još uvek ne znaš gde ga drži?

— Ne, Lejla, zaista ne znam. Aziz svaki čas menja sklonište. Meni javlja kad hoće da me vidi i tamo me vode vezanih očiju. Kunem ti se da ne znam gde mu je glavno skrovište — pravdao se debeli trgovac i dvostruki špijun.

Da je znao — ta informaci-

ja vredela bi zlata. Oni iz CIA skupo bi platili takav podatak. Moraće nekako da sazna gde Džamil Aziz drži svog zarob-ljenika. Bio je siguran da se na istom mestu nalaze i krijum-čarene rakete.



Džamil Aziz je besno šetao malom prostorijom bez name-štaja. Skrovište mu je bilo na-pola porušena stambena zgra-da u delu grada koji je bio pod neprekidnom vatrom. Lukavi vođa znao je da je tu najsigur-niji. Ako bi se neko i usudio da ga tu potraži morao bi da prođe kroz pravi pakao da bi se približio zgradi. A svuda oko nje i u njoj nalazili su se nje-govi ljudi.

Dakle, sigurnije sklonište nije mogao da nađe.

— Ko je mogao da sazna za brod i rakete? KO??? Čak ni vas dvojica niste znali za ovaj tovar. Ko je mogao da nas oda?? — ponavljao je po stoti put, gledajući svoja dva naj-vernija pratioca i telohranite-lja.

Njih dvojica su ćutala. Naj-

zad Fejzul, mlađi od dvojice boraca, reče.

— Aziz, ako nije niko od nas, onda su oni... mislim pro-davci...

Džamil Aziz se ukoči u mestu.

— Tačno — prozbori posle kraće pauze. — To i liči na one nevernilike. Mora da se neko od njih raspričao kao baba. Inače, kako bi neko posumnjao u bedni poluteretni brod.

Tog časa u sobu banu i momak sa radio-stanicom na leđima. Priđe Aziz i bez reči mu pruži slušalicu.

Kako je kratki razgovor sve više odmicao, bledilo na licu muslimanskog borca postajalo je sve vidnije. Nije uspeo da izusti ni reč, a njegov nepoznat sagovornik prekide vezu.

Džamil Aziz priđe mestu na kome se nekada nalazio prozor i baci pogled prema luci i moru.

Tamo, negde daleko, mnogo daleko, nalazila se Amerika. Zemlja kojoj je zavideo i mrzeo je istovremeno. Tamo su mu se nalazili i snabdevači oružjem, i neprijatelji. Sada je saznao da njegova pošiljka droge nije stigla na cilj. Neka ne-

poznata sila umešala je svoje prste. Saznao je da je brodić koji je preuzeo tovar sa podmornice eksplodirao na pet milja od obale, a da je grupa koja je čekala brodić pobijena na veoma čudan način.

Aziz je drhtao čitavim telom.

Ta droga vredela je mnogo para i trebalo je da donese toliko oružja koliko mu je trebalo da zadobije nadmoć u Bejrutu i uskoro postane jedini vođa boraca džihada.

A, sada?

Para više nije bilo. Ono nešto zlata koje još može da kupi od svojih sledbenika neće biti dovoljno za kupovinu nove količine droge.

— Pobiću sve... nikog više ne štedim... Samo ako posumnjam u nekog, ubiću ga! — psovao je udarajući nogama besno kartonske kutije koje su ležale razbacane po podu.

Neko vreme malom prostori-
rijom vladala je tišina. Onda se Aziz seti Abdula Karima. Dosta ga je plaćao. Red je da debeljko zaradi svoju platu, a možda i priloži nešto za svetu stvar.

— Fejzul, odmah po Karima. Nađite ga kako znate i dovedite. Brzo! — naredi.

Za to vreme Abdul Karim grickao je brkove pokušavajući da smisli način kako da ode do Džamila i nečim mu zamaže oči. Informaciju će pokušati da dobije od svojih poslodavaca iz CIA. Tu će već nekako da se snađe. Samo, da li će informacija biti dovoljno važna za Aziza.

— Pare... zlato, kako se odmah nisam setio. Poneću mu nešto zlata i kamenja. To će svakako da ga odobrovolji. Taj gubitak lako ću da nadoknadim — brzo je mrmljao vadeći iz sefa u zidu tri kožne kese.

U jednoj su bili rubini i brijanti, a u druge dve zlatnici. Bila je to prilična vrednost, ali u poređenju s onim što je ostalo u sefu — pravi sitniš.

Tako opremljen požuri do svog luksuznog »mercedesa« i naredi vozaču da ga odveze do hotela »Karlton«. Tamo je boravio šef odseka CIA za Bejrut.

Džems Baldek nije bio oduševljen kad je ugledao debelog Arapina, ali ga ipak ljubazno pozva da mu se pridruži na ča-

ju i kolačićima. Nekoliko minuta razgovarali su o svemu i svačemu, a onda Balbek upita šta ima novo na ratištu.

— Verovatno ste već čuli za noćasnju eksploziju broda na pučini? — počeo Karim oprezno.

Balbek samo diže obrvu. Ne, nije još ništa čuo. No i da jeste, sačekao bi da čuje i Karimovu verziju događaja. U stvari, nije mogao ništa da zna o akciji tima »Karma«, jer je taj podatak spadao u domen vojne obaveštajne službe.

— Pa priča se... mislim tamo gde to nešto znači, da je noćas neka nepoznata grupa napala poluteretni brod na otvorenom moru i digla ga u vazduh. Kažu da je brod pored pedesetak putnika imao i specijalan tovar namenjen ovdašnjim ratnicima — nastavi Karim lukavo prateći svaki mig na Balbekovom licu.

— I?

— Pa taj tovar bile su rakete... vaše... mislim američke.

— Siguran si u to? Kome su bile namenjene?

— Da siguran sam, a mislim

da su bile namenjene najjačoj grupi ovde...

— Džamil Aziz — završi Balbek.

Karim se trže. Nije znao da Balbek zna ko je ovde prvi vođa. Sada je bio siguran da su pipci CIA duboki i neslućeni. Moraće ubuduće da bude još oprezniji.

— Eto, to je sve. Znači, vi niste znali za to?

Balbek se i nehotice istrča. Nije verovao da Karim ima petlju da radi za dve gazde i zato ga je potcenio.

— Ne, prijatelju, nisam znao, mada je samo pitanje vremena kada bismo i taj podatak saznali u toku dana — dodade kako bi dao na znanje svom špijunu da njegov podatak i nije bog zna šta. — To što se desilo svakako je stvar armije ili neke njene specijalne grupe. Siguran sam da će te rakete u najskorije vreme dovesti specijalce ili komandose čak ovde, na ulice Bejruta — završi.

Razgovor je bio okončan.

Abdul Karim je sad mogao pred Džamila Aziza. Imao je šta da mu saopšti.

Na uglu Bulevara jasmína

sedeo je tek nepunih pola sata kada mu priđe poznato lice Fejzula Džumhura.

Namršteni momak samo mu dade znak glavom i on odmah krene za njim. Prešli su dva bloka idući jedan za drugim na rastojanju od dvadesetak metara, a onda ga Fejzul sačeka.

Iz nekog sokaka izlete džip i oni uskočiše na zadnje sedište. Karim je ćutao. Znao je da je svaki pokušaj razgovora sa ovim namrgođenim momakom uzaludan. Zato počeo da smišlja kako da što bolje nakriti izveštaj koji ima za Aziza.

Snažna eksplozija gotovo prevrnu džip. Tek potom Karim ugleda oblak dima i prašine na korak-dva od vozila.

Fejzul ga samo dohvati za ruku i povuče iz vozila. Taman na vreme, jer sekund-dva zatim nova tromblonska mina pogodila vozilo i ono zajedno sa vozačem, koji nije uspeo da se izvuče, odlete uvis i raspadnu se na stotinu komada.

— Alah... Alah... — počeo da moli Karim, ali ga Fejzul prekide i povuče u neke ruševine.

Kada se osvrnuo, ugleda tro-

jicu napadača kako kreću za njima. Skrete pažnju Fejzulu na to i ovaj brzo zauze busiju. Kada su napadači stigli na tri metra od njih, Fejzul iskoči i jednostavno ih pokosi dugim rafalom.

Odmah zatim nastavili su trk.

Debeljko se saplita o betonske grede, gromade cigala i gvožđa, grede i olupine automobila i raznog nameštaja. Dva puta skoro nagazi leševe koji su tu ležali kao svedoci borbi od protekle noći. Samo je jeknuo, okrenuo glavu na drugu stranu i nastavio da trči.

Najzad su stigli do cilja. Zaključio je to po tome što se njegov vodič sada sasvim mirno kretao i što je nekoliko puta otpozdravljao onima koji su ga pozdravljali dizanjem oružja uvis.

Fejzul je išao pravo prema najvišoj zgradi koja se isprečila pred njima na kojih pedesetak metara.

Karim se čudio da mu ovog puta nisu vezali oči. Da li je razlog onaj napad i gužva kroz koju su prošli, ili...

Nije imao vremena da raz-

mišlja o tome jer ga Fejzul sačeka, uhvati za ruku i ugura u jedna uska vrata.

Džamil Aziz nalazio se na drugom spratu.

— Neka ti Allah podari dug život, sigurnu ruku i lavlje srce — počeo Karim kad ugleda namrgođenog Aziza. — Imam neke vesti koje će moći da pomognu tebi i tvojim borcima a, ako dozvoliš, poneo sam i skroman dar kao doprinos vašoj svetoj borbi — nastavi vadeći iz nedara one tri kese.

Ovaj nastup iznenadi Aziza. Istovremeno, lukavi debeljko izbio mu je neke adute iz ruku. Aziz prihvati kese, ali ih ne pogleda već ih dobaci Abdulu.

— Reci šta imaš... Karim — upita potom trgovca.

— Ti znaš, Aziz, kako je danas teško raditi posao poštenog trgovca. Moram da radim i sa nevernicima sa zapada. Ali, baš zahvaljujući tome, mogu da budem koristan tebi. Saznao sam danas da Amerikanci nameraavaju da ovamo, u Bejrut, pošalju specijalce... zbog raketa koje su se pojavile...

— Amerikanci ovde, u mom

Bejrutu?! To bih voleo da vidim — gotovo kriknu Aziz. — Samo neka se pojave. Vratću ih tamo odakle su došli, ali u parčićima, u sitnim, sitnim parčićima.

Ljudi su ćutali. Podatak o dolasku američkih vojnika zaista je bio neočekivan.

— Koliko je pouzdana ta tvoja informacija?

— Pa... prilično. Čak veoma pouzdana... taj moj partner ima neke prijatelje s kojima kontaktira i tako je saznao. Nije bio siguran da ću čuti njihov razgovor, inače mi svakako to ne bi sam rekao. U svakom slučaju, pretvoriću se u tvoje oči i uši, Aziz. Sve što budem čuo i video, znaćeš i ti.

Aziz zadovoljno klimnu glavom.

— Fejzul, odvedi ga — reče kratko.

— Ne treba, sam ću — javi se Karim i istog časa ujede se za jezik.

— Nisam mu vezivao oči zbog onog napada. Morao sam da pu cam — počeo Fejzul da se pravda.

Aziz je bio natušten kao nebo pred oluju.

— Džamil, shvatam tvoju opreznost, ali ja sam jedan od vaših, ja sam tvoj čovek. Imaš, valjda, poverenja u mene. Druugo, bolje da znam kako da te nađem ako saznam nešto važno i hitno — brzo je govorio Karim.

Džamil malo razmisli, a onda samo odmahnu rukom. Debeljko odahnu i požuri da napusti ruševinu. Na vratima mu jedan od dečaka koji su bili Azizovi kuriri objasni kako da izbegne opasna mesta i stigne u mirniji deo grada.

*

*

Lejla Džons je nekoliko puta okrenula broj hotela u kome je odseo Lesli Eldridž, ali »novinara« iz San Franciska nije mogla da nađe. Odlučila je da napusti redakciju i krene u bar na obali.

Njen kavaljer, kolega i ljubavnik, stajao je kraj ulaza i osmehivao joj se.

— Tražila sam te u hotelu. Nisu znali gde si — reče mu i priđe da ga poljubi.

— Malo sam cunjao za svoj groš. Mislim da ću danas imati

šta da pošaljem uredniku. Ne, ništa ekskluzivno, ali ipak nešto — objasni Lesli.

— Imam i ja nešto tebi da saopštim. Ja to ne mogu da objavim, ali ti možeš. Pazi, stvar nije proverena i mislim da će biti teško proveriti je. Međutim, danas se iz ovog područja sveka vest objavljuje uz ogradu — dobaci Lejla gledajući ga zaljubljeno.

Deset minuta kasnije Lesli je »saznao« kako su nepoznati napadači potopili brod sa pedesetak putnika i sumnjivim teretom.

— Sumnjivim teretom? — upita tobože zbunjen.

— Ne pravi se lud. Bilo je to oružje, svakako. Zašto bi inače brod bio napadnut, a svi na njemu pobijeni bez milosti?

— Uf, pa to je već dobra vest!

— Rekla sam ti da ima nešto specijalno za tebe. A, šta imaš ti za mene? — upita mazno gledajući ga istovremeno vragolastim pogledom.

— Kad pošaljem teleks i fotose, možemo negde na ručak, pa u šetnju...

Lejla ga nestašno štipnu.

— Ko te pita za ručak i šetnju? Znaš ti na šta ja mislim.

Lesli se nasmeja i samo udahnu.

*

Kada je noć bez mesečine pala nad Bejrut, nad kojim su i sada odjekivale detonacije, štekatanje atomskog oružja, a odsjaj požara pokazivao skrivenim strelcima pogođena mesta, Lesli izvadi duguljastu torbu iz ormara, torbu od koje se mi-kada nije odvajao, i siđe do recepcije. Ljubazni portir pruži mu ključeve tek unajmljenog automobila i obavesti ga da je rezervoar upravo tankiran. Lesli mu dobaci bogatu napojnicu i nastavi.

— Imaćete lepu noć za podvodni lov — dobaci portir pokazujući na duguljastu torbu!

— Znam, prijatelju. Ja uvek imam dobar lov — tiho prošputa Lesli i nestade kroz vrata koja su se okretala ukrug.

Poterao je automobil i posle stotinak metara skrenuo prema suprotnom trotoaru i zaustavio se.

Njegova čula radila su ne-

pogrešivo. Video je farove nekog vozila koje je krenulo čim je i on sam odmakao od ulaza u hotel. To što je stao na otvorenom bulevaru nateralo njegove nepoznate pratioce da prođu pored njega i nestanu u noći.

Lopovi? Strani agenti? Bejrutska policija?

Ko zna. U svakom slučaju bili su otkriveni i znali su to. Zato će odustati od daljeg praćenja, bar ove noći.

Lesli ponovo uključi motor i pojuri ovog puta bez paljenja svetla. Nindi svetlo nije ni bilo potrebno. Noć je bila njegova.

Pola sata vožnje i našao se ispred poznatog zida koji je okruživao veliki park zasađen cvećem i palmama. Tamo negde pri kraju tog prostranog parka nalazila se vila Abdula Karima.

Da je neko posmatrao vozilo i vozača, morao bi da protrlja oči. Vozač je na trenutak nestao, a nekoliko trenutaka kasnije jedna tamna senka kliznu preko vrata vozila i začas nestade na drugoj strani ulice utopivši se u senku visokog zida.

Međutim i da je sve ovo video, pitao bi se da mu se nije učinilo.

Ninda je već bio s one strane zida.

Negde unutar kuće prekinuta nit elektro-čelija skrivenih u vrtu skrete na sebe pažnju dežurnog stražara. On odmah pozva trojicu naoružanih čuvara da krenu i vide šta je izazvalo alarm.

Dešavalo se ponekad da to uradi ptica ili čak list koji bi pao s drveta. Ipak, njihova dužnost bila je da paze.

Trojica naoružanih stražara odmah se rastrčase po dvorištu.

Jedan od njih ubrzo nalete na uzročnika uzbune, ali nije stigao da o tome obavesti ostalu dvojicu. Hladan čelik katanice prođe kroz svilu njegove tunike, zatim kroz mišiće i između rebara ravno do srca. Pao je bez glasa. Ninda obriše mač o tuniku ubijenog i vrati ga u korice pričvršćene na leđima.

Tren kasnije je poput velike crne zmiје brzo otpuzao do vile.

Tu je sreo drugog stražara. Oštrim udarcem noge u mali

stomak, a odmah potom za vrat zauvek je umirio plaćenika.

Kroz odškrinut prozor kliznu u kuću. Pod nogama oseti prijatnu hladnoću mermera. Soba je mirisala na mirtu, voće i bademovo ulje.

On sačeka nekoliko tremutaka. Haragei je mirovao. Ninda priđe jednim vratima i oslušnu. Iz jedne od pokrajnih soba dopirala je tiha muzika i ženski kikot.

Ninda u dva skoka priđe drugim vratima. Savi se iza bogate zavese od brokata i proviri kroz tanki prorez.

Zavaljen na dušeke i svilenе jastuke, nalik nekom kalifu iz »Hiljadu i jedne noći«, Abdul Karim posmatrao je mladu polugolu devojkę koja se uvijala u ritmu muzike.

Pri svakom okretu sa nje bi sleteo po komadić svilene sukne.

Karim bi tada zapljeskao rukama i hvatao se za pehar ukrašen draguljima.

Najzad, s poslednjim taktom muzike, devojkę ostade potpuno naga.

Lesli priznade samom sebi da odavno nije video ovako le-

po izvajano telo. Svaki mišić dugih nogu i tek malo ispupčenog stomaka pohotno je podrhtavao.

Abdul Karim se samo smejaо.

— Divna si, Ajša, najlepša od svih. Samo, noćas moram da se odrekнем tvog tela. Mno go sam pojeо i popio. Hajde, dete moje, pođi u svoju sobu. Ujutro ću doći da te probuđim — reče i pljesnu devojkę po goloj zadnjici.

Kad je devojkę zamakla, ninda napusti zaklon i stade pred debelog trgovca.

— Ti... ko si... kako si... Straža! — hteo je da vikne. Međutim, uspeo je samo da zašišti.

Ipak i to je bilo dovoljno da poslednji od trojice čuvara, koji je prolazio ispred vrata, čuje.

Istog trena i haragei upozori nindu na opasnost. Čim se stražar sa »uzijem« u desnoj šaci pojavio iza zavese, ninda hitnu šuriken. Čelična osmo-kraka zvezda oštarih ivica dopola se zakopa u stražarevo čelo. On ispusti »uzi« i pokuša

da obema rukama iščupa nepoznato oružje.

Za sve to vreme nije se čula ni jedna jedina reč. Nijedan uzdah. Nijedan pokret.

Karim je i dalje pokušavao da uhvati vazduh, nikako ne uspevajući da otrgne pogled od sotone obučen u crni kostim iz kojeg su virile samo oči. A i te oči pretile su, gušile, pritiskale mozak.

— Govori — dopre do njegovih ušiju tihi, preteći šapat.

— Da govorim... Šta... šta te interesuje? — nekako uzvрати Karim.

— Sve.

Debeljko počeo da se meškola. Nešto što je izviralo iz tih očiju oivičenih crnom tkaninom govorilo mu je da nepoznati zna mnogo. Zato odlučio da je u ovom času za njega najbolje da govori.

— CIA... Aziz... put droge... trgovci oružjem — počeo da nabraja kao da prepušta nepoznatoj spodobu da izabere temu.

— Sve — ponovi ninda.

Osetio je da pred sobom ima čoveka labilne psihe i zato odlučio da koristi svoje hipnotič-

ke moći kako bi ubrzao ispitivanje.

Karim nekoliko puta zatrepao očima, a onda počeo da priča.

Deset minuta kasnije ninda je znao sve ono što ga je interesovalo. Dobio je i detaljna uputstva kako da stigne do skrovišta Džamila Aziza.

Pošto je rekao sve što je znao, Karim poklopi oči šakama. Bio je svestan da je posle ovoga mrtav čovek. Ubiće ga ili Aziz, ili Balbek, ili neko od trgovaca oružjem ili drogom.

Kad je ponovo otvorio oči, soba je bila prazna. Tek se samo neprimetno lelujala zavesa koja je pokrivala vrata na balkonu. Utvara koja mu je skratila život bar za deset godina nestala je.

San? Halucinacija zbog vina izmešanog blagim opijumom?

Pogled na ubijenog stražara razbi mu utešne iluzije.

Za to vreme njegov posetilac već je jurio prema zgradi američke ambasade. Bez pomuke ninda je stigao do iste one sobice u kojoj je otkrio šifrovane poruke.

Ovog puta on je imao poruku za svog prijatelja u Va-

šingtonu. Znao je tačno kako će da obavesti pukovnika Skofilda o onome što je otkrio i kako da bar za izvesno vreme prekinu dotur oružja na ovaj uzavreli teren.

Ovog puta u sobi u potkrovlju vladala je polutama. Ulazna vrata bila su zaključana i nigde u zgradi nije se čula ni kakva galama.

Za čoveka kakav je bio Leslie Eldridž najsavremeniji računari i radio-veze bili su poznata materija. Uskoro je ukucao poruku za pukovnika Pola Skofilda.

»Na tragu sam. Uskoro kraj operacije. Dobro bi došla grupa da sredi pacove i uništi 'imo vinu'. Javiću se«.

Znao je da će obaveštajna služba veoma brzo reagovati i da će se marinci ili oni nepoznati momci od prošle noći brzo pojaviti.

Taman su se vratili s ručka, kad Deni Keli priđe Čarliju.

— Pametnjakoviću, ispuniti se želja. Idemo večeras da uništimo one tvoje rakete. Iz-

gleda da ćemo imati i »paket« da vratimo kući — reče komandant grupe »Karma« Čarliju Tejtu.

— Odlično. Već smo se usedeli. Više mi ne prija ni pivo, ni ove ostrvljanke. Je l' momci znaju? Da ih obavestim? — upita crnokosi.

— Možeš. Sastanak ovde kod mene za pet minuta. Jasno?

Čarli salutira po propisu, a onda istrča u hodnik.

Tako je grupa »Karma« veoma brzo saznala za poruku koju je dobio pukovnik Skofild od svoje veze. Znali su gde treba da upadnu, ko će da ih sačeka i gde se nalazi skrovište.

Ostalo je bilo rutinska stvar.

Crno obojena podmornica nečujno je klizila morskim dubinama. Tišina je vladala i u njenom trupu. Članovi posade su bez reči obavljali svoje zadatke. Poseban režim vladao je zbog mesta na kome su se nalazili — nadomak obale Libana, tačnije na periferiji onog dela koji pripada Bejrutu.

Članovi tima »Karma« obučeni u ronilačka odela čekali

su u tišini da dobiju naređenje za iskrcavanje.

Deni Keli stajao je blizu mornaričkog kapetana koji je bio kapetan podmornice.

— Momci, još pet minuta do izlaska. Mi se vraćamo na pučinu. Dolazimo po vas tačno u osam nula nula. Upamtite, vreme na čekanje po dnevnom svetlu nemamo. Sonare upotrebite samo ako bude magla ili neko drugo čudo. U svim drugim slučajevima, naći ćemo vas... ukoliko stignete na vreme — objašnjavao je kapetan.

Keli samo klimnu glavom. Sa njima se uvek tako razgovaralo. Njih su svi unapred otpisivali. Pitao se po hiljaditi put šta traži u vojsci i u »Karmi«? Odgovor je uvek bio isti. Neko je morao da obavlja i takve zadatke. I uvek je nekog trebalo spasavati.

— Ne brinite. Bićemo na dogovorenom mestu u dogovoreno vreme. Ako ne — ostalo će biti naša briga — uzvрати on suvo.

Kapetan ga pogleda kao da ne veruje u ono što je čuo. Onda samo odmahnu rukom i pogleda na veliki električni hronometar na zidu kabine.

— Šezdeset sekundi — objavi i posada povede osmoricu momaka ka komori za izbacivanje.

Podmornica isplovi i počne da se ljuljuška na prilično uzburkanom moru.

Nečujno, kao da su sastavni deo vode, pripadnici tima »Karma« kliznuše hitro u vodu, jedan za drugim. Minut kasnije dva gumena čamca iskočiše iz talasa.

Kada je podmornica zaronila, dva čamca već su se izgubila u mraku.

Keli baci pogled na veliki časovnik na levoj ruci. Minut do ponoći. Osmehnulo se gorko. Taj detalj kao da je svedočio o njihovim sudbinama. Uglavnom su poslove završavali i spasavali se u »minut do dvanaest«. »Valjda će i ovog puta sve biti po starom«, pomisli dok su nekakve zle slutnje kolale njegovom glavom.

— Hej, Keli, kaži sada gde idemo? — javi se Čarli.

— Tebi se baš žuri — bocrnu ga Keli. — Ako je tako, idemo tamo — pokaza rukom ispred sebe u mrak, prema svetlima koja su poigravala nad gradom. Možeš slobodno da skočiš i otplivaš — tako ćeš stići prvi.

Ostali momci se glasno nasmejaše.

— U redu, momci. Naša veza čekaće nas na samoj obali. On zna put do skrovišta u kome su rakete i naš momak. Zadatak je da njega izvučemo, a rakete uništimo. Opremu ostavljamo u vodi. Idemo obučeni

kao i oni. Zadržaćete samo oružje i radio-prijemnike. Njih dobro čuvajte, jer u onom paklu ispred nas to će biti jedini način da ostanemo zajedno. Držaćemo se blizu i svaki čas javljati. Čarli, nadam se da si me dobro čuo — obrati se Keli svom najnestašnijem ali i najboljem borcu.

— Ne brini, Keli, biću blizu tebe i čuvaću ti dupe — nasmeja se crnokosi momak i potapša cev svoje teške automatske puške.

Kada su konačno stigli do plićaka, oslobodiše se ronilačke opreme, spakovaše je u gume — čamce, a njih potopiše na dubini od tri metra. Kada su se desetak minuta docnije okupili oko vođe nisu se ni malo razlikovali od pripadnika bilo koje boračke grupe iz Bejruta. Lica su im bila premazana nekim crnom mašću, glavne uvijene u krpice. Na nogama su i dalje imali svoje duboke gumene cipele napravljene za hodanje po svakom terenu — pa čak i za plivanje.

Dvanaest i petnaest. Keli pogleda prema okolnom stenju. Onda ugleda majušnu priliku kako im se približava nehaljno zviždućući.

— Hej... Ameri, ja sam vaš vodič. Idemo. Sada je pravo vreme — javi se dečak.

Ljudi bi se nasmejali da momčić nije izgledao smrtno

ozbiljan su puškom preko ramena i bombama vezanim za kaiš pantalona. Čarli mu priđe bliže i zagleda mu se u oči. Dečak izdrža pogled, a onda, ugledavši Čarlijevu ubojitu pušku, reče hladno.

— Ako pogineš, uzeću tvoju pušku. Ne ljutiš se?

Momci se nasmejaše. Čarli samo klimnu glavom.

Krenuše zatim razvijeni u strelce, ali na širini manjoj od desetak metara. Kako su se približavali gradu tako je pucnja va postajala sve glasnija, a nebo se sve češće crvenilo od eksplozija i sve većeg broja požara.

*
*

Ninja je nekoliko minuta stajao ispred velike hrpe kamenja osluškujući pucnjavu i tihe glasove kako se dovikuju ili došaptavaju. Sada je znao kuda će najbrže da prođe.

Za nindu je najbrži put uvek vodio u pravoj liniji.

Kao iz topa ispaljen, on polete kroz mrak.

Desetak koraka levo, pa naglo skretanje desno.

Prva grupa protivnika odjednom izroni iz tame. Belasne beonjače i iskeženih zuba pokaza mu cilj. Katana sunu iz korica i počeo da seče levo-desno.

Trojica sledbenika džihada popadaše bez reči dok su im se prsti grčili na obaračima ispaljujući suviše rafale nekud u noć.

Četvorica preživelih tek tad ugledaše nešto crno kako čas nestaje kao da u zemlju propada, čas se izdiže iz hrpe cigala i betona i nečim svetlim kidiše.

Dva »kalašnjikova« poslaše smrtonosne rojeve usijanog olova prema silueti koja se za trenutak ocrtala na jednoj hrpi građe. Strelci su bili sigurni da su pogodili. Samo — umesto da padne njihova meta polete uvis.

Posle dvostrukog obrtaja u vazduhu koji su strelci posmatrali iskolačenih očiju, ninda im se nađe iza leđa.

Katana još dva puta zviznu kroz topli noćni vazduh.

Jedan od boraca pade presečen na dva dela, a drugi ispusti »kalašnjikov« pokušavajući da zadrži gomilu creva koja pokuljaše iz otvorene utrobe.

— Alah... Alah — vrisnu poslednji borac i isprazni čitav šaržer prema satani u crnom.

I ova kiša kuršuma, kao i predhodne, završi u vazduhu i obližnjem zidu.

Već sledećeg trenu obezglavljeno telo okrete se oko sopstvene ose, a onda kao daska

pade u duboki krater koji je napravila mina ručnog bacača.

Ninda sve to nije video. On je posle poslednjeg zamaha mačem već grabio dalje.

Na desetak metara ispred se be ugleda mitraljesko gnezdo. Zavuče ruku ispod širokog pojasa i izvadi dve bele loptice veličine klikera. Precizan zamah i loptice poleteše prema bunkerima.

Snažna eksplozija i zaslepljujuće plavo svetlo posvedočise da je cilj pogođen. Krici ljudi i lomljava, a zatim mrtva tišina.

Istog časa na tu stranu prosu se svetlo velikog reflektora. Snop poče da šara okolinom, ali ninda je već bio sastavni deo senki izrovarenog terena.

Oštre komande na arapskom jeziku, a onda prava kanonada. Skriveni strelci metodično su zasipali čitav okolni teren.

Po jačini vatre ninda zaključi da se nalazi blizu cilja. Naslonjen na jedan debeli betonski stub, proučavao je predeo ispred sebe. Tamo dole, stotinak metara daleko od sebe, kroz barutni dim ugleda četiri gotovo istovetne zgrade.

U jednoj od njih nalazio se mladi Tom Skofilm — i ubitačno oružje.

Ninda opipa katana u koricama. Bio je spreman da krene dalje.

*
* *

Odjeci pucnjave sve više su dizali tenziju Čarliju Tejtu. Taj momak je jednostavno voleo borbu, a život bez opasnosti za njega je bilo obično bitisanje. Jedva je čekao da ulete u okršaj.

Ta prilika mu se vrlo brzo ukazala.

Našli su se na nekakvoj raskrsnici — ili nekadašnjem trgu, što po mraku nisu mogli da odrede, kad ih zasu unakrsna vatra.

— Pogrešio sam. Trebalo je da skrenemo pre deset metara — počeo da se pravda mali Ara pin, istovremeno se bacajući u zaklon i potežući veliku pušku.

Dok su se ostali članovi »Kar me« bacali u zaklon, Čarli skide svoje ubitačno oružje, i uz poklič na kome bi mu pozavideo svaki Sijulks počeo da se okreće oko sebe i šalje rafal za rafalom.

— Čarli, sklanjaj se, budalo prokleta! — odzvanjalo je u njegovoj slušalici, ali momak se samo smejao.

— Keli, ne čujem te dobro zbog ove pucnjave. Strpi se malo, sad ću da završim — smejao se kao u transu i nastavio da puca Čarli Tejt.

Način borbe, formacija u pokretu, sve je to bilo novo za noćne borbe.

Veoma brzo Džamil Aziz znao je da su komandosi stigli na njegov teren. Naredi ljuđima da se povuku u rovove ispred skloništa i da sačekaju »goste«. Ludišlo je bilo sve vidljivije u njegovim zakrnavljenim očima.

Alah je na njegovoj strani. Alah mu sada šalje i najcrnjeg neprijatelja na nišan. Alah će mu pomoći da slavi konačnu pobjedu.

Strelci sa bacačima i lanserima ručnih raketa bili su na prozorima prvog i trećeg sprata.

Aziz ode do jedne sobice i izvuče otuda omršavelog, u brađu zaraslog i izglednelog Toma Skofillda.

— Dođi, pseto neverničko, da vidiš kako ću da ubijem tvoje ljude. Kad njih sredim, ubiću i tebe... i to kako... videćeš — silktao je na uvo polusvesnom momku.

Veza ga za stolicu i postavi pored jednog od prozora.

— Hej, Keli, hajde, čika Čarli vam je napravio prolaz — veselo povika Čarli Tejt dok je stavljao novi dvostruki šaržer u tešku pušku. Moćno oružje vrati na leđa, a onda s pojasa skide laki automat sa magnum municijom. Ta puška bila je njegov specijalitet. Njome je mogao da pogodi i vrapca u letu.

Keli htede da ga izgrdi, ali onda odustade. Bilo bi to gubljenje vremena. Onda se okrete i potraži dečaka — vodiča. Nađe ga kako sklupčan na zemlji pritiska ranu na nozi.

Henk Marvin, koji je bio najkvalifikovaniji za saniranje rana svog tima, brzo mu prevrta ranu. Dečak ga pogleda zahvalno.

— Ja dalje ne mogu. Uostalom, već ste blizu. Nastavite još dvesta metara sasvim pravo, eno između onih ruševina. Kada se popnete na brežuljak, skrovište će biti ispred vas. Upamtite. Treća kuća s leve strane, drugi sprat... četiri srednja prozora. To je sve — obavesti ih dečak.

— Znači odustaješ od moje puške? — podsmehnu mu se Čarli.

— Tu pušku treba dugo čekati — nasmeja se dečak i namignu mu.

— Vraški si u pravu, dečake. Zato ti je poklanjam. Znam, lud sam, ali to nije ništa novo. Nabaviću istu ovakvu kad se vratimo — dobaci Čarli stavljajući pušku dečaku u krilo dok su ga ostali momci gledali s nevericom.

— Pseto jebeno, pa ti si ipak čovek! — naceri mu se u lice Džeb Dalton.

Čarli, međutim, nije slušao. Pogleda u Kelija i, kad ovaj

klimnu glavom, grupa nastavi put.

*
* *

Poput senke, ninda je klizio preko poprišta. Još dva puta katana je morao da napušta korice i krči put borcu kakvog ovo podneblje nikada ranije nije videlo.

Izbivši na nekakav zaravnjeni plato, ninda se ukopa u mestu.

Haragei!

Taj nepogrešivi radar za otkrivanje opasnosti zaustavi moćnog ratnika u mestu. Ninda se brzo osvrte oko sebe, ali nikoga nije mogao da vidi. Onda oseti blago lelujanje tla pod nogama. »Tu je«, pomisli.

Međutim, bilo je kasno za bilo kakvu reakciju.

Tle pod njim se jednostavno otvori i on polete u mrak. Noge mu dotakoše tvrdo tle posle pet metara leta. Dočekao se meko kao velika mačka. Odmah je potražio sklonište.

Kada se prašina slegla, ugle da zabezegnuto lice nekog brkatog i bradatog Arapina koji je žmirkao prema njemu dok je pokušavao da ga osvetli baterijskom lampom.

Ninda se u jednom skoku nađe kraj stražara i udarcem noge okrete mu glavu za sto osamdeset stepeni. Karakteristično krcanje označi lom vratnih pršljenova.

Ninda dohvati bateriju i brzo osvetli prostoriju.

Očigledno je upao u magacin municije. Čiji? Kakve municije? Nije znao, a to nije bilo ni važno.

Brzo napravi fitilj od gajtana iz pojasa. Jednu od tri preostale eksplozivne loptice zaveza za kraj gajtana, a onda ga zapali.

U dva skoka našao se izvan magacina, a onda brzinom olu je potrčao u stranu. Pretrčao je dobrim dvadeset metara i bacio se iza jednog polusrušenog zida kad zemlja pod njim zadrhta, a onda snažna eksplozija riknu kao čopor divljih, preistorijskih životinja. Jarko narančasto svetlo oboji čitav prostor u širini od stotina metara.

U međuvremenu ninda je dobro osmotrio teren. Njegov cilj bio je sada tek dvadesetak koraka desno od njega.

Sa te strane čula se i paklena galama. Nekoliko desetina Arapa dralo se istovremeno. Svaka reč bila je praćena besomučnom pucnjavom.

»Samo troše municiju«, zaključio ninda, a onda nastavi da se približava cilju.

*
* *

Keli zaustavi svoju grupu kada su stigli na vrh uzvišenja koje je pomenuo njihov

maši vodič. Momci polegaše iza zaklona dok je Keli vadio veliki dogled sa infracrvenim zrakama.

Slika u okularu bila je bleđunjava plavičasta, ali prilično jasna. Pred njim su se uzdizale ruševine nekoliko zgrada. Brzo počeo da broji. Jedan... dva... Eno je! To je treća zgrada u nizu. Dečak je rekao da je skrovište na drugom spratu, i da obrate pažnju na četiri srednja prozora.

— Siljo, možeš li odavde dobro da gađaš ili biraš nov položaj, — upita Keli svog teškog strelca Majka Bonavenu.

Mladić uze pruženi dogled, pogleda na levu pa na desnu stranu, a onda reče.

— Dole ima jedno bolje mesto. Idem tamo.

— U redu, idi. Javljaćemo ti gde si potreban.

Čarli Tejt mu priđe. I on je u međuvremenu pogledao cilj koji je stajao pred njima i već je imao plan.

— Keli, šta kažeš da ja krenem dole i umešam se među njih. Mogu da izvidim situaciju i zauzmem dobar položaj. Kad vas pozovem, krenite i vi. Važi?

Deni Keli još jednom pogleda teren. Video je skrivene strelce i shvati da jedan čovek može lakše i neprimetnije da se probije do tamo nego čitava grupa.

— Dobro, Čarli, idi. Nemoj mnogo da se proslavljavaš do dole. Pazi malo na sebe... Znaš... već sam navikao na tvoju ludu glavu i gluposti koje praviš, pa bi mi gadno nedostajao — reče Keli i udari ga šakom po ramenu.

Čarli se zagleda u njega nekoliko sekundi, a onda mu namignu.

— Ne brini, vidiš da sam sada isti kao jedan od njihovih.

Prolazim sigurno. Kad se javim, krenite.

Minut kasnije već je skočio niz strminu i uz oblak prašine polete prema ruševinama u podnožju uzvišice.

Nekoliko sporadičnih pucnjeva proprati ovaj njegov skok, ali Čarli je bio van domašaja.

— Henik, pripremi se da kreneš desno čim se Čarli javi. Šiljo, kreni na mesto koje si izabrao. Džeb, povedi dvojicu levo. Vaš cilj je desno krilo zgrade. Kada se probijete unutra krenite na drugi sprat. Središnje prostorije su naš cilj. O. K.?

Momci samo klimnuše glavom.

— Tobo, ti ideš sa mnom — pozva Keli poslednjeg iz grupe i počeo da osluškuje.

Dogledom je pomno pratio kako Čarli napreduje: Jednog trenu srce prestade da mu kuca. Lepo je video kako su dve senke opkolile Čarlja. Među-

tim, strah ga je držao tek nekoliko trenutaka. Čarli je znao svoj posao. Oštra kama od crnog čelika, naoštrena sa obe strane kao briač, dva puta zari se u stomak jednog napadača, a odmah zatim u srce drugog. Onaj pogođen u stomak zaurla i Čarli se saže da ga dokrajči. Minut kasnije po- trčao je dalje.

Kada je stigao do same zgrade Keli, odahnu.

— Hej, Deni? — začu u šalici komandant tima — stigao sam nadomak cilja. Sve je O. K. Daj mi još neki minut, a onda se ponovo javljam — govorio je Čarli jedva čujnim glasom.

— Čarli, samo pažljivo. Ako ne možeš sam, sačekaj nas. Važi?

Čarli Tejt nije odgovorio. Brzo šmugnu kroz vrata i — nađe se licem u lice sa gorostasnim Arapihom u čijim je šakama »kalašnjikov« ličio na dečju igračku.

— Gde si pošao? Zašto ne držiš položaj napolju? — obrati mu se grmalj na arapskom.

— Nemam pojma, o čemu pričaš kopile? — uzvratil Čarli i ubode ga nožem u stomak. Div se nije ni stresao, ni jauknuo. Diže »kalašnjikov« s namerom da njime smrskava glavu uljezu, ali je Čarli bio brži. Udarac među noge nije nijednog protivnika ostavio ne-

povređenog. Tako i div samo jeknu i polako pade na kolena. Čarli tek tada uspe da mu istrigne nož iz stomaka i jednim udarcem gotovo mu preseče vrat.

— Izvini... stvarno nemam pojma šta si me pitao — reče brišući nož o široku košulju ubijenog diva.

— Čarli, s kim to pričaš? — začu u slušalici.

— Ma ništa, nালেteo sam na jednog momka. Nešto me je pitao, ali znaš da veze nemam s arapskim. Sada je sve u redu. Idem gore...

Međutim, to je bilo lakše reći nego izvesti.

— Idemo, momci, onaj ludak će nam se javiti kad bude kamo ili kad uleti u neko sranje — naredi Keli.

Svi krenuše prema ranijem dogovoru.

Henk Marvin prvi stiže do svog mesta. Na nesreću, leva noga propala mu je u nekakav procep i gadno je kvrnula. Oštar bol značio je samo jedno: kost je bila polomljena. Zauzet pokušajem da ipak izvuče povređenu nogu, nije ni primetio trojicu Arapa koji su ga opkolili. Ali, ni njih trojica nisu videli crnu siluetu koja je, stopljena sa obližnjim zidom, čekala da vidi šta će se dogoditi.

Henk opsova dovoljno glasno da ga Arapi čuju. Istog časa sva trojica otvoriše vatru. Ne-

srećni momak zadobio je za nekoliko sekundi toliko rana da ih je bilo teško prebrojati. Njegovo mesecima iskidano telo sruši se preko ostataka cigli i maltera.

Istog časa kad su zapucali, Arapi su najavili i sopstvenu smrt.

Katana u rukama ninde sasblasno zasvetluca na bleđoj svetlosti polumeseca, a onda napravi smrtonosni luk. U jednom zamahu ninda poseče dvojicu napadača. Treći podiže »uzi« i zapuca, ali prilika u crnom već je bila iza njegovih leđa. Napadač se brzo okrete — i nalete na neumoljivi vrh moćnog oružja. Katana probi grudni koš i odozdo se zari u vrh srca. Okret nalevo, pa na desno i sve je bilo gotovo.

Ninda brzo promeni položaj jer znao je da će buka borbe privući i ostale ratnike noći. Tako je i bilo. Njih pet-šest brzo se okupiše na mestu obračuna. Ništa ne shvatajući, posmatrali su unakažena tela svojih drugova. Onda osvetliše i telo Henka Marvinina. Momak kod sebe nije imao ništa od oružja koje bi moglo onako da sredi njihove saborce. Znači tu negde, u mraku, krije se još neko.

Još jedan opasan protivnik. Neko ko seje smrt tiho i sigurno. Neko ko je sama smrt.

Iako nisu videli nigde nikog, Arapi osuše paljbu na sve strane. Bio je to najbolji dokaz njihovog straha i kukavičluka.

Za to vreme ninda je već bio na prvom spratu zgrade koja se nastavljala na onu koja je bila njegov cilj. S prozora hitnu preposlednju eksplozivnu kuglicu i borci koji su još uvek stajali na mestu malopredašnjeg obračuna uz krike poleteše uvis iskomadanih tela.

Ninda nastavi svoj put kroz mračni hodnik. Na jednom od prozorskih otvora ugleda čoveka koji je na ramenu držao lan ser za lake rakete. Bio je sam u sobi. Znači da se osećao bezbednim, a to je, opet, značilo da u blizini ima još njegovih drugova. Lesli mu bešumno priđe i jednostavno ga izbaci kroz prozor. Isprazni oružje, a onda lansirnu cev smrska udarcem o zid.

Taj udarac i krik čoveka, koji je teško tresnuo na gomilu kamenja i polomio obe noge, privuče pažnju nekolicine boraca. Kada su upali u prostoriju, ninda je već bio u mračnom uglu. Video je kako se arapski ratnici napinju da vide u mraku, ali bez uspeha. On izvadi dva šurikena i hitnu ih prema cilju. Nepogrešivom preciznošću obe zvezde smrti pronađoše svoj cilj. Krkljanje jednog od pogođenih privuče pažnju ostalih boraca. Zestoka

paljba kojom su praćali sva ki napad zagluhnu sve u prostoriji.

Dok je malter sa zidova leteo na sve strane, ninda je ležao na leđima i preko glave posmatrao unezverena lica muslimanskih fanatika. Kada su se približili izlaznim vratima, ugledali su ga. U stvari ugledali su crnu siluetu na podu. Pokušali su još jednom da pucaju, ali silueta se odlepi brzinom misli od poda i polete prema njima. Dvojica ljudi, pogođeni snažnim nindinim šakama, popadaše smrskanih jabučica. Onaj treća oseti kako ga snažna klešta stiskaju oko vrata. Bile su to nindine noge. Kada je njegovo telo počelo da pada na pod Arapin oseti kako ga neka sila podiže i sledećeg trena uz jeziv krik polete ka zidu i jednostavno se smrska ostavljajući na oguljenom malteru krvavu lepljivu mrlju.

Ninda otrese prašinu sa svog kostima, a onda ponovo izađe u hodnik.

Kroz poslednji prozor lako se prebacio na susednu zgradu. Bio je na cilju. Sada je samo trebalo što pre da otkrije gde se nalazi zarobljeni momak.

Slušalica koju je podigao sa mrtvog tela Henka Marvina pruži mu priliku da oslušne razgovor članova tima »Karma«. »Znači, momci su ipak

stigli«, pomisli ninda. Sada je čak znao i imena gotovo celog tima.

Odluči da koristi ovu pogodnost do kraja akcije i stavi slušalicu ispod kapuljače u uho. Odmah je čuo i prvi dijalog.

— Heli, ušao sam na sprat. Idem sad napred. Ako ste još uvek napolju, zaposlite malo momke sa drugog sprata — javljao je Čarli Tejt svom vodi.

— O. K. Čarli, čuo sam te. Šilja će malo da ih zabavi. Pri-taji se negde u nekom ćošku i lezi — odgovori Keli.

Nekoliko sekundi kasnije og-lasi se Šilja. Njegova teška puška sa termom nišanom lako je otkrivala ciljeve iza zidova zgrade. Snažne detonacije specijalno punjenih zrna pokriše jeku ostalog oružja.

Džamil Aziz je besneo. Neprijatelj sa koga je verovao da je došao na klanicu pokazao se mnogo opasnijim i veštijim. Ne koliko puta već hteo je u nastupu besa da ubije vezanog zarobljenika, ali se predomislio.

— Donesite rakete. To oružje ni oni ne mogu da izbegnu. Brzo ovamo! — naređivao je histerično vičući.

Za desetak minuta trojica njegovih ljudi, koji su znali kako se rukuje lansirnim cevima, počеше da šalju smrtonosne rakete na sve što se pomerilo ispred zgrade.

Tim »Karma«, međutim, već je bio u zgradi.

Ninda za trenutak baci pogled u prostoriju u kojoj se nalazio Aziz sa šestoricom ljudi i vezanim zarobljenikom. Ne vidljiv kao duh, tih kao pustinjaški povetarac, ninda se kretao duž zida. Nekoliko minuta kasnije bio je već iza vezanog Toma Skofilda.

— Dečko, samo mirno. Uskoro ćeš biti slobodan. Sad ću da presečem veze na tvojim rukama i nogama, ali ne pomeraj se ni za živu glavu. Krenućeš kad ti se budem javio. Jesi li shvatio? — šaptao je ninda na uvo iznenađenog momka.

Tom pokuša da okrene glavu i pogleda u čoveka koji mu se obraćao, ali sve što je uspeo da vidi bila je samo glava skrivena crnom kapuljačom.

Osetio je kako vezovi na rukama i nogama nestaju. Istog časa oseti i jake bolove na mestima na kojima je bio stegnut konopac. Posle toga i ruke i noge mu obamreše. Znao je da je to posledica naglog protoka krvi. Ostao je potpuno miran.

Za trenutak mu se učini da vidi crnu siluetu kako nestaje levo od njega puzeći ispod prozorskih okvira.

Čarli Tejt stigao je do cilja. Bez opomene počeo da puca u ljude načiđkane kraj prozora. Međutim, već posle prvih puc-

njeva oružje mu se zaglavi i, on morade da se sklomi.

— Za njim... svi! Jurite ga... sigurno nije sam!!! — urlao je Aziz.

Zaboravio je na zarobljenika. Sada je imao preča posla.

Ninda iskoristi taj trenutak i ponovo dođe do Toma Skofilda.

— Momče, možeš li da ustaneš? — upita ga.

Tom naglo ustade, ali gotovo istog časa se sruši. Bio je iznemogao i noge ga nisu držale. Leslie ga uhvati i prebaci preko ramena.

— U redu dečake, ja ću te odneti — reče, a onda pomeri majušni mikrofoni i reče.

— Keli, momak je oslobođen. Vi potražite rakete.

Keli zastade na zvuk nepoznatog glasa.

— Ko je to? Halo, javi se, proklet bio.

— Keli, u redu je, ja sam na vašoj strani. Izneću momka na sigurno, a onda se vraćam da vam pomognem — javi se ninda još jednom, a onda učuta.

Brzo je našao izlaz iz zgrade i odneo mladog Skofilda u pobočnu uličicu. Tutnu mu u šake jedan »kalašnjikov« koji je usput pokupio.

— Nadam se da znaš da koristiš ovo — reče tiho, a onda se opet izgubi u noći.

Keli je osluškivao ne bi li

ponovo čuo glas nepoznatog. Onda odlučio da pozove sve ljude redom. Svi su se javili, osim Henka.

— Do đavola, Čarli, jesi li ti čuo ili video Henka? Nisi? Znači, gotovo je. Neko ima nje gov radio. Jesi li video zarobljenika?

— Da video sam momka vezanog za stolicu kad sam upao u onu sobu, ali ne znam da li je to bio naš momak — raportira Čarli.

U međuvremenu, osposobio je oružje i sada je uzvraćao paljbu. Nekoliko minuta kasnije ponovo se oglasio.

— Hej, Keli, izgleda da sam na pravom putu. Ovi đavoli su se načičkali ispred ulaza u podrum i otuda me maltene bombarduju. Pošalji mi Šilju, samo brzo.

Keli nije gubio vreme. Uskoro je Majk Benvenuti bio kraj Čarlja.

— Šiljo, sad im pokaži, mamiću im govnersku. Gađaj posred gomile — likovao je Čarli.

Džamil Aziz napustio je grupu ispred skrovišta sa raketa, ma nepun minut pre Šiljinog dolaska. Krenuo je da sa peptoricom ljudj preseče odstupnicu napadačima.

Teško zmo iz specijalne puške jednostavno raznese gvozde na vrata magacina, rasturivši i ljude ispred njih u mnoštvo komada okrvavljenog mesa.

— Ha ha... kako vam se svida ova igračka?! — povika Čarli, a potom strča u hodnik i osu paljbu na ranjene i preživjele.

Obračun je bio gotov. U taj čas do njih stiže i Keli sa ostalim momcima.

— Hej, Deni, imamo ih. Sada će sve da leti! — smejao se Čarli kao lud.

— O.K. Čarli, ja ću da miniram. Ti se povuci sa ljudima čekajte me — naredi Keli i odmah izvadi iz torbice na leđima tri mine sa snažnim eksplozivnim punjenjem. Bile su to tempirane mine velike razorne moći.

Keli ih natempira na pet minuta, a onda pritisnu dugmad. Raspoređene na tri razne strane, mine će svakako uništiti najveći deo raketa. One koje preteknu ostaće ispod ruševine zgrade. Znao je da će čitava konstrukcija da odleti u bestraga kad odjekne eksplozija.

Požurio je da pristigne svoje momke. Taman je zakoračio na ulicu kad oseti oštar bol u desnoj butini. Pucanj nije ni čuo. Pao je i zaškrgutao zubima od bola.

— Keli... Keli javi se — pozivao je Čarli.

— Čarli, bežite... sve je gotovo. Imate još dva minuta. Naređujem ti...

Nije završio. Čuo je još sa-

mo psovku Čarlija Tejta, a onda počeo da tone u nesvesticu.

U nekoliko skokova Čarli je, praćen paljbom svojih drugova, dojurio do ranjenog vođe. Samo je bacio pogled na okrvavljeno mesto na nogavici, a onda podiže telo svog druga.

— Ne brini, bebice. Rekao sam da ću da pazim na tebe. Idemo...

Povijajući se pod nimalo lakim teretom, potrča u cik-cak nazad prema grupi.

Ninda, koji je takođe krenuo da pomogne ranjenom Keliju, zastao je na pola puta. Divio se onom hrabrom momku koji je spašavao svog vođu i druga ne obazirući se na fijukanje kuršuma oko svoje glave.

U tom trku još jedan kuršum pogodi Kelija, ovog puta u rame i momak jaulnu.

— Keli, drži se još samo malo. Stigli smo. Spasićemo se — tešio ga je Čarli.

Kad je osetio kako mu topla i lepljiva tečnost curi niz vrat, on se uplaši.

— Meni... ne smeš... nisi valjda... hej, neću da vučem prokleti leš, čuješ li me?!

— Ne brini, manijače. Samo nastavi. Ne dam se ni ja baš tako lako — javi se Keli i Čarli odahnu.

— Već sam se uplašio da je sve ovo bilo uzalud. Na koju

stranu sad? — upita kad je stigao do ostalih momaka.

— Istim putem kojim smo i došli. Požurite, ono sivilo na nebu najavljuje nov dan. Zna-te da moramo na vreme da stignemo do obale u određeno vreme.

Nekoliko trenutaka kasnije, uzvraćajući paljbu, požuriše što dalje od skrovišta Džamila Aziza. Tek što su zamakli za ugao, snažna eksplozija učutka sve ostale zvuke. Ogromna plamena kugla polete uvis, a onda kiša kamenja, gvožđa i betona pokri nekoliko desetina kvadratnih metara terena. Odmah potom odjeknu još nekoliko snažnih eksplozija. Bile su to rakete »skart«. Međutim, odjek tih eksplozija utihnu zatrpan tonama građe zgrade koja se sruši kao kula od karata. Popustiše i dve susedne kuće i nastade pravi pakao.

Dok su nestajali u noći, momci iz »Karme« osluškivali su krike ranjenih i umirućih stanovara porušenih zgrada.

Ninja je u međuvremenu stigao do Toma Skofilda. Mlađić je taman uspeo da se uspravi. Brzo je repetirao oružje kad je začuo da ga neko doziva po imenu.

— Tome, sve je u redu. Idemo da se pridružimo ostalima. Oni su negde napred. Hajde, momče, nadam se da možeš. Ako ne, poneću te — reče Leslie.

Tom odmahnu rukom i podiže se.

— U redu je, mogu sam. Ko si ti? Ko su momci koje pominješ?

— Mi pripadamo specijalcima. Oni su iz jedne jedinice. Oni su tim. Ja radim sam. Ja pripadam jedinici »Lobo«, ali to nije važno. Važno je da si ti živ, a rakete uništene. Prema tome, zadatak je ispunjen.

Brzo su napustili mesto, a eksploziju su čuli kada su bili čitav kvart dalje.

Džamil Aziz video je Čarlija, Kelija i ostale momke. Naredi da doteraju oklopna kola i on sa četvoricom ljudi skoči na vozilo. Naredi vozaču na koju stranu da krene i vozilo poskочи kad vozač dade gas.

Strelac se pope na mesto na kome je bio montiran dvocevi teški mitraljez i otkoči oružje. Bio je spreman da pokosi sve u šta mu Aziz pokaže prstom.

Izbivši u jednu usku ulicu, Čarli primeti vozilo koje im je dolazilo iza leđa.

Bio je to »mercedes«. U kolima su se vozila dva švercera. Šilja ih zaustavi i bez mnogo reči izbacj iz automobila. Kada su se smestili, Džeb Dalton sede za volan.

— Hej, momci, pa ovo je ludo. Oduvek sam želeo da vozim »mercedes«. Eto, ima Boga. Želja mi se ispunila — reče i potera snažnu mašinu.

Radost zbog pronađenog prevoza usahnu već na prvoj krivini, kada su gotovo naleteli na borna kola Džamila Aziza. Samo zahvaljujući Džebovoj, spretnosti izbegli su sudar i održali se na putu.

— Za njima! Pucaj, pseto, šta čekaš!!! — vrisnu Aziz.

Teški mitraljezi zaštektaše oko »mercedesa«. Nekoliko teških zrna raznese prtljažnik, a jedan kuršum pogodi gumu. Džeb je, međutim, pokazao da je nenadmašan za volanom.

Kola nastaviše jurnjavu. Međutim, umesto da se spuštaju prema moru, shvatiše da se ulica sve više penje.

— Hej, Džeb, vraćaš nas nazad. Do đavola, zalutali smo! — povika Majk.

— Šta da radim. Nikada nisam bio ovde — uzvрати Džeb, a onda opsova. — Držite se.

Istog časa naglo smota volan u desnu stranu, probi ogradu od kamena i kola se strmo glaviše niz padinu.

— Do đavola, pa ti si luđi čak i od mene — pohvali ga Tejt.

— Samo se vi držite. Kad stignemo na ravno, primam čestitke — uzvрати Džeb i usredsredi se na opasnu padinu.

Uspuť je porušio nekoliko čatrlja napravljenih od lima i kartona, raspolovio neka drvena kola, a onda se jedva pro-

vukao između dve kuće uletevši u tesnu ulicu.

Gromka psovika odjeknu još jednom.

Razlog je bio ispred njih.

Borna kola išla su pravo na njih. Jedva su se i sama kretala, ali to strelcu nije smetalo.

Žestoka paljba prosto oduva mercedes i automobil se prevrnu pošto je izleteo iz uske ulice.

Džeb pokuša nešto da kaže, ali mu teško zрно jednostavno prepolovi glavu isprskavši krvlju i komadima mozga Čarlija i Kelija koji su sedeli pozadi.

— Brzo napolje! Šiljo, pokušaj da pogodiš onog govvara, inače odosmo u materinu! — povika Čarli.

Šilja ležeći na leđima zateže okidač i nanišani preko glave. Trenutak kasnije projektil šisteći izlete iz cevi.

Pogođen posred motora, bor na kola poskočiše uvis. Tren kasnije narandžasti plamen obuhvati čitavo vozilo.

Čarli pomože Majku da se izvuče iz slupanog »mercedesa«, izvuče potom i Kelija. Druga dva momka već su bila napolju.

— Idemo dalje. Eno, more je dole — povika Čarli.

Rumenilo je već obasjalo po vršinu mora koje je bilo mirno kao površina ogledala.

Žurno, koliko su mogli već izmučeni momci kretose dalje.

Džamil Aziz pratio ih je u

stopu. Njega metak kao da nije hteo. Kraj sebe je još uvek imao trojicu dobro naoružanih momaka.

— Požurite. Naši su. Nazad ne mogu, a ispred njih je samo more. Hajde, moramo da ih uhvatimo. Oni će da plate sve ono što se danas dogodilo. Napred! — vikao je na svoje pratioce.

Ninda je, podupirući povremeno Torna Skofilda, u stopu pratio momke iz »Karme«. Isto vreme pratio je i Aziza koji je bio nešto ispred njega, a na pola puta do komandosa.

— Čarli, imate leđa... četvorica... ja vodim momka... vidimo se na obali — reče jednog trenutka u mali mikrofoni.

Čarli se trže.

— Šta je bilo, Čarli? — upita Keli koje je još uvek bio u svesnom stanju.

— Neki momak... zna moje ime. Kaže da imamo pratnju, a da on vodi onog momka koji je bio zarobljen. Ko je to?

— Nemam pojma. I meni se javio u toku akcije. Mora da je na zadatak poslat još neko bez našeg znanja. Uostalom, dok je uz nas dobrodošao je ma ko bio — zaključio Keli.

Pola sata trebalo im je da stignu do obale. Smejali su se srećni zbog uspeha, klizali se po blatnjavoj uljem umazanoj obali, padali, ustajali umazani,

a onda nastavljali što dalje od obale.

Već su zagazili u vodu kad Aziz stiže sa svojim pratiocima. Pokušali su da ih pogode pucajući iz »kalašnjikova«, ali rastojanje je bilo veliko.

— Tamo... u čamac... brzo — naredi Aziz kad ugleda mali motornjak koji je upravo kretao iz marine.

Jedan od njegovih ljudi pri trča brodici, udarcem pesnice izbaci vlasnika u more, a onda okrete krmu i sačeka Aziza i drugu dvojicu da uskoče u čamac.

Očiju uperenih u petoricu preživelih članova tima »Karma«, nisu primetili u crno obučenog čoveka kako preleće niski zid i nestaje u talasima.

— A, ja... šta ću ja — pitao je Tom Skofild kada mu ninda reče da sačeka.

— Rekao sam. Sačekaj dok se ne vratim.

Iako je motorni brodić išao relativno brzo, ninda je pod vodom plivao kao ajkula. Samo je jednom izronio da uzme vazduh i odredi pravac kojim brodić plovi, a onda nastavi.

— Sad smo gotovi — povika Čarli kad ugleda čamac. Momci, vidimo se negde... u paklu — reče.

Svi su već imali naduvane prsluke za spasavanje. Čarli skide svoj prsluk i zaroni.

— Hej... manijače stani...

gde ćeš... nemaš šanse — po-
vika Keli.

Čarli je međutim zamahnuo još nekoliko puta, a onda zaronio. Tog trenutka je i Aziz osuo paljbu na njega. Mladićevo telo potonu, a onda se posle izvesnog vremena pojavi na površini.

Keli opsova kroz zube kad vide da Čarlijevo telo beživotno pluta licem zagnjurenim u vodu.

— Ubili su Čarlija... — reče kao da ostali nisu videli šta se dogodilo.

To isto pomislio je i Aziz. Nije mu bilo dovoljno to što je video da je telo u vodi nepokretno. Dohvati motku sa kukom kako bi privukao telo bliže. Želeo je da pljune mrtvom Amerikancu u lice, da mu iskopa oči, a onda ga prepusti ribama i ajkulama.

Lako je zakačio košulju Čarlija Tejta i počeo da privlači telo sebi. Ispruži ruku da ga prihvati, a onda vrisnu.

Uz krik koji ledi krv u žilama, Čarli Tejt iskoči iz vode, zgrabi Aziza za ruku i povuče ga u vodu.

Momci iz »Karme« nisu verovali sopstvenim očima.

— On je... on je lud... on je genijalan... on je neuništiv mucao je Keli ne obazirući se na bolove u nozi i ramenu.

Dok je Čarli vukao Aziza u dubinu, još jedna prilika stigla

je s druge strane barke. Jednim zamahom ninda ulete u čamac, a onda sa dva poteza iseče Arape koji su posmatrali borbu. Treći, u paničnom strahu skoči u vodu, ali kad je izronio u potiljak ga pogodi čelični šakom i on istog trena ponovo potonu.

Čučeci iza kabine ninda je posmatrao šta se događa ispod površine mora. Primetio je dve siluete kako se gušaju, a onda jedna od njih uspe da izroni. Samo za tren.

Bio je to Džamil Aziz. Jedva je uspeo da udahne kad ga snažne Čarlijeve ruke ponovo povukoše pod vodu.

Momak mora da je bio pola riba pola čovek, jer, ne uzimajući nov vazduh, zaroni još dublje.

Ovog puta Džamil Aziz nije imao nikakve šanse. Kada su stigli na oko deset metara dubine, Čarli uspe da izvuče nož iz duboke patike i jednim potezom preseče vrat vođi boraca džihada.

Sve oči momaka iz »Karme« bile su uprte na ono mesto na kome se pre nekoliko trenutaka pojavila glava onog Arapina. Poklici trijumfa odejknuse kad iz vode visoko nad površinom izlete telo Čarlija Tejta.

Kao kit, momak izbaci vazduh izmešan s vodom i zakašlja se.

Pogled mu zatim pade na si-

luetu u crnom koja je stajala iza kabine čamca.

— Čarli, imam paket za tebe. Sačekajte ga. To je Tom Skofild, pripadnik vazdušnih snaga USA. On je momak kog ste ostavili u prvoj alkciji. Sačekajte ga, ne znam kakav je plivač.

— Hej, stani! Ko si ti? Kako znaš moje ime?! — povika Čarli, ali ninda je već nestao pod vodom.

Deset minuta kasnije Čarli ugleda mornika koji utrča u vodu i pliva prema njima.

Video je i siluetu u crnom kako se izdiže iza utvrđene obale i maše im.

Keli je za to vreme uključio sonar koji je dobio od kapetana podmornice.

Uskoro su tela iznemoglih momaka iz »Karme«, zajedno sa Tomom Skofildom, držeći se za ruke plutala na površini mora.

— Keli, koliko ima do baze?
— upita Čarli.

— Ko zna... najmanje pet stotina milja. Zašto?

— Uf, baš duga staza za plivanje — uzvrat i nasmeja se.

Tek tad Keli baci pogled na časovnik.

Od zakazanog vremena prošlo je već dvadeset minuta.

Za to vreme kapetan podmornice već je naredio posadi

da okrene podmornicu prema otvorenom moru.

— Kapetane, čuje se sonar... momci su ipak stigli — radosno raportira radista.

Zapovednik podmornice huku, pogleda na sat, a onda naredi još jednom da se promeni kurs.

Keli je prvi ugledao periskop podmornice.

Čarli, žao mi je, ali danas više nema plivanja. Upravo nam je stigao prevoz — reče veselo i pokaza rukom na periskop koji se sve više približavao.

»Opet u minut do davanaest«, pomisli Keli, a onda se nasmeja. Samo za tren i zbog uspešno okončane alkcije. Onda se seti Henka i Džeba. Oni su ostali tamo, na ratištu. Nepoznati i zaboravljeni.

Oni nikada nisu ni »postojali«.

Bili su pripadnici tima »Karma«, a ovog puta karma im nije bila naklonjena.

*
*
*

Lejla Džons besno tresnu telefonsku slušalicu. Već peti put pokušala je da dobije vezu sa Abdul Karimom, ali uzalud. Telefon kao da je bio isključen.

Onda pokuša da dobije hotel u kojem je odseo njen ljubavnik Keli Vitmor.

— Na žalost, gospođice, gospodin Vitmor se još nije vra-

tio. Čujem od kolege iz noćne smene da je sinoć kasno pošao u podvodni ribolov i još se nije vratio — obavesti je šef recepcije.

Noćni ribolov? Keli? Šta on zna o noćnom ronjenju?

— A, šta ti znaš o njemu, devojko? — upita samu sebe poluglasno.

Novinar tragač ponovo ispu- ni čitavo njeno biće.

Ko je taj privlačni i nadasve muževni momak koji je tako brzo i lako osvojio? Kako to da je naleteo baš na nju? Da li je uopšte novinar — ili nešto sasvim drugo?

Besno je tresnula nogom o pod ljuta na sebe što je tako lako pala u zagrljaj nepoznatog muškarca.

Odlučila je da mu se osveti na bilo koji način čim ga bude videla. A, videla ga je veoma brzo.

Kada je zvono na vratima njenog stana po treći put zazvonilo, ona požuri da otvori. Mislila je da je neko od poslu- ge i već se spremila da pod- vikne drznika što je toliko upo- ran. Širom otvori vrata, a on- da i usta.

S buketom predivnog cveća u ruci i nedužnim osmehom na licu pred vratima je stajao Vitmor — odnosno, Lesli El- dridž.

— Nećeš da me pozoveš u- nutra? — upita on blagim gla- som.

Istovremeno posmatrao je devojkicu ravno u zenice. Video je šta se dešava u njenoj duši, čitao je njene misli kao otvo- renu knjigu. Sumnja i neka vrsta nepoverenja izbijali su iz celog njenog bića.

— Ljuta si na mene? Zbog čega? — reče prolazeći pored nje.

— Ne, nisam ljuta... Mislim, nisam ljuta na tebe. Ljuta sam na samu sebe. Eto na koga sam ljuta... — reče nervoznim to- nom.

Lesli je obgrli oko ramena i povede na terasu.

— A zašto si ljuta na sebe?

Ona ga pogleda u oči. To je bila najveća greška. Njen po- gled, a zatim i sva volja uto- piše se u bezdanu tamnopla- vih nindinih očiju. Njegova vo- lja slomi je kao tananu trsku.

— Dakle, devojčice?

— Ah, ništa... zaboravi — uzvрати devojka i poljubi ga strasno.

Posle dugog poljupca Lesli progovori i dalje je gledajući u oči.

— Bojim se da danas mora- mo da se rastanemo. Ti ćeš me zaboraviti... ili, još bolje, se- tićeš me se povremeno kao pri- jatnog sna. Bez kajanja i bez bola. Samo uspomena na davno usnu- li san. Važi?

I protiv svoje volje, dok su joj dve suze zasjale u uglovi-ma očiju, Lejla potvrdi glavu, a zatim i rečima.

— Da... kao... davno usnuli san — prošaputa tiho.

Zagrllila ga je još jednom, poslednji put.

Sat kasnije, dok je devojk-a sa osmehom na licu sanjala visokog snažnog muškarca koji je na krilima ljubavi nosi dalekim nedostižnim putevima potpune sreće, Lesli Eldridž je podmirio hotelski račun, a zatim se odvezao na aerodrom.

Dok je veliki »boing 727« plovio visoko nad Sredozemnim morem, Lesli je dremuckao pre puštajući se prijatnoj muzici koja je izvirala iz slušalica na njegovoj glavi.

Kada je avion bio iznad Kipra, on baci pogled kroz ovalni prozor. Negde dole, momci iz specijalne jedinice odmaraju se i vidaju zadobijene rane. Lesli se sa setom podseti na kratak susret sa njima. Bili su to zbilja odvažni i hrabri momci, vredni poštovanja.

Dole među njima, verovatno se nalazi i Tom Skofild. Dok ne prođu sva ispitivanja i »ispiranje« mozga, momka će sigurno zadržati u bazi, a zatim, ko zna, možda će ga pustiti na odmor ili ga vratiti u Sjedinjene Države na neku novu dužnost, tek koliko da zaboravi sve ono što je preživeo. Dok ne za-

boravi hrabre momke koji »ne postoje«, uključujući tu i njega, Leslija, čiju će pojavu najteže objasniti.

Ninđa se nasmeja pri pomisli kakve će face da prave ljudi iz Obaveštajne ili iz CIA kad im mladi Skofild bude objasnjavao da ga je spasio maskirani momak iz grupe »Lobo«.

Blaga muzika sve više je obuzimala prilično umorno Leslijevo telo i on uskoro utonu u san.

Vašington D.C. Centar svih zbivanja. Žila kucavica čitavog sistema SAD.

U jednoj bezličnoj zgradi koja je unutra bila opremljena kao protivatomska sklonište, ali luksuzno kao »Hajat Ridžensi« hotel, jedan čovek prosede i proređene kose nervozno je šetkao po sobi. U ruci je stiskao komad papira ispisanog nekim šiframa. Još jednom, po ko zna koji put u toku poslednjeg sata, baci pogled na papir, iako je njegovu sadržinu znao napamet.

»Tovar na moru uništen; droga nestala pre preuzimanja; brod nestao sa posadom; drugi brod s tovarom napadnut nadomak baze i potopljen; uništena grupa u Bejrutu kao i isporučeno oružje. Šta dalje?»

— Šta dalje, do đavola!? Šta dalje? Kako da nađem nove ljude, nove pare... treba mi vremena... nije lako sve to stvoriti. Šta će reći moji ortaci iz Sindikata? Najveći deo para bio je njihov — poluglasno je govorio sam sa sobom senator Tomas Džerald Link.

Trebalo mu je gotovo pet godina dok je ispleo široku mrežu koja je počinjala na ulicama Vašingtona, Njujorka i još nekoliko drugih velikih gradova, među preprodavcima droge, pa preko članova Mafije sve do vrhova vlade u Vašingtonu. U toj velikoj spirali greha i zločina svako je uzimao svoj deo. On je uzimao najviše.

Sada je sve to propalo, a vest o tome stajala je u dva prokleta reda otkucana na mašini.

Te večeri spremao je zabavu za desetak najviđenijih članova svoje organizacije. Sve je bilo spremno. Devojke su doveđene čak sa Jamajke i iz Pariza. Piće, droga vrhunskog kvaliteta, najbiračija jela...

Sve je to koštalo pravu hrpu dolara, ali nije bilo ništa u poređenju s onim što ga je čekalo.

Kako da objasni ortacima da je kraj? Da od posla nema više ništa bar narednih godinu dve dana?

Da li će mu poverovati?

— Ha, one ajkule bi pre poverovale u sva moguća čuda

pre nego meni i ovom komadu papira. Šta da radim, do đavola?! — povika.

Istog trenu vrata koja se gotovo nisu ni videla u zidu otvoriše se i u njima se ukaza prelepa plavuša.

— Zvali ste, ser? — procvrkuta.

— Ne, Linda... samo ti se učinilo.

Devojka nestade, a senator Tomas Džerald Link priđe ogledalu. Gotovo se trže kad u njemu ugleda svoje izbezumljeno lice.

— Smiri se, do đavola — opsova samog sebe. — Smiri se, inače si gotov!

Da li bi mogao da pobegne?

Možda, ali kuda? Koje je to mesto na kome ga Mafija ne bi pronašla? Da li uopšte postoji takvo mesto?

Drugo, i da uspe da pobegne, zar da ostavi ovo silno bogatstvo koje je nakupio tokom poslednjih nekoliko godina?

Ne, ne. Ostaće ovde i sve lepo objasniti. Konačno, unajmiće još deset, dvadeset... sto plaćenika da ga čuvaju...

Znoj počeo da mu curi niz vrat, pa niz leđa. Oseti da se trese.

A da ponudi partnerima deo svog bogatstva kao nadoknadu?

Možda bi takva ponuda uspeła da ih ubedi u njegovu nevinost? Možda...

Iste večeri, tek što je mrak prostro svoj plašt nad Vašingtonom i okolinom, prema diskretno osvetljenoj vili na jezeru počeeš da stižu ogromne limuzine zatamnjениh stakala, neprobojnog lima i snažnih motora.

U svakoj od njih nalazio se po jedan čovek za kojim je tražio ili FBI, ili neka od dvadesetak državnih policija. Pa ipak, svi oni bili su uvaženi biznismeni, političari, estradni umetnici ili, jednostavno, bezimени poslovni ljudi koji su vladali velikom imperijom na čijem se vrhu nalazio nemilosrdni gospodar — mister dolar.

Pošto bi otpratili svoje putnike, vozači su odvozili limuzine daleko od vile na prostrani plato.

Senator Link je lično dočekivao svoje zvanice, pozdravljao se sa njima, sa nekima intimnije, sa nekima službeno, a zatim ih prepuštao ljupkim hostesama lagano obučenim.

Kada je po njegovom mišljenju prispela i poslednja zvaničnica, on naredi svom šefu obezbeđenja da više nikog ne pušta i da učini sve kako bi gosti u vili bili stopostotno sigurni.

Kada im se pridružio raspoloženje je već bilo na zavidnom nivou. Tome su svakako najviše doprinele zaista prelepe devojke u čijem rečniku reči

»ne« i »neću« jednostavno nisu postojale.

Senator pride Franku Kalabrezeu, kumu najjače njujorške porodice, i sede kraj njega na široki, kožom postavljeni otoman.

— Pa, Frenk, je si li našao nešto po svom ukusu? — upita prijateljski ga lupnuvši po ramenu.

Italijan pedesetih godina kao gavranovo krilo crne kose i tankih negovanih brkova, odmeri ga prekorno zbog ove intimnosti a onda reče prozukulim glasom.

— To će biti lako, amigo mio, za ovakve stvari si zaista majstor. Ali, znaš ti mene. Prvo biznis, pa onda zadovoljstvo.

»Toga sam se i plašio, ti naluđeni majmune«, pomisli senator Link, a glasnije dodade.

— Svakako, Frenk, zbog toga smo se i okupili. Zabava je trebalo samo da nas odmori posle poslovnih razgovora. Ne znam da li će i ostali deliti naše mišljenje — reče pokazujući na trojicu političara koji su već otvoreno počeli da zavlache svoje debele izbornane ruke u izazovne dekoltee hostesa.

— Oni nisu važni. Posao ionako vodimo ti, ja i još dvojica prijatelja. Ti pozovi sve, pa ko dođe, dobro došao. Hajde, ne gubimo vreme. Ja ionako pla-

niram da se koliko noćas vratim kući — reče Frenk.

Senator ustade i prvo priđe trojici svojih kolega. Samo jedan klimnu glavom u znak odobravanja, a ostala dvojica samo odmahnuše rukom i napustiše prostoriju u pratnji svojih devojaka.

Ipak, pola sata kasnije u radnoj sobi, obloženoj drvetom, nađoše se petorica muškaraca. Kada se teška vrata automatski zatvoriše za njima, Frenk pozva Linka da kaže šta ima.

— Pa, nema tu šta da se kaže. Svi znate kako smo se organizovali i kako nam ide posao. Dok je rata, mi smo na konju — počeo Link ali ga Frenk odmah preseče kao da nešto sluti.

— U redu, Link. Kad već po menu to da smo na konju, kako naše »grlo« trenutno stoji? Koliko je doneo poslednji posao?

Senator Link pročisti grlo, a onda gledajući svakog od okupljenih ljudi oko stola, počeo škripavim glasom.

— Moram, na žalost, da vas obavestim da nam je poslednji posao... propao — izusti nekako i stade da sačekava reakciju.

Ljudi su ćutke odbijali guste dimove iz havana cigara ili cigareta. Sve oči bile su uperene u njega.

Frenk Kalabreze, koji je pre-

ćutno bio zastupnik ljudi izvan Vašingtona, opet se prvi javi.

— Objasni nam to malo bliže — naredi.

Link izvadi komad papira iz džepa i pošto ga okrenu tako da ga svi vide, počeo da objašnjava, ali mu Frenk istrže papir iz šake. Pošto baci pogled da papir, on ga uz gadljivu grimasu odbaci.

— Ovde ništa ne piše... samo neke brojke i velika slova!

— To je šifrovana depeša od mog čoveka iz Bejruta. Piše da je neko u San Francisku napao naše ljude... i na obali... i na brodu. Kapetan je bez traga nestao, a sa njim i pošiljka heroína. Drugi brod, koji je nosio rakete u Liban, neko je presreo na pučini i digao ga u vazduh. Onda su opet nepoznati napadači sredili...

Frenk Kalabreze tresnu svojom ogromnom šakom po uglačanoj ploči stola od mahagonije.

— Zaveži, Link. Šta to pričaš: neko... neki... nepoznati! Zar hoćeš da poverujemo da su se neke više sile uortačile protiv nas. Zar da ti poverujem da se borimo protiv duhova... fantoma???

Prostorija utonu u tešku, preteću tišinu.

Frenk Kalabreze nije ni sam znao koliko je bio blizu istine.

Taj neuhvatljivi duh, taj fantom i sada je vrebao kraj

žičane ograde na imanju senatora Linka.

Ninja se prima kao imanju još istog popodneva i to preko jezera. Kada je pao mrak, obukao je svoj crni svileni kostim, pričvrstio katana preko leđa, proverio da li se eksplozivne kugle, šurikeni i šakeni nalaze u skrovištu. Opipa dršku vakizašija a onda se spusti u hladnu jezersku vodu. Brzo je doplivao do obale i još brže se prišunjavao žičanoj ogradi.

Ništa. Ograda nije bila pod naponom.

Ninja podiže pogled. Ograda nije bila visoka ni dva metra. To je značilo samo da je unutrašnje obezbeđenje jako i da je ograda služila da odbije sitne lopove i nasrtljivce.

Jednim saltom ninja se nađe s druge strane ograde. Istog trenu utonu u gustu travu visoku tek desetak centimetara.

Njegove oštre oči brzo su razgledale predeo ispred sebe. Sve je bilo čisto. Opasnost je mogla da se nalazi napred, među žbunjem i drvećem.

Ninja počeo hitro da puzi u ravnoj liniji.

Na deset metara od prvog žbuna haragei ga opomenu i on se ukoči. Zatvorio je oči jer su izmešana treperava svetlost i mrak bili opasna varka.

Ninja najbolje »vidi« kada se prepusti osećanju, a ne očima — bila je jedna od prvih

lekcija koje je savladao još davno kao početnik u školi ninđuoua.

Neko vreme vladala je tišina. Onda jedva čujno do njega dopre šapat skrivenog stražara.

— Hej, Džo, smeo bih da se kladim da se neko šunjava u tvom pravcu. Zar ništa nisi video?

— Ne, Mark, nisam ništa video. Jesi li siguran?

Ovaj drugi glas bio je jači i dolazio je iz žbuna.

Ninja zavuče ruku u pojas i izvadi šuriken. Zamahnuo je nisko iznad same trave i čelična zvezda oštarih ivica odlete prema obližnjem žbunu.

Trenutak kasnije kratak jak udar pogodenog čoveka objavi da je ninja i ovog puta bio nepogrešiv.

— Hej, Džo, šta se desilo? Tišina.

— Džo... Džo javi se!

Budući da je bio profesionalac, Mark nije oklevao. Odmah je radiom obavestio prvog čoveka za obezbeđenje o onome što se desilo.

— U redu, Mark, ostani na svom mestu. Pozvaću ljude. Obavićemo sve to u miru. Jasno — uzvрати Džek Kolton, šef obezbeđenja senatora Linka.

Pet minuta kasnije, u pratnji još trojice naoružanih ljudi našao se kraj Marka.

— Eno, Džo je bio tamo u onom žbunu... više se ne ja-

vlja — reče Mark pokazujući rukom na žbun.

Kolton dodirnu jednog od momaka po ramenu.

— Idi. Pokrivamo te — reče kratko.

Momak proveri automatsko oružje snabdjeveno prigušivačem i krete da obavi zadatak. Minut kasnije javi radiom.

— Džek, Džo je mrtav. Ima neko gvožđe zariveno u vrat. Ne mogu da ga izvadim.

— U redu, vrati se — naredi Kolton.

Brzo je razmišljao šta da preduzme. Naređenje je bilo da ma šta da se dogodi gosti u vili ne smeju biti uznemiravani. Dakle, moraće da deluje tiho i bez suvišne pucnjave.

— Dobro, momci idemo... u strelce. Ako naiđete na uljeza pucajte dok smo još daleko od kuće. Posle toga koristite noževe i šake.

Krv bi im se svakako bar uskomešala ili ohladila, ako ne i zamrzla, da su mogli da naslute da se uljez nalazi na mrtav od njih!

Naime, još dok je Mark zvao pomoć okrenut prema vili, ninda se nečujno došunjao do njegovog mesta i jednim skokom našao se na razgranatom hrastu iznad stražareve glave.

Kada su krenuli, on kliznu na travu i krete za njima. Čim su se raširili u strelce, on napade.

Mark je prvi pao bez reči. Kod prve grupe žbunja napade stražara s leve strane. I ovog puta žrtva je pala ne shvatajući čime je pogođena.

Kolton se jednog trenu okrete da vidi gde su mu ljudi. Brzo ih prebroja. Nekakva praznina ispuni mu stomak kad shvati da neko nedostaje. Poče tiho da ih proziva.

Mark i Don se nisu javili.

— Ljudi, oprez, neprijatelj je među nama — reče u mali mikrofoni i jače stisnu dršku »berete 92 F«.

Momci se uznemiriše i počеше umezvereno da se osvrću.

Međutim, osim noći koja ih je okruživala i svetiljki koje su treperile ništa drugo nisu videli.

— Hej, Pirs, čuješ li Koltona? — obrati se nindi jedan od momaka?

Ninda mu slobodno priđe, a onda, uzmahnuvši rukom u kojoj blesnu, sečivo reče.

— Nisam ti ja Pirs, drugar.

Istog trenu nekoliko kuršuma kao osice zazviždaše oko nindine glave. Skok u stranu odnese ga izvan domašaja vrela olova.

— Pogodio sam ga, Koltone, pogodio sam ga! — povika jedan od stražara.

— Ako si toliko siguran, onda idi i vidi koga si pogodio — naruga mu se Kolton.

Krupni bilder, nekadašnji marinac Patrik Nelson, uvek je tvrdio da je bezgranično hrabar. U stvari, bio je bezgranično glup. To je dokazao i te noći — poslednji put.

— Što da ne. Ako sam mogao da ga smaknem po mraku, mogu i da ga pogledam — reče i krene ne skrivajući se.

Kolton steže dršku svog moćnog pištolja. Ova budala će mu bar poslužiti kao mamac. Neka nepoznati uljez samo za tren podigne glavu ili bilo koji deo tela — razneće ga. Pa on je bio šampion u gađanju pištoljem.

Patrik Nelson stiže do mesta na kome je trebalo, u krvi, da leži njegova žrtva. Međutim nije uspeo da vidi ništa. Već htjede da ustane kad začu tihi glas. Kao da je trava govorila.

— Hej, momak, mene tražiš?

Bilder se zablenu u oči koje su ga gledale sa trave, a onda pokuša nešto da kaže. Dok je lagano ustajao, katana sevnula kroz noć i dohvati ga ispod brade.

Kolton, koji je pomislio da je reč o nekom drugom, svakako za glavu nižem čoveku od Nelsona, ispali nekoliko hitaca jedan za drugim. Video je kako se telo povija pod udarcima kuršuma od devet milimetara. Onda se telo sruši.

— Hej, Patrik, hajde! Mo-

mak je SADA gotov — reče poluglasno.

— Nije gotov... dođi dokrajči ga — javi se ninda.

Kolton se strese.

»Gospode, ubio sam sopstve nog čoveka! Zar toliko da pogrešim«?!

Onda, obuzet gnevom, brzo isprazni šaržer prema mestu sa kojeg je dopro glas nepoznatog.

— Džek, bolje da se vratimo do kuće i tamo ga sačekamo — oglasi se poslednji od stražara vidno uplašen.

Kolton je neko vreme razmišljao. Nije hteo da izgubi autoritet kod ostataka ljudi — ali isto tako nije želeo ni da skonča ovde u mraku.

— U pravu si, čoveče. Idemo nazad. Tamo će nam biti lakše da ga savladamo. Kreni prvi — reče velikodušno.

Čovek jedva dočeka i potrča prema vili. Džek Kolton baci još jedan pogled prema mestu sa kojeg se ogласio uljez, a onda i sam počeo da uzmiče.

— Zar već ideš? — začu glas kraj samog uveta.

Ukočio se od iznenađenja straha.

Ovo nije mogao da bude živ čovek. Ne. Ovo je bila... utvara.

Što je najcrnje, iako se okrenuo na tu stranu, nije video nikoga. A onda, dva oka za tre-

nutak, blesnuše pred njegovim licem.

Ništa drugo. Samo dva oka.

*
* * *

Tišina u sobi postajala je sve teža.

— Hajde, Link, umeš ti i bolje — navaljivao je Kalabreze na senatora Linka, očigledno ne dajući ni pet para na njegovo objašnjenje i papir kojim je mahao.

— Frenk... ljudi, to je istina. I ja sam stradao kao i vi. Čak i više. Ja sam sve vodio uz vaše poverenje, a sada ovo...

— Tačno, Link, imao si naše poverenje. IMAO SI!!!

Pogled Frenkovih očiju nije obećavao ništa dobro.

— Mislim da ovde više nema šta da tražim. Sve je jasno. Javiku ti se, Link... obavezno — reče naglašavajući poslednje reči.

Svi oko stola znali su šta to znači.

— Frenk, stani! Evo... da ti dokažem da sam čist, nadoknađiću vam svima bar deo štete... veći deo... makar ja ostao prosjak — počeo da vapi Link.

Frenk Kalabreze sede na svo je mesto.

Smrt senatora Linka njemu ništa ne bi značila. Ponuđeni novac je već nešto drugo. A, kad izvuče koliko može, narediće da Linka smaknu. Za primer drugima, jasno.

— Hajde, Link, sedi da popijemo nešto. I sam sam ner-vozan zbog svega ovoga — reče Frenk pomirljivim tonom.

— Ljudi smo, dogovorićemo se već.

Link sede zahvaljujući u sebi Bogu što je najgore prošlo.

Radost mu je međutim bila kratkog veka.

Svetlo u prostoriji počeo da treptice, a onda ga sasvim nestade.

— Hej, Link, šta ovo znači? — viknu Frenk spreman na svakojakvu izdaju.

— Ništa strašno, Frenk, momci će aktivirati generator.

I zaista, posle nepunog minuta bledunjavo svetlo obasja prostoriju.

Ali, ono što niko nije primetio, bio je i novi član društva u sobi.

Kada se pojavio kraj stola, ljudi zamemeše.

Jedan od podsekretara u vladu stisnu se za srce kad ugleda siluetu u crnom i bezglasno se prevale preko stola.

Strah je učinio svoje.

— Link... ko je ovaj... do sto mulka?! — povika Frenk.

— Znam isto koliko i ti, Frenk... Moj svakako nije — uzvрати Link.

— Ko si ti, mamlaze maskirani? — povika Frenk lažno hrabrim tonom.

— Nije važno — uzvрати maskirani. — Ali, ako te to baš toliko kopka onda u redu. JA SAM VASA SMRT!!!

Poslednja rečenica ostade da visi u vazduhu odbijajući se od jednog do drugog uma ljudi okupljenih oko stola.

Bili Konrad, poznati filmski glumac koji je u mnogim filmovima igrao neustrašive policajce ili komandose, jeknu i potrča prema vratima. Kad je uhvatio za kvaku oštri šaken zari mu se u leđa. On se okrete pokazujući nešto rukom iza leđa, a onda se sruši.

— Ti ne smeš tako... to su moji gosti... oni su važni ljudi... osobe od značaja...

Link ućuta kad se srete sa očima dubokim kao pomor.

— Baš si dobar domaćin. Neću da diram tvoje goste, ali tebe hoću — reče ninda lednim glasom.

Link počeo da uzmiče. Frenk Kalabreze pokuša da iskoristi situaciju.

— Tako je, momak... njega sredi... Evo, ja ću da platim — povika.

— Ti ćeš svakako da platiš — začu se glas iza kapuljače, a onda maskirani dohvati dršku mača koja je izvirivala iznad levog ramena.

Sečivo zviznu kroz vazduh i moćni kum njujorške porodice pade na pod otvorenog stomaka.

Senator Link se trijumfalno nasmeja. Uspeo je da uradi dve stvari ubeđen da maskirani to nije video. Pritisnuo je skriveno dugme na zidu, i dohvatio dršku kolta.

Šuriken polete preko sobe i zari se senatoru posred čela.

Preostali »viđeni« gosti počeoše da vrište i mole za milost, nudeći gomile para i svega ostalog.

Ninda ih je slušao s gadeњem. Sve vreme je motrio na ulazna vrata. Video je kad je senator pritisnuo skriveno dugme i sada je očekivao navalu stražara.

Gurnuli su iznenada. Trojica njih naoružanih automatima sa prigušivačima. Jezivo siktanje automatskog oružja ispuni sobu. Stražari su pucali na sve što se micalo pod bledom plavičastom svetlošću.

Onaj koga je trebalo da srede nalazio se na podu.

Kada je pucnjava utihnula, a stražari požurili da zamene ispražnjene okvire, ninda kao duh izroni ispod stola. Katana u njegovim rukama napravi krug u vazduhu, a onda počeo da seje smrt.

Za pet sekundi tri mrtva stražara nadoše se na podu.

Zabava u kući senatora Tomasa Džeralda Linka bila je završena.

*
* *

Vest o masakru policiji su javile devojke i dvojica preživelih političara koji su zaspali posle kratke i burne ljubavne igre sa hostesama.

Ko je ubica viđenih političara i biznismena?

Novine su bile pune pitanja, a policija je lupala glavu trpeći svakojake uvrede i napade.

Onaj ko je sve to učinio se deo je tog jutra u hotelu i okretao telefon pukovnika Pola Skofilda.

»Žao mi je što ne mogu da vam se javim. Ostavite poruku. Do daljeg, nailazim se na porodičnom imanju«, čuo je poruku sa telefonske sekretarice.

Poruka je očigledno bila namenjena samo prijateljima, jer samo oni su znali gde se nalazi porodično imanje Pola Skofilda.

Lesli izmiri hotelski račun, spakova svoju duguljastu torbu, a onda iznajmi automobil.

*
* *

Još izdaleka ugledao je brvnaru srednje veličine. Kraj nje je tekao prilično veliki potok bogat pastirskom.

Lesli spazi sedokosog pukovnika kao zabacuje udicu.

Nedaleko od njega, izvaljen na gusnoj travi s rukama pod glavom, ležao je momak, slika i prilika sedokosog pukovnika

iz mlađih dana. Bio je to njegov jediniac Tom.

Mladić je, začudo, brzo prošao sva ispitivanja i, najverovatnije zalaganjem pukovnika Jensena, brzo stigao kući.

Nekoliko puta morao je dvojici starih ratnika od reči do reči da kaže šta je sve doživeo od poletanja helikoptera na poziv za pomoć — pa do čudesnog oslobađanja.

— Ko je mogao da bude taj maskirani momak? — pitao se Jensen.

Skofild se samo uzdržano nasmešio.

— Rekao je samo da pripada jedinici »Lobo«, to je sve što znam — objašnjavao je Tom.

— Jedinica »Lobo«... ko je sad pa to organizovao? Do đavola, Pole, izgleda da postajemo prestari za ovaj posao. Možda je vreme da razmišljamo o penziji — rekao je Jensen pre tri dana kada je bio u kući Skofildovih.

Otac i sin sada su uživali u tišini planinskog pejzaža.

— Tata, imamo goste — povika Tom kad ugleda tamnoplavi »ford« koji je upravo prošao kroz kapiju.

Skofild složi štap za pečenje i rukom dotače dršku armijskog kolta koji je neprekidno nosio sa sobom.

Međutim, kad je prepoznao

gosta, on radosno viknu i potrča kao dečkić.

— Momče... nemaš pojma koliko se radujem što te vidim. Ono što si učinio za mene...

— Pukovniče, zar se nismo dogovorili još pre nekoliko godina da među prijateljima nema zahvaljivanja — uzvрати Lesli i srdačno stisnu pruženu desnicu.

— Tome, dečake, dođi da vidiš nekog... ko je za nas dvojicu... eh... veoma važna ličnost.

Tom priđe i pozdravi se sa neznancem.

— Zaboravio si me, Tome, zar ne? Doduše, bio si tek momčić od desetak godina. Sad si prava ljudina. Siguran sam da se otac ponosi tobom — reče Lesli.

Nešto u tom glasu natera Toma da se zagleda u neznanca.

Taj glas... Bože... taj glas... nije valjda...

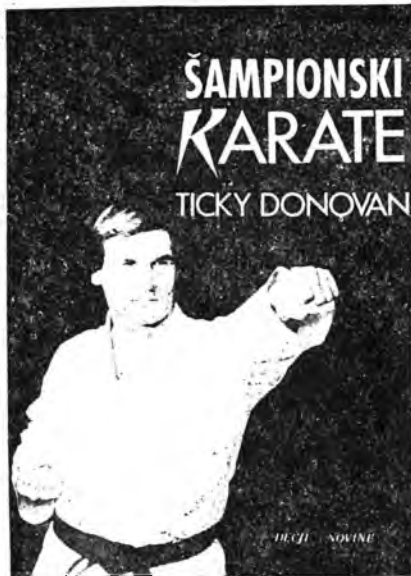
Nije glasno rekao ono što je pomislio.

Nije ni imao vremena.

Njegov otac i neznanač odšetaše prema brvnari zadubljeni u nekakav razgovor koji oči gledno nije bio za njegove uši.

K R A J

IZAŠLA IZ ŠTAMPE!



Tiki Donovan je najpoznatiji i najuspešniji karate-trener na svetu. Knjiga **ŠAMPIONIŠKI KARATE** je jedan od najkorisnijih udžbenika koji vas uvodi u svet karatea i vodi vas od učeničkog do majstorskog zvanja, od belog do crnog pojasa, od početnika do šampiona.

Sadržaj: Kratka istorija karatea, Karate u Japanu, Treniranje karatea (nalaženje dobrog kluba, pravilno ponašanje, vrste tehnika), Pripreme za treniranje (zagrevanje), Programi i vežbe za početnike (stavovi, udarci rukom, udarci nogom, blokovi), Program i vežbe (detaljno) za sve pojaseve do majstorskog, zatim: Sparingovanje, specijalni program za crni pojas, dopunsko vežbanje, rad sa fokuserima, rečnik najvažnijih karate pojmova (sa objašnjenjima)...

Knjiga **ŠAMPIONIŠKI KARATE** pisana je na najstručniji način, ali lako i razumljivo. Fotografije su najkvalitetnije, ima ih oko 500 !!!

Knjiga **ŠAMPIONIŠKI KARATE** štampana je na finom papiru, sa fvrđim super-kolor koricama, na 160 strana. Izgleda zaista šampionski, luksuzno!

20 MILIJARDI KUPCIMA

U svakoj knjizi **ŠAMPIONIŠKI KARATE** naćićete poseban, specijalno obeležen kupon sa nagradnim brojem. Kupon pošaljite odmah i očekujte jednu od nagrada u ukupnoj vrednosti od:

20 STARIH MILIJARDI!

Našu adresu ne ispisujte rukom već isecite i zalepите ovu:



Redakcija
lista

"CRNI POJAS"

Generala

Ždanova 28

11000 BEOGRAD

NARUDŽBENICA (NINĐA)

Ova narudžbenica važi do 01. decembra 1991.

Ovim neopozivo narućujem luksuznu knjigu **SAMPIONIŠKI KARATE** po ceni od 480,00 dinara + PTT troškovi. Za članove kluba čitalaca **"Crnog pojasa"** (**BRUS LI/NINĐA KLUBA**) cena je 30% niža i iznosi: **350,00 dinara** + PTT troškovi.

Prezime i ime _____

Ulica i broj, sprat, stan _____

Poštanski broj i mesto _____

Samo za članove - broj članske karte **BRUS LI/NINĐA KLUBA**: _____



SPORT

MONTEX

Gornji Milanovac

Telefoni: 032/714-163

711-170

Telefax: 710846

SPECIJALIZOVAN PROIZVOĐAČ SPORTSKE OPREME
ZA SVE BORILAČKE VEŠTINE



Narudžbenica na 96 strani

